Gili Cârstea

Neprihănirea lui Hristos

"Dar pentru voi, care vã temeti de Numele Meu,
va rãsãri Soarele neprihãnirii, si tãmãduirea va fi sub aripile Lui"
Maleahi 4,2

Neprihănirea lui Hristos în legătură cu LEGEA

O colectie de articole despre
solia îngerului al treilea,
descrisã ca fiind
neprihãnirea lui Hristos în legãturã cu legea

Gili Cârstea

NEPRIHĂNIREA LUI HRISTOS

O colecţie de articole despre
neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea,
în contextul marii controverse dintre bine şi rău

www.gsm1888.ro

Neprihănirea lui Hristos

Gili Cârstea

"Văd frumusețea adevărului în expunerea neprihănirii lui Hristos în legătură cu legea, așa cum a prezentat-o doctorul în fața noastră…

Ceea ce s-a prezentat se armonizează perfect cu lumina pe care Domnul a binevoit să mi-o dea în toți acești ani ai experienței mele. Dacă frații noștri pastori ar accepta doctrina care a fost prezentată atât de clar – neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea – iar eu știu că ei trebuie să o accepte, prejudecățile lor nu ar avea o putere stăpânitoare, iar poporul ar fi hrănit cu hrană la vreme potrivită."

The EGW 1888 Materials, Vol. 1, p.164 (Ms. 15 – 1888)

DSG PRESS
C.P. 64, O.P. 1
4650 Dej, Jud. Cluj
tel: 0264 220 506
mail: dsg_press@yahoo.com

ISBN

Prefață

"Neprihănirea lui Hristos" este o colecție de articole publicate în buletinul "Domnul, neprihănirea noastră" în urmă cu câțiva ani și, de asemenea, articole recente publicate pe internet, la adresa www.gsm1888.ro.

Ele au ca subiect central solia foarte prețioasă pe care Domnul, în marea Sa îndurare, a trimis-o poporului Său prin frații Waggoner și Jones. Deși concepția generală este că solia a fost despre îndreptățirea prin credință, noi am descoperit că subiectul ei central era neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea, așa cum spune EGWhite:

> "Văd frumusețea adevărului în expunerea neprihănirii lui Hristos în legătură cu legea, așa cum a prezentat-o doctorul în fața noastră…
>
> Dacă frații noștri pastori ar accepta doctrina care a fost prezentată atât de clar – neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea – iar eu știu că ei trebuie să o accepte, prejudecățile lor nu ar avea o putere stăpânitoare, iar poporul ar fi hrănit cu hrană la vreme potrivită" (The EGW 1888 Materials, Vol. 1, p.164 - Ms. 15 – 1888).

Ceea ce constata ea acum peste o sută cincizeci de ani despre reacția la această solie se observă și astăzi cu destulă ușurință. Prejudecățile au și astăzi o foarte mare putere, deoarece "doctrina prezentată atât de clar" a fost mutilată și apoi etichetată ca fiind îndreptățirea prin credință, când ea era de fapt neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea. Putem constata și astăzi că, acolo unde ea este recunoscută corect, poporul este "hrănit cu hrană la vreme potrivită."

Expunerea neprihănirii lui Hristos în legătură cu legea crează și astăzi exact același gen de prejudecăți ca acum o sută de ani. Marii

noştri cărturari spun că solia 1888 nu are nici o legătură cu caracterul lui Dumnezeu în contextul marii controverse. Ei cataloghează solia ca fiind o chemare adresată bisericii de a se întoarce la conceptul îndreptățirii forensice a creştinismului evanghelic.

Ce este neprihănirea lui Hristos? Ori de câte ori încearcă să dea o definiție, EGWhite spune că ea este caracterul lui Dumnezeu. Iată ce spunea ea despre scopul misiunii lui Hristos:

> "Hristos a înălțat caracterul lui Dumnezeu, atribuindu-I lauda şi realizarea întregului scop al misiunii Sale pe pământ – să-i facă pe oameni drepți prin descoperirea lui Dumnezeu… Când scopul misiunii Sale a fost atins - descoperirea lui Dumnezeu în fața lumii - Fiul lui Dumnezeu a anunțat că lucrarea Sa a fost terminată şi caracterul Tatălui a fost făcut cunoscut oamenilor" (ST 20 ianuarie 1890).

Dacă lucrarea lui Hristos a fost o descoperire a caracterului lui Dumnezeu, descoperire care îi face pe oameni drepți, nu este evident că acolo unde nu există o cunoaştere autentică a caracterului lui Dumnezeu, oamenii nu pot fi făcuți neprihăniți?

Dar de ce "în legătură cu legea"? Dacă înțelegem că legea este o transcriere a caracterului lui Dumnezeu, şi privim la Hristos spre a vedea cum transcrierea trăieşte printre noi în neprihănire, atunci am descoperit mărgăritarul de mare preț – cunoaşterea caracterului lui Dumnezeu îi face pe oameni neprihăniți. Acesta a fost geniul soliei 1888. El rămâne încă singura soluție la problemele Laodiceei.

> "Adevărurile soliei îngerului al treilea au fost prezentate de unii ca o teorie uscată; dar această solie trebuie să Îl prezinte pe Hristos cel Viu. El trebuie să fie descoperit ca Cel dintâi şi Cel de pe urmă, ca Lăstarul din rădăcina lui David, ca Luceafărul strălucitor al dimineții. Prin această solie, caracterul lui Dumnezeu în Hristos trebuie prezentat lumii" (6T20).

"Dumnezeu va da tot mai multă lumină, iar vechile adevăruri vor fi redescoperite şi aşezate în cadrul preţios al adevărului. Ca ambasadori ai lui Hristos, noi trebuie să cercetăm Scripturile spre a descoperi adevărurile care au fost ascunse sub gunoiul erorilor, iar fiecare rază de lumină primită trebuie să fie comunicată altora. Un singur interes va predomina, un singur subiect va înghiţi pe toate celelalte – Domnul, neprihănirea noastră." Ellen G.White, Review and Herald *23 decembrie 1890*

1 - Când va veni vremea ca un singur subiect să le înghită pe toate celelalte?

La doi ani după sesiunea Conferinţei Generale din 1888 de la Minneapolis, Ellen G.White face declaraţia plină de veşti bune că odată, în viitor, Hristos şi neprihănirea Sa va deveni singurul subiect interesant de pe agenda Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea. Ea spune, în acest important paragraf, că există în Scriptură adevăruri care au fost acoperite de gunoiul erorilor, pe care ambasadorii lui Hristos trebuie să le descopere prin cercetarea Scripturii. Acceptăm toţi că în Biblie există multe adevăruri pe care nu le cunoaştem. Acceptăm toţi că vom continua în veşnicie să ne uimim de frumuseţile ascunse în Cuvântul lui Dumnezeu. Dar să acceptăm că mai sunt lucruri pe care *trebuie* să le cunoaştem, că ele se află ascunse sub gunoiul erorilor, şi că suntem datori să le găsim, nu prea suntem dispuşi. Cei mai mulţi dintre noi sunt convinşi că "avem tot adevărul pentru mântuire," singura problemă ar fi că nu îl trăim.

S-ar putea să avem "tot" adevărul pentru mântuire, dar este foarte clar că ***nu avem*** tot adevărul pentru încheierea marii lupte dintre Hristos şi Satana. Şi este la fel de clar că, deocamdată, acel "singur subiect" nu le-a înghiţit pe toate celelalte. Din contră, există

semne că toate celelalte subiecte sunt gata să-l înghită pe el. Expresia "adevăruri ascunse sub gunoiul erorilor" este mai mult decât serioasă. Sună aproape tragic. Este oare adevărat că există erori în înţelegerea noastră? Este adevărat că mai sunt adevăruri de descoperit acum, înainte ca un alt înger, acela din Apocalips 18, să lumineze pământul cu slava lui? Iată alte câteva "cuvinte" pe care nu îndrăznim să le neglijăm:

"Adevăruri mari, care au fost ascunse şi neînţelese din ziua Cincizecimii, ***trebuie să strălucească*** din Cuvântul lui Dumnezeu în puritatea lor naturală." *FCE, 473*

"Există adevăruri vechi, şi totuşi noi, care urmează să fie adăugate comorii cunoştinţelor noastre. *Noi nu înţelegem şi nici nu experimentăm credinţa* ***aşa cum ar trebui****...*" *RH 25 februarie, 1890*

"Noi am auzit vocea Domnului mult mai clar în solia care a fost prezentată în *ultimii doi ani...* Abia am început să avem ***o slabă licărire*** despre ce înseamnă credinţa." *RH 11 martie, 1890*

Nu ar exista nici un motiv să ne sesizăm, dacă acest gen de afirmaţii ar fi fost făcute atunci când doctrinele noastre erau în curs de formare. Dar ele apar cu mult după ce a fost conceput bagajul doctrinal al bisericii, acela care există şi astăzi. Biserica are dreptul să întrebe, şi cineva trebuie să răspundă:

a) Au reuşit oare adevărurile neînţelese din ziua cincizecimii să strălucească în puritatea lor naturală? (Dacă da, atunci care sunt acele adevăruri?)

b) Dacă nu experimentăm credinţa aşa cum trebuie, poate cineva să ne spună măcar cum ar trebui să o experimentăm?

c) Dacă în 1890, în plină efuziune a soliei "foarte preţioase" trimisă de Dumnezeu, biserica avea doar o slabă licărire despre ce înseamnă credinţa, când se va maturiza oare credinţa noastră, ca pământul să fie luminat de slavă?

d) Poate cineva să dea măcar un exemplu de adevăr descoperit "sub gunoiul erorilor" în ultima sută de ani, care să fie adăugat la comoara cunoştinţelor noastre?

e) Care este cauza pentru care interesul pentru *Domnul, neprihănirea noastră* nu predomină?

f) De ce oare acest "singur subiect" nu reuşeşte să le înghită pe toate celelalte?

g) Cine poate asigura pe poporul lui Dumnezeu că nu vor mai trece două sau trei sute de ani până când acest subiect va atrage interesul miresei lui Hristos?

Acestea sunt întrebările tulburătoare care, după părerea noastră, ar trebui să frământe conştiinţa adventistă. Nu avem nici o intenţie să militäm pentru crearea unui grup de inventatori de doctrine. Mişcarea adventă nu a fost chemată să producă doctrine noi, ci doar să dea la o parte "gunoiul erorilor" de pe adevărurile acelea care pot pune capăt controversei în care se află guvernarea lui Dumnezeu.

Lumea protestantă a fost mulţumită că a descoperit adevărurile mântuitoare, că "cel neprihănit va trăi prin credinţă" şi că va muri tot aşa. Bucuroşi de asigurarea mântuirii (lor), ei îşi trăiesc liniştiţi viaţa, siguri că barca pe care călătoresc respectă orarul amiralităţii şi că vor ajunge în port deoarece "au credinţă."

Am căzut oare în capcana lor? A devenit şi Biserica Adventistă de Ziua a Şaptea o simplă casă de asigurări pe viaţă (veşnică) via mormânt? Oferim noi lumii altceva decât oferă toate celelalte biserici creştine, adică viaţă veşnică? Sau contribuţia noastră distinctă a devenit oferta aceea de "unsprezece ani în plus" de *happy life* pe o planetă care stă să se prăbuşească? Dacă şi noi alergăm tot după "mântuire," este oare înţelept să tolerăm spiritul de competiţie cu celelalte biserici, păstrându-ne individualitatea şi răpindu-le convertiţii?

Analizând cu sinceritate radiografia ultimului secol, putem constata că asupra noastră au fost exercitate presiuni puternice de a renunţa la "stâlpul central" al misiunii noastre, o corectă înţelegere a lui Daniel 8,14. Lumea evanghelică ne dorea (şi ne doreşte încă) un vecin amabil şi discret, care să nu-i tulbure somnul. Ea ne oferea în schimb onoarea şi cinstea de a ne lăsa să locuim într-un cartier aşa select cum este creştinismul. Mai mult, avantajele care decurgeau de aici ne-au creat impresia că trebuie să evităm cu orice preţ afirmaţiile stridente referitoare la unicitatea mesajului nostru.

Dacă "mântuirea prin credinţă" era ultimul cuvânt în materie de evlavie creştină, atunci Filadelfia avea tot ce trebuie în 1844. Nu mai era nevoie de noi. Da, este adevărat că pentru cer "via mormânt" este suficientă credinţa mântuitoare. Dar pentru ca trâmbiţa a şaptea să poată suna ca să se "sfârşească taina lui Dumnezeu" (Apocalips 10,7), era nevoie de altceva. Era nevoie de un popor care să descopere că "Templul lui Dumnezeu, care este în cer, a fost deschis; şi s-a văzut chivotul legământului Său, în Templul Său" (Apocalips 10,19).

Aşa s-a născut această mişcare, măturând şi sfidând marele *dictum* al teologiilor zilei. Din nefericire, acest elan de cercetare a Scripturilor în zile şi nopţi de rugăciune, s-a epuizat foarte curând. Bucuroşi că "am văzut" templul din cer, am alergat la vecinii noştri să le spunem că am descoperit acolo legea lui Dumnezeu. Povara misiunii ne-a împiedicat să continuăm descoperirea "adevărurilor ascunse sub gunoiul erorilor." Poate ne-am imaginat că legea era ultimul adevăr de descoperit înainte de împlinirea fericitei noastre nădejdi. Dar nu a fost să fie aşa.

La nici patruzeci de ani, Domnul ne mustra că "am predicat Legea până am ajuns uscaţi ca piscurile Ghilboa, care nu au nici rouă, nici ploaie." Aşezarea noastră în cartierul select al creştinismului era asigurată. Acum Legea nu mai deranja pe vecinii noştri. Nu am văzut atunci, şi nu vedem nici astăzi, că Legea nu este decât "o transcriere a caracterului lui Dumnezeu." Aceasta era "ultima solie care trebuie să fie vestită lumii" (Parabole 283), aceasta era fabuloasa noastră descoperire din sanctuar.

Suntem noi dispuşi astăzi să reanalizăm neprihănirea lui Hristos, ca să putem prezenta unei lumi care piere "farmecul inegalabil," chipul "mai proeminent" al caracterului lui Dumnezeu, astfel ca marea controversă să poată fi încheiată cu un verdict în favoarea Celui "dispreţuit şi părăsit de oameni?"

2 -

Când vom răspunde corect la întrebarea

CE ESTE LEGEA

pământul va fi luminat de Soarele Neprihănirii

"Domnul, în marea Sa îndurare, a trimis o foarte preţioasă solie prin fraţii Waggoner şi Jones. Această solie urmăreşte să aducă mai proeminent în faţa lumii pe Mântuitorul răstignit, jertfa pentru păcatele întregii lumi. Ea invită poporul să primească neprihănirea lui Hristos. Aceasta este solia pe care Dumnezeu a ales-o să fie dată lumii. Este solia îngerului al treilea, care trebuie proclamată cu voce tare şi însoţită de revărsarea Duhului Său în măsură bogată" (TM 91, 92).

Cum putea fi adus Mântuitorul în faţa lumii "mai proeminent" decât fusese adus până la sesiunea CG de la Minneapolis din 1888? Puţini au încercat să răspundă acestei întrebări, deşi răspunsul ar putea deschide o perspectivă nouă asupra întregii controverse, oferind o imagine complet neglijată a soliei îngerului al treilea.

Fraţii E.J.Waggoner şi A.T.Jones au fost trimişi, cu "acreditare divină," aşa cum spunea Ellen G. White, să aducă poporului lui Dumnezeu o foarte preţioasă solie. Ea s-a manifestat la început ca o prezentare a soliei lui Pavel din Galateni. Miezul fierbinte al prezentării s-a dovedit a fi rolul legii, din capitolul 3. De înţelegerea corectă a rolului legii depindea mult mai mult decât bănuiau delegaţii la acea aparent obişnuită sesiune a CG. Era mai mult decât bănuiau solii care o prezentau, era mai mult decât bănuia chiar serva Domnului.

Dar cineva hotărâse ca o asemenea perspectivă să nu ajungă la popor. Având de partea lui o majoritate zdrobitoare, el a reuşit ("Satana a reuşit în mare măsură să îndepărteze de la poporul nostru puterea specială a Duhului Sfânt… Lumina care trebuie să lumineze pământul cu slava ei a fost respinsă, şi prin acţiunea propriilor noştri frati a fost în mare măsură ţinută departe de lume" 1SM 234), iar metoda a fost deturnarea subiectului. În loc să

studieze profundele semnificaţii ale chestiunii "De ce Legea," discuţiile au degenerat, cu intenţie, asupra subiectului "Care Lege."

Metoda a dat rezultate mai mult decât sperate: La mai bine de o sută de ani de atunci, noi nu am reuşit să depăşim acest stadiu al discutiilor, "Care Lege." La ce se referă Pavel în Galateni 3, când spune că "legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos," la legea morală, sau la cea ceremonială? Dezbaterea aceasta este semnul sigur al imaturităţii spirituale în care ne balansăm.

Solia foarte preţioasă trimisă în 1888 urmărea să ne împingă înainte, să înţelegem "De ce Legea," ca apoi să ne aducă la înălţimea orbitoare a strălucirii slavei lui Hristos, ascunsă în întrebarea "Ce este Legea," ca pământul să fie luminat de slava lui Dumnezeu. Dar aşa ceva nu s-a întâmplat încă. Pământul continuă să fie acoperit de bezna necunoaşterii caracterului lui Dumnezeu, deşi poporul Său se roagă insistent pentru a doua venire. Acest eveniment nu poate avea loc, atâta timp cât drumul spre casa Mirelui (Sfânta Sfintelor) nu este luminat de candelele unor fecioare înţelepte.

Poate părea umilitor, dar va fi necesar să ne întoarcem şi să reluăm solia foarte pretioasă trimisă în 1888, căci fără o corectă întelegere a rolului legii ne va fi imposibil să apreciem valoarea concentrată în sintagma "ce este legea."

Prinşi în mrejele savantelor dezbateri teologice, urmaşii mileriţilor au uitat repede descoperirea lor din sanctuar şi nu au reuşit să ajungă la înălţimea staturii plinătăţii legii pe care o descoperiseră. Bucuroşi că au adevăr prezent, ei au făcut din prezentarea legii ca regulă de comportament unicul scop al existenţei lor. Nu reuşeau să vadă prea bine că legea nu era, în primă instanţă, decât un "îndrumător spre Hristos." Consecinţele au urmat inevitabil: Predici fără Hristos, tirade argumentative, activitate febrilă lipsită de putere, zel fără pricepere, până când, spunea sora White, am ajuns uscaţi ca piscurile Ghilboa, care nu au nici rouă, nici ploaie.

Arzând de nerăbdare să vadă "rodul muncii sufletului Lui," Domnul a trimis poporului Său solia unică pentru impasul lor: O corectă viziune asupra rolului legii, ca ei să poată fi conduşi la Hristos pentru neprihănire. Încercarea aceasta mai urmărea să

descopere ura subconştientă ascunsă în inimile celor care erau chiar străjerii de pe zidurile Sionului. Ei, care trebuiau să fie primii beneficiari ai luminii foarte preţioase, au "interceptat" solia şi au garat-o pe o linie moartă. "Am văzut că exista o remarcabilă orbire în mintea multora, şi ei nu înţelegeau unde este Duhul Domnului şi care este experienta creştină. Iar gândul că aceştia sunt cei care au răspunderea turmei lui Dumnezeu era dureros" (3SM 171). Astfel, poporul lui Dumnezeu şi lumea au fost împiedicate să vadă calea în sfânta sfintelor, să ajungă la Hristos pentru neprihănire, ca să poată fi umpluţi cu "toată plinătatea lui Dumnezeu."

Din acest moment revolta putea continua. Ca şi iudeii, noi am încercat să producem o neprihănire proprie deoarece nu am cunoscut "neprihănirea pe care o dă Dumnezeu prin credinţă, şi care duce la credintă." În 1888 a fost retezată cu brutalitate calea care ducea la noul legământ. Acesta urmărea să scrie în minţile poporului lui Dumnezeu legea aceea descoperită în sanctuar. Dar solia de har a fost respinsă.

De atunci, timpul bate pe loc iar noi nu ştim cum să explicăm lumii de ce credem că Isus vine curând, deşi acest "curând" al nostru pare de cauciuc. Cu eforturi disperate, membri obscuri ai poporului au încercat timp de un secol să ţină pe linia de plutire această solie de har. În timp ce noi ne desfătam şi ne aşezam mai comod în această lume, ei ridicau tot mai sus în faţa ochilor noştri standardul neprihănirii lui Hristos. Aşa se face că generaţia prezentă are posibilitatea să aprecieze obiectiv soluţia divină care poate rezolva impasul nostru laodicean.

Deşi secundarul ornicului divin pare blocat în 1888, astăzi, în 1999, lumina slavei lui Dumnezeu parcă nu mai poate fi ţinută în frâu, parcă stă gata să izbucnească, deşi riscă să ardă ochii rămăşiţei, neobişnuită cu lumina, după ani de întuneric şi ceată. Când înţelegem corect "de ce legea," nu mai este decât un pas până la întrebarea "ce este legea." Iar atunci când înţelegem corect "ce este legea," nu mai este decât un pas până la îngerul din Apocalips 18, a cărui slavă va lumina pământul.

Ce este legea?

"Idealul lui Dumnezeu pentru copiii Săi este mai înalt decât poate mintea omenească să pătrundă. În legea Sa sfântă El a dat o transcriere a caracterului Său" (8T63).

"Dând la o parte legea lui Dumnezeu, oamenii nu ştiu ce fac. Legea lui Dumnezeu este o transcriere a caracterului lui Dumnezeu. Ea întruchipează principiile împărăţiei Sale. Cel care refuză să accepte aceste principii se aşează singur în afara canalului pe care se revarsă binecuvântările lui Dumnezeu" (COL 305).

"Dumnezeu cere copiilor Săi desăvârşire. Legea Sa este o transcriere a caracterului Său, şi este standardul oricărui caracter" (COL 315).

"Dumnezeul cel viu a dat în legea Sa cea sfântă o transcriere a caracterului Său" (CT 365).

"Legea lui Dumnezeu este neschimbătoare şi veşnică, deoarece ea este transcrierea caracterului Său, şi prin ea a hotărât Dumnezeu să aducă în armonie familia de pe pământ cu familia din cer" (RH 3 mai 1898).

"…pentru a păzi legea este necesar să Îl cunoşti pe Dumnezeu; căci legea este o transcriere a caracterului lui Dumnezeu, iar caracterul Său este dragoste" (RH 10 octombrie 1899).

"Dumnezeu a trimis lumii noastre o solie de avertizare, adică Solia Îngerului al Treilea. Tot cerul aşteaptă să ne audă justificând legea lui Dumnezeu, declarând că ea este sfântă, dreaptă şi bună. Unde sunt cei care trebuie să facă această lucrare? Dumnezeu cheamă pe poporul Său la o percepţie mai profundă a planurilor şi a legii Sale. Legea este o transcriere a caracterului Său" (RH 16 aprilie 1901).

Pasajul acesta are o semnificaţie specială, deoarece Ellen G. White a afirmat că solia îngerului al treilea este solia adusă în 1888 prin fraţii A.T.Jones şi E.J.Waggoner. Primită, această solie ne ajuta să justificăm legea lui Dumnezeu în faţa universului, căci în justificarea legii era cuprinsă justificarea lui Dumnezeu în marea controversă, iar justificarea lui Dumnezeu în marea controversă însemna sfârşitul războiului. Acest lucru nu s-a întâmplat deoarece nu am răspuns chemării lui Dumnezeu la o percepţie "mai profundă a planurilor şi

legii Sale." Universul aşteaptă încă să ne vadă aducând în faţa lumii "mai proeminent" pe Isus Hristos, "jertfa pentru păcatele întregii lumi." Va fi o tragedie să aşteptăm ca lumea să aducă înaintea noastră pe Hristos "mai proeminent."

"Slava lui Hristos este descoperită în lege, care este o transcriere a caracterului Său, iar puterea ei transformatoare este simţită asupra sufletului până când omul este schimbat după chipul Său. Ei sunt făcuţi părtaşi de natură divină şi cresc tot mai mult în asemănare cu Mântuitorul lor, avansând pas cu pas în conformare cu voinţa lui Dumnezeu, până ating desăvârşirea" (RH 22 aprilie 1902).

"Legea dragostei este temelia guvernării lui Dumnezeu, iar slujirea din dragoste este singura slujire acceptabilă în cer. Dumnezeu a acordat tuturor voinţă liberă, a dotat pe oameni cu capacitatea de a aprecia caracterul Său, şi deci cu puterea de a-L iubi şi de a-I servi. Atâta timp cât fiinţele create se închinau lui Dumnezeu, ele erau în armonie peste tot în univers. Cât timp dragostea de Dumnezeu a fost supremă, dragostea faţă de alţii era asigurată. Deoarece nu exista călcare de lege, care este o transcriere a caracterului lui Dumnezeu, nici o notă discordantă nu strica armoniile cereşti" (RH 13 februarie 1893).

"Legea lui Dumnezeu este o descoperire a voinţei divine, o transcriere a caracterului divin, care va dăinui veşnic" (ST 12 noiembrie 1894).

"Domnul Isus Hristos a oferit oamenilor o reprezentare a caracterului lui Dumnezeu prin exemplul vieţii Lui. Legea lui Dumnezeu este transcrierea caracterului lui Dumnezeu. În Hristos, oamenii pot vedea exemplificarea acestor precepte, iar exemplul a fost cu mult mai eficient decât preceptul însuşi" (ST 14 martie 1895).

Nu ar fi aberant să descoperim că teologia noastră este definită mai mult de precept decât de Exemplu?

"Legea lui Dumnezeu este expreşia caracterului Său. Dumnezeu posedă independenţă absolută, invariabilă şi imutabilă, iar legea Sa este neschimbătoare, veşnică, deoarece este transcrierea caracterului Său. Nu poate avea loc nici un eveniment care să facă necesară, în

nici un sens, promulgarea unei legi de o natură contrară" (ST 12 martie 1896).

Acestea nu sunt decât câteva dintre sutele de confirmări din partea Domnului că Legea Sa nu este decât o transcriere a caracterului Său. Acest nou orizont schimbă complet toată istoria sacră. El explică dureroasa constatare că "Păzitorii legii nu M-au cunoscut" (Ieremia 2,8). El explică de ce un popor hotărât să păzească toate legile şi orânduirile Domnului nu reuşea să-L cunoască pe Dumnezeu, închinându-se astfel lui Baal.

Darea legii pe Sinai este văzută acum într-o nouă perspectivă. Dumnezeu dorea să se prezinte unui popor abia ieşit din sclavie, iar singura cale eficientă era o descriere a trăsăturilor Sale de caracter. Dar ei doreau să le vorbească Moise. Aşa s-au pus bazele unei necunoaşteri de milenii a acelei Persoane delicate şi sensibile care este Dumnezeul nostru. Toate eforturile profeţilor trimişi la Israel erau concentrate spre acest scop central, să-i ajute să înţeleagă că ei nu-L cunosc pe Salvatorul lor. Deoarece nu L-au cunoscut pe Cel al cărui caracter era descris în lege, legea a devenit pentru ei un cod de comportare imposibil de respectat.

O astfel de situaţie cerea o formă nouă de manifestare a caracterului lui Dumnezeu. "Şi Cuvântul S-a făcut trup, şi a locuit printre noi" ca să facă cunoscut numele Tatălui unui popor care nu mai putea vedea în lege caracterul lui Dumnezeu. Dar "ai Săi" nu L-au primit, deoarece blândeţea, bunătatea şi delicateţea Lui erau în contrast marcant cu imaginea lor despre Dumnezeu. Cum putea El să fie aşa prietenos cu păcătoşii, când ei ştiau că Dumnezeu urăşte pe păcătoşi? Cum putea El să vindece pe romani, despre care ei credeau că sunt duşmanii lui Dumnezeu? Cum putea El să propovăduiască pacea şi dragostea între popoare, când ei se pregăteau să continue o bătălie sângeroasă contra neamurilor, ca toţi înaintaşii lor?

Noua descoperire a caracterului lui Dumnezeu a fost o piatră de poticnire chiar pentru ucenici. Ne uimim astăzi înţelegând ce imagine deformată aveau ei despre căderea focului din cer! Grupul lor ajunge într-o seară la marginea unei localităţi a samaritenilor, dar

solii trimişi mai înainte să caute o gazdă au fost refuzaţi. Plini de indignare şi arătându-se cunoscători ai Scripturii, ucenicii au cerut să li se permită să comande "focului din cer" să cadă peste samariteni, aşa cum a făcut Ilie (Luca 9).

Ce argument puternic ar fi fost incendiul acesta că Iosua din Nazaret este trimisul lui Iehova Cel din vechime! Ce greutate ar fi avut el în dezbaterile din sinedriu a doua zi! Ucenicii ar fi intrat cu fruntea sus în Ierusalim, în urma viteazului lor conducător care a demonstrat că nu este un fricos sau un impostor, ci Căpetenia Oştirii Domnului cel din vechime, care mătura toate neamurile înaintea poporului sfânt. Un astfel de conducător astepta sinedriul, deoarece credeau că au un astfel de Dumnezeu. Ei nu au înţeles că un Dumnezeu necunoscut este, de fapt, alt Dumnezeu.

Răspunsul lui Hristos i-a aruncat în agonie pe ucenici. Nu înţeleseseră ei bine Scriptura? Nu fusese Ilie profetul Domnului? Cine este acest personaj care le spune lor că nu ştiu de ce duh sunt însufleţiţi? Amărăciunea lor era fără margini, căci cucerirea lumii nu se putea face fără folosirea forţei sau a ameninţării cu forţa. Ei erau siguri de acest lucru, căci "Rabinii se lăudau cu superioritatea lor, nu numai în faţa celorlalte naţiuni, ci şi în faţa poporului lor. Plini de ură faţă de asupritorii romani, ei cultivau speranţa că vor obţine *eliberarea naţională prin forţa armelor* " (Educaţie 65).

După ce au înţeles natura împărăţiei lui Hristos şi legile ei, ucenicii au văzut, ca niciodată mai înainte, ce semnificaţie avea expresia "focul lui Dumnezeu" sau "foc din cer." Şi "focul" a căzut peste ei la cincizecime. Acum, "Ei (rabinii) urau şi omorau pe urmaşii lui Isus, a căror solie de pace era ***aşa contrară*** planurilor lor ambiţioase. În şcolile militare ale Egiptului, lui Moise i se predase *legea forţei*, iar această învăţătură avusese o ***aşa putere asupra caracterului lui***, încât a fost nevoie de 40 de ani de izolare şi comuniune cu Dumnezeu şi natura spre a-l pregăti pentru conducerea lui Israel ***prin legea dragostei***. Pavel a trebuit să înveţe aceeaşi lecţie" (Educaţie 65).

Rămăşiţa va trebui să înveţe aceeaşi lecţie, dacă vrea să conducă miliardele de contemporani la Hristos. Ea trebuie să înţeleagă şi să

experimenteze natura "focului din cer de la Dumnezeu," iar acest lucru este imposibil (şi timpul a dovedit-o din plin) atâta timp cât nu înţelegem că legea este o transcriere a caracterului lui Dumnezeu. Până când nu vom lămuri deplin întrebarea "Ce este Legea?" fanteziile iudeilor nepocăiţi vor fi fanteziile noastre, în variantă modernă:

"În planul Său de guvernare *nu se foloseşte forţa brutală spre a forţa conştiinţa*. Iudeii aşteptau ca împărăţia lui Dumnezeu să fie întemeiată *pe aceleaşi principii ca împărăţiile lumii*. Ei recurgeau *la măsuri exterioare* pentru a promova neprihănirea. ***Ei născoceau metode şi planuri***. Dar Hristos ***implantează*** un principiu. Implantând adevărul şi neprihănirea, El contracarează eroarea şi păcatul" (COL 77).

3 -
Accente mai mult decât controversate

"Şi oricine nu se hrăneşte decât cu lapte nu este obişnuit cu cuvântul despre neprihănire, căci este un prunc. Dar hrana tare este pentru oamenii mari, pentru aceia a căror judecată s-a deprins, prin întrebuinţare, să deosebească binele şi răul" (Evrei 5,13-14).

"Cuvântul despre neprihănire," în contextul intenţionat de Pavel, se referă explicit la natura şi neprihănirea Marelui nostru Preot, Isus Hristos. Apostolul deplânge abordarea naivă a acestor subiecte esenţiale. El îşi dă seama că nu poate trata subiectele "multe" şi "greu de tâlcuit" al căror timp sosise, din cauza faptului că ei, poporul lui Dumnezeu, ajunseseră "greoi la minte."

Lucrurile "multe" şi "greu de tâlcuit" în legătură cu natura şi caracterul Mântuitorului nostru rămân şi astăzi pe terenul controversei, iar noi constatăm că ele se află aici din acelaşi motiv. "Greoi la minte" este o formă delicată a expresiei lui Ştefan "tari la

cerbice," căci destinatarii scrisorii lui Pavel se înverşunau să creadă că au înţeles corect Adevărul. Această greutate de minte era rodul sutelor de ani de complacere în superficialitate, de cultivare a unei forme de evlavie, în care cunoaşterea lui Dumnezeu era doar rodul unei expresii colective de credinţă. Fiecare generaţie nouă prelua doctrina la nivelul ei declarativ, doctrină care ajunsese, pe nesimţite, să fie o simplă "învăţătură de datină omenească."

Probabil datorită aceluiaş motiv, natura neprihănirii lui Hristos este atât de confuză între noi astăzi. Am auzit şi am citit multe declaraţii despre acceptarea soliei "neprihănirii prin credinţă" din 1888, care dovedesc o înţelegere naivă a episodului şi soliei trimisă nouă prin fraţii Waggoner şi Jones. Se consideră că episodul a fost, în general, înţeles corect. Singura dificultate ar fi pluralismul abordărilor, care pun accentul pe aspectele diferite ale acestui capitol "glorios" din istoria noastră denominaţională. Iată câteva exemple:

a) Unii cred că solia prezentată în 1888 **era cunoscută**. Ei îl citează pe Uriah Smith, care spunea că "Eu cred că sunt dispus să primesc lumină oricând şi de la oricine. Dar ceea ce se pretinde a fi lumină trebuie, pentru mine, să fie în de acord cu Scriptura şi bazată pe raţionament solid, care să convingă judecata, înainte ca să mi se pară şi mie lumină. Iar când vine cineva şi prezintă lucruri pe care eu le ştiu şi le cred de mult timp, îmi este imposibil să numesc aşa ceva lumină nouă" (Uriah Smith către Ellen G.White, 17 februarie 1890).

Alţii cred că solia **nu era cunoscută**, că tocmai necunoaşterea ei o făcea "solie." Ei o citează pe Ellen G. White, care spunea că "nu avem nici o îndoială că Domnul a fost cu fratele Waggoner în timp ce vorbea ieri... Întrebarea dumneavoastră este: "A trimis Dumnezeu adevărul? A ridicat Dumnezeu pe aceşti bărbaţi să proclame adevărul?" Eu răspund: Da! Dumnezeu a trimis pe aceşti bărbaţi să ne aducă adevărul, pe care ***nu l-am fi avut*** dacă Dumnezeu nu trimitea pe cineva cu el... Eu îl primesc, şi nu îndrăznesc să ridic mâna împotriva acestor persoane, ca şi împotriva lui Hristos, care trebuie recunoscut

în mesagerii Săi. Noi am fost în încurcătură, şi am nutrit îndoieli, iar comunităţile noastre sunt gata să piară" (Ms. 2, 1890).

Iar cei despre care vorbea Pavel în versetul citat la început cred că acestea sunt simple accente controversate.

b) Unii cred că, la câţiva ani după sesiunea de la Minneapolis, după ce unii şi-au cerut iertare pentru opoziţia lor faţă de solia Domnului, biserica **şi-a însuşit** "noul accent" şi de atunci el a devenit proprietatea noastră. Ei îl citează pe L.E.Froom, marele istoric adventist, care spune că "Cei mai mulţi dintre cei care s-au opus la început, au făcut mărturisiri… şi de atunci înainte şi-au încetat opoziţia… Doar un grup mic de "duri" au continuat să o respingă… Acei "unii" care s-au opus, s-au dovedit a fi mai puţini de douăzeci din mai mult de nouăzeci, mai puţin de un sfert. Şi, după Olson, cei mai mulţi dintre aceşti douăzeci au făcut mărturisiri, încetând de a mai fi "opozanţi" şi astfel au devenit "susţinători" (*Movement of Destiny*, pp. 367-369).

Alţii cred că solia **continuă să fie respinsă** şi astăzi, afirmând că primirea ei însemna de fapt ploaia târzie şi marea strigare. Ei o citează pe Ellen G. White, care spunea: "Unii au cultivat ură împotriva bărbaţilor pe care Dumnezeu i-a însărcinat să ducă lumii o *solie specială*. Ei au început la Minneapolis această *lucrare satanică*. Mai târziu, când au văzut şi au simţit demonstraţia Duhului Sfânt că solia este de la Dumnezeu, au urât-o şi mai mult, căci era o mărturie împotriva lor" (TM 79,80). "Cine dintre cei care au jucat un rol la sesiunea de la Minneapolis au venit în lumină, ca să primească bogatele comori ale adevărului pe care le-a trimis Domnul din ceruri? Cine a ţinut pasul cu Conducătorul, Isus Hristos? Cine a făcut mărturisiri complete pentru zelul fără pricepere, orbirea, gelozia, bănuiala rea şi împotrivirea faţă de adevăr? Nici unul…" (Letter, 5 octombrie 1892).

Iar cei despre care vorbea Pavel în versetul citat la început cred că acestea sunt simple accente controversate.

c) Unii cred că tensiunea din 1888 nu a fost provocată de respingerea luminii trimisă din cer, ci de "**spiritul**" mesagerilor prin care a venit ea. Ei îl citează cu plăcere pe A.V.Spalding, care spunea

că "El (Jones) nu era doar nepoliticos din fire, dar era şi excentric în vorbire şi maniere… cam nedisciplinat şi trezea resentimente… un om impozant, dar îngust, cu atitudini şi gesturi necivilizate" (Captains of the Host, 591-602).

Alţii cred că "spiritul" care îi anima pe soli era **Spiritul lui Dumnezeu**, care nu poate trezi resentimente decât celor mânaţi de un "alt" spirit. Ei o citează pe Ellen G. White, care spunea: "Nimeni să nu se plângă de servii lui Dumnezeu, care aduc o solie trimisă din ceruri. Nu mai căutaţi greşeli la ei, spunând: "Sunt prea categorici, vorbesc prea dur." S-ar putea să vorbească dur, dar nu este oare necesar? Dumnezeu va face să ţiuie urechile ascultătorilor, dacă ei nu vor dori să asculte vocea şi solia Sa…Pastori, nu dezonoraţi pe Dumnezeul vostru şi nu întristaţi pe Duhul Sfânt, făcând comentarii asupra căilor şi manierelor oamenilor pe care i-a ales El. Dumnezeu cunoaşte caracterul. El vede temperamentul oamenilor pe care i-a ales. El ştie că doar oameni serioşi, fermi, hotărâţi, cu convingeri puternice, vor vedea lucrarea aceasta în importanţa ei vitală, şi vor pune o astfel de fermitate şi hotărâre în mărturiile lor, încât vor dărâma barierele Satanei (TM 410, 412, 413). "Nu voi putea uita niciodată experienţa pe care am avut-o la Minneapolis, sau lucrurile care mi-au fost descoperite cu privire la spiritul care îi stăpânea pe oameni, la cuvintele rostite sau acţiunile întreprinse în ascultare de puterile răului...La acea întâlnire ei au fost însufleţiţi de un ***alt spirit***, şi nu au înţeles că aceşti tineri au fost ***trimişi de Dumnezeu*** cu o solie pe care ei au tratat-o cu batjocură şi dispreţ, fără să priceapă că inteligenţele cereşti privesc la ei... Eu ştiu că atunci Duhul lui Dumnezeu a fost *insultat*" (Letter 24, 1892).

Iar cei despre care vorbea Pavel în versetul citat la început cred că ele sunt simple accente controversate, nereuşind să vadă "lucrarea aceasta în importanţa ei vitală."

Acestea sunt mai mult decât accente controversate. Ele sunt frontiera netrecută din faţa bisericii. În 1888 ni s-a oferit ocazia veacurilor, solia care ne-ar fi dus imediat în mult aşteptata atmosferă a ploii târzii şi marii strigări, deoarece ea deschidea perspectiva nouă şi necunoscută a neprihănirii lui Hristos în contextul zilei ispăşirii.

Ceasul judecăţii lui Dumnezeu începuse de peste patruzeci de ani, iar martorii Săi în acest proces nu ştiau nimic despre "chipul mai proeminent" al lui Isus, pledând alături de martorii acuzării.

O evaluare corectă a biruinţei lui Satana în 1888 ne-ar fi ajutat să vedem că ea însemna, în realitate, o lungă perioadă de privare de libertate pentru Cel acuzat, care S-a trezit încă o dată "disprețuit şi părăsit de oameni." Nereuşind să convingă biserica, şi deci lumea, că El nu este persoana pe care o cunosc ei, procesul a trebuit amânat, cu tragicele consecinţe care au decurs de aici.

Fiind neobişnuiţi cu "cuvântul despre neprihănire," majoritatea membrilor bisericii consideră că trecutul recent al istoriei noastre nu este esenţial pentru generaţia prezentă. La fel socotesc şi evreii timpului nostru. Ei apelează la cele mai fanteziste manipulări ale Scripturii spre a evita Golgota. Dar noi suntem convinşi că Israelul (după trup) de astăzi, ca să-L descopere pe Mesia, are de făcut un drum înapoi lung de 2000 de ani. Pocăinţa lor aşteaptă la Golgota. Oricât de repede şi mult ar merge "înainte," evreii de astăzi nu îşi pot regăsi identitatea decât prin întoarcere. Cu cât vor înainta mai mult, cu atât întoarcerea va fi mai grea.

Deşi nu vedem acest lucru, la fel se întâmplă cu biserica rămăşiţei. Cu cât vom înainta mai repede, cu atât mai grea va fi întoarcerea. Şi noi, ca şi ei, am răstignit pe Cineva acum peste 100 de ani. Ar fi bine să ne gândim serios dacă este potrivit să continuăm pe acest drum al negării şi disculpării. Iudeii au aşteptat, an după an, să se întâmple un miracol care să le spele ruşinea. Au trecut 2000 de ani şi miracolul nu s-a produs, căci, pentru ei, miracolul ar fi fost o întoarcere în istorie, cu toate durerile şi ruşinile ei.

Şi noi aşteptăm an după an să apară miracolul care să ne justifice numele şi naţiunea. Dacă nu vrem să treacă şi peste noi 2000 de ani, ar fi cazul să scrutăm cu mare seriozitate şi obiectivitate istoria noastră recentă. S-ar putea ca în acest demers, prin întrebuinţare, judecata noastră să se deprindă să deosebească realitatea de fantezie, şi poate că vom aprecia corect valoarea avertizării solemne: "Tot universul a fost martor la *tratamentul ruşinos* la care a fost supus Isus Hristos, reprezentat de Duhul Sfânt. Dacă Hristos ar fi fost în

mijlocul lor, ei L-ar fi tratat ***la fel*** cum L-au tratat şi iudeii" (Special Testimonies, Vol. 6, p.20).

4 -

Misterioasa împotrivire

De vorbă cu EGW despre Minneapolis 1888

Au trecut peste 100 de ani de la sesiunea Conferinţei Generale din 1888, iar noi nu ştim încă cu precizie ce s-a întâmplat atunci. Domneşte o confuzie serioasă cu privire la solia prezentată la Minneapolis, lucru care afectează, spun unii, misiunea bisericii. Timp de 100 de ani, voci foarte autorizate au spus că noi am primit şi cunoaştem solia, că am avut atunci o mare biruinţă, dar iată că rezultatele acceptării ei întârzie să apară. Primul lucru pe care dorim să îl ştim este dacă solia prezentată la Minneapolis este de la Dumnezeu, sau este o fantezie a celor doi soli, A.T. Jones şi E.J. Waggoner.

Ellen G. White: Domnul, în marea Sa îndurare, a trimis o ***foarte preţioasă solie*** prin fraţii Waggoner şi Jones. Această solie urmăreşte să aducă mai proeminent în faţa lumii pe Mântuitorul răstignit, jertfa pentru păcatele întregii lumi. Ea invită poporul să primească neprihănirea lui Hristos. Aceasta este solia pe care Dumnezeu a ales-o să fie dată lumii. Este *solia îngerului al treilea*, care trebuie proclamată cu voce tare şi însoţită de revărsarea Duhului Său în măsură bogată.[1]

Solia prezentată de A.T.Jones şi E.J.Waggoner este o solie de la Dumnezeu către biserica Laodicea.[2]

Nu avem nici o îndoială că Domnul a fost cu fratele Waggoner în timp ce vorbea ieri... Întrebarea dumneavoastră este: "A trimis Dumnezeu adevărul? A ridicat Dumnezeu pe aceşti bărbaţi să proclame adevărul?" Eu răspund: *Da*! Dumnezeu a trimis pe aceşti bărbaţi să ne aducă adevărul, pe care *nu l-am fi avut* dacă Dumnezeu nu trimitea pe cineva cu el...Eu îl primesc, şi **nu îndrăznesc** să ridic

mâna împotriva acestor persoane, ca şi împotriva lui Hristos, care trebuie recunoscut în mesagerii Săi. Noi am fost în încurcătură, şi am nutrit îndoieli, iar comunităţile noastre sunt gata să piară.[3] 1)TM 91,92; 2)Letter S24,1892; 3)Ms. 2, 1890.

Care este opinia dumneavoastră despre atmosfera din timpul sesiunii Conferinţei Generale din 1888?

Ellen G. White: Nu voi putea uita niciodată experienţa pe care am avut-o la Minneapolis, sau lucrurile care mi-au fost descoperite cu privire la spiritul care îi stăpânea pe oameni, la cuvintele rostite sau acţiunile întreprinse în ascultare de puterile răului... La acea întâlnire ei au fost însufleţiţi de un ***alt spirit***, şi nu au înţeles că aceşti tineri au fost ***trimişi de Dumnezeu*** cu o solie pe care ei au tratat-o cu batjocură şi dispreţ, fără să priceapă că inteligenţele cereşti privesc la ei...Eu ştiu că atunci Duhul lui Dumnezeu a fost *insultat*.[1]

Religia care mărturiseşte neprihănirea prin credinţă a fost denunţată ca ducând la entuziasm şi fanatism; a fost dispreţuită, vorbită de rău, ridiculizată şi ***lepădată***. Dar ea este principiul activ al dragostei împărtăşită de Duhul Sfânt.[2]

Tot universul a fost martor la *tratamentul ruşinos* la care a fost supus Isus Hristos, reprezentat de Duhul Sfânt. Dacă Hristos ar fi fost în mijlocul lor, ei L-ar fi tratat ***la fel*** cum L-au tratat şi iudeii.[3]

Scenele care au avut loc la acea întâlnire L-au făcut pe Dumnezeul cerului să-i fie ruşine să-i numească pe cei prezenţi fraţii Săi.[4]

Întâlnirea noastră se apropie de sfârşit, şi nu a fost făcută nici o mărturisire, nu s-a produs nici o deschidere ca Duhul lui Dumnezeu să poată veni. Eu m-am întrebat: Ce rost a avut întâlnirea noastră, şi de ce au trebuit să vină fraţii noştri aici, dacă prezenţa lor nu face decât să depărteze de popor pe Duhul lui Dumnezeu?[5] 1)Lett.24,1892; 2)GCBull.7 feb.1893; 3)Stest.6,20; 4)Stest to RH Office p.16,17; 5)Ms.9, 1888.

Nu ar fi posibil ca fraţii să fi reacţionat astfel datorită convingerii lor că Jones şi Waggoner s-au înţeles cu dumneavoastră în a schimba "vechile hotare," cum spunea preşedintele Butler?

Ellen White: Când am afirmat în faţa fraţilor mei că aud pentru prima oară vederile fratelui Waggoner, unii nu m-au crezut. Am afirmat că am auzit adevăruri preţioase, la care pot răspunde *cu toată inima mea*, căci aceste adevăruri mari şi glorioase - neprihănirea lui Hristos şi jertfa Sa în favoarea omenirii - nu au fost oare imprimate în mintea mea de Duhul lui Dumnezeu? 3 SM 173

În mod normal, solia de trezire trebuia să vină prin dumneavoastră sau prin comitetul Conferinţei Generale. Ce aţi simţit când aţi constatat că solia a venit prin fraţii Waggoner şi Jones?

Ellen G. White: Când Domnul a dat fraţilor mei povara proclamării acestei solii, eu m-am simţit *nespus de recunoscătoare* faţă de Dumnezeu, căci am ştiut că solia este pentru acest timp.[1]

Când fratele Waggoner a prezentat aceste idei la Minneapolis, a fost prima învăţătură clară la acest subiect, pe care am auzit-o de pe buze omeneşti, afară de discuţiile dintre mine şi soţul meu. Mi-am zis, eu pot vedea aşa clar deoarece Domnul mi le-a descoperit în viziune... şi când o altă persoană le-a prezentat, fiecare fibră a inimii mele a spus ***amin***.[2]

Am călătorit din loc în loc, participând la adunări unde a fost prezentată solia neprihănirii lui Hristos. Am considerat un *privilegiu* să stau alături de fraţii mei şi să-mi dau mărturia în solia pentru acest timp.[3] 1)3SM173; 2)Ms.5,1889; 3)RH 18 martie 1890.

Dar delegaţii au fost de acord cu poziţia dumneavoastră?

Ellen G. White: Când mi-am exprimat poziţia în mod clar, mulţi nu m-au înţeles, şi au afirmat că sora White s-a schimbat; sora White este *influenţată* de Willie White (fiul ei) şi de fratele A.T. Jones. Bineînţeles că o astfel de afirmaţie, venind de pe buzele celor ce mă cunosc de ani de zile, care au crescut în solia îngerului al treilea şi au fost onoraţi de încrederea şi respectul poporului nostru, are influienţă. *Am devenit subiectul remarcilor şi criticilor*, dar nici unul dintre

fraţii mei nu a venit să mă întrebe sau să îmi ceară vreo explicaţie. 3SM 173

De ce nu aţi încercat să le explicaţi fraţilor că, deoarece solia este de la Dumnezeu, nu este important prin cine vine ea?

Ellen G. White: Am încercat cu stăruinţă să adunăm pe fraţii noştri pastori spre a ne ruga împreună, dar nu am reuşit decât de două sau de trei ori. Ei au ales să se adune separat, să discute şi să se roage fără noi. Se părea că nu mai există nici o şansă de a dărâma *prejudecata lor fermă*, nici o şansă să înlăturăm neînţelegerile faţă de mine, de fiul meu, de A.T.Jones şi E.G.Waggoner. 3SM 173

Puteţi explica de unde venea ceea ce numiţi "prejudecata lor fermă"?

Ellen G. White: Am văzut că exista o remarcabilă orbire în mintea multora, şi ei nu înţelegeau *unde este Duhul Domnului şi ce este experienţa creştină*. Iar gândul că aceştia sunt cei care au răspunderea turmei lui Dumnezeu era dureros. [1]

Ce putere ar trebui să avem de la Dumnezeu ca inimile de gheaţă, având doar o *religie legalistă*, să poată vedea lucrurile mai bune pregătite pentru ei - Hristos şi neprihănirea Lui! O solie dătătoare de viaţă este necesară spre a aduce la existenţă oasele uscate. [2]

Dacă razelor de lumină care au strălucit la Minneapolis *li se permitea* să-şi exercite puterea convingătoare asupra celor care s-au opus ei, dacă toţi ar fi cedat şi şi-ar fi supus atunci voinţa Duhului lui Dumnezeu, ei ar fi primit cele mai bogate binecuvântări, l-ar fi *dezamăgit pe vrăşmaş*, şi ar fi stat ca nişte bărbaţi credincioşi, tare la datoria lor. Ar fi avut o experienţă bogată; ***dar eul a spus, Nu!*** Eul nu a vrut să fie zdrobit; eul a luptat pentru supremaţie, şi fiecare dintre aceste persoane vor fi testate din nou asupra aceloraşi puncte la care au eşuat atunci... [3]

Unii au cultivat ură împotriva bărbaţilor pe care Dumnezeu i-a însărcinat să ducă lumii o *solie specială*. Ei au început la Minneapolis această *lucrare satanică*. Mai târziu, când au văzut şi au simţit demonstraţia Duhului Sfânt că solia este de la Dumnezeu, <u>au urât-o şi mai mult</u>, căci era o mărturie împotriva lor. [4]

Ei nu au vrut nici să asculte şi nici să înţeleagă. De ce? Ca *să nu fie convertiţi* şi să fie obligaţi să recunoască că toate ideile lor *erau greşite*. Erau *prea mândri* să facă aşa, şi de aceea au *persistat în lepădarea* sfatului lui Dumnezeu şi în lepădarea dovezilor şi luminii pe care au avut-o. [5] 1)3SM 171; 2)3SM 177; 3)Letter 19,1892; 4)TM 79,80; 5)Ms.25,1890.

Aveţi vreo explicaţie a faptului că la Minneapolis lumina nu a venit prin canalele convenţionale?

Ellen G. White: Domnul lucrează deseori *aşa cum nu ne aşteptăm noi*. El ne surprinde descoperindu-Şi puterea prin uneltele alegerii Sale, în timp ce trece pe lângă cei de la care ne aşteptăm noi să vină lumina. [1]

Daţi-mi voie să spun că Domnul va proceda în această ultimă lucrare *foarte diferit* de ordinea firească a lucrurilor, şi pe o cale care va fi ***contrară*** planurilor omeneşti... Lucrătorii vor fi surprinşi de mijloacele simple pe care le va folosi El spre a îndeplini şi desăvârşi lucrarea Sa în neprihănire. [2]

Acesta este pericolul care ameninţă biserica acum, ca planurile oamenilor să *marcheze precis* calea pe care vine Duhul Sfânt. Deşi ei nu recunosc acest lucru, unii au şi făcut aceasta. Şi deoarece Duhul Sfânt vine, nu ca să laude pe oameni sau să le întărească teoriile greşite, ci spre a *mustra lumea de păcat*, mulţi se depărtează de El.[3]

Domnul va face în zilele noastre o lucrare pe care *puţini o anticipează*. El va ridica dintre noi oameni care sunt pregătiţi mai degrabă de ungerea Duhului Sfânt decât de instituţiile ştiinţifice.[4] 1)GW 126; 2)TM 300; 3)TM 64; 4)5T 81.

Cum s-ar putea ca Jones şi Waggoner să fi fost pregătiţi "prin ungerea Duhului Sfânt," dacă erau, aşa cum spun criticii lor, "mândri, prea categorici şi cu un spirit de ceartă"?

Ellen G. White: Nimeni să nu se plângă de slujitorii Domnului care prezintă o solie venită din cer. *Nu mai căutaţi greşeli la ei*, spunând: "Sunt prea categorici, vorbesc prea dur." S-ar putea să vorbească dur, dar oare nu este necesar? Dumnezeu va face să ţiuie urechile ascultătorilor, dacă ei nu vor dori să asculte vocea şi solia

Sa. Pastori, nu ***dezonorați pe Dumnezeul vostru*** și nu ***jigniți Duhul Său cel Sfânt***, făcând remarci asupra metodelor și manierelor oamenilor pe care El îi alege. Domnul cunoaște caracterul. El vede temperamentul oamenilor pe care i-a ales. El știe că numai niște oameni *zeloși*, *fermi*, *hotărâți* și cu *convingeri categorice* vor vedea lucrarea aceasta în importanța ei vitală, și vor pune în mărturia lor așa tărie și hotărâre, încât vor dărâma barierele Satanei.[1]

Cei pe care Dumnezeu i-a trimis cu solia Sa nu sunt *decât* oameni, dar care este caracterul soliei pe care o aduc ei? Îndrăzniți voi să-i întoarceți spatele, sau să tratați cu ușurință avertizările, pentru că Dumnezeu nu s-a consultat cu voi?[2]

Caracterul, motivele și scopurile lucrătorilor pe care i-a trimis Dumnezeu ***au fost, și vor continua să fie*** interpretate fals. Oamenii vor vâna cuvinte și afirmații despre care ei presupun că sunt false, mărind și falsificând aceste afirmații. Dar ce fel de lucrare fac acești *spectatori*? I-a așezat Domnul pe scaunul de judecător, să condamne solia și solii Săi?[3] 1)TM 410,412,413; 2)RH 27 mai 1890; 3)EGW 1888 Matt.,426.

Să înțelegem de aici că împotrivirea în fața soliei s-a transformat în împotrivire față de persoanele prin care a venit ea?

Ellen G. White: Dumnezeu a dat hrană pentru popor la vreme potrivită, dar ei au refuzat-o deoarece *nu venea pe calea și în felul* în care doreau ei. Frații Jones și Waggoner au prezentat poporului ***lumină prețioasă***, dar prejudecățile și necredința, gelozia și bănuiala rea au blocat ușa inimilor lor, ca nimic să nu poată intra de la acești frați... Tot așa a fost în trădarea, procesul și răstignirea lui Isus, toate acestea au trecut prin fața mea punct cu punct; ***spiritul satanic*** a luat controlul și a influențat cu putere inimile omenești, care s-au deschis îndoielilor, urii și mâniei. Toate acestea predominau la acea sesiune (la Minneapolis)... Am fost dusă în casele unde erau cazați frații noștri, unde am văzut multă discuție și sentimente excitate, remarci aspre și ascuțite. Slujitorii pe care i-a trimis Domnul erau *caricaturizați, ridiculizați și așezați într-o lumină batjocoritoare*. Comentariile... au trecut apoi la mine, iar lucrarea pe care Dumnezeu mi-a dat să o fac era tratată oricum, *numai măgulitor nu*.

Numele lui Willie White era tratat cu uşurinţă, ridiculizat şi acuzat; la fel şi numele fraţilor Waggoner şi Jones...Voci pe care am fost surprinsă să le aud, se uneau în ***rebeliune***... voci aspre, hotărâte să denunţe (pe sora White). Dintre toţi cei care se exprimau cu atâta cruzime, nici unul nu a venit la mine să întrebe dacă aceste afirmaţii şi presupuneri erau adevărate... După ce am auzit aceste lucruri, inima mea a fost zdrobită. Niciodată nu mi-am imaginat ce încredere putem avea în cei care pretind că sunt prieteni, atunci când *spiritul lui Satana* găseşte intrare la inima lor. M-am gândit la criza viitoare, şi simţăminte pe care nu le pot exprima în cuvinte m-au înfrânt..."Fratele va da la moarte pe fratele său."[1]

Ar trebui să fim *ultimii oameni* din lume, ca să ne permitem, oricât de puţin, *spiritul de persecuţie* împotriva celor care poartă solia lui Dumnezeu către lume. Aceasta este trăsătura de caracter *cea mai necreştinească* care s-a manifestat printre noi de la Minneapolis încoace. Ea va fi văzută cândva în toată grozăvia ei, cu toată povara de nenorociri care a rezultat din ea. [2] 1)Lett.14,1889; 2)GCBull. 1893, p.184.

Este adevărat că această opoziţie faţă de cei care au prezentat solia a fost aspră, dar noi ştim astăzi că la Minneapolis solia a fost primită. Cel puţin aşa spun mulţi istorici. Dumneavoastră ce spuneţi?

Ellen G. White: De-a lungul istoriei bisericii din toate secolele, şi în special în istoria bisericii AZŞ, noi avem exemple ale celor care au *refuzat lumina* pe care Dumnezeu a trimis-o prin agenţii Săi... Voi ***respingeţi*** pe Hristos, respingând solia pe care o trimite El. Făcând aşa, vă aşezaţi sub *controlul prinţului întunericului*... Dumnezeu a trimis poporului Său *solii de lumină*, care ar fi fost ca un medicament vindecător, dacă erau primite de ei; dar voi ***nu aţi primit lumina***, ca şi bărbaţii din Nazaret. Voi v-aţi hotărât să *lepădaţi lumina*, voi aţi înălţat opiniile şi judecata voastră ca fiind mai valoroase decât judecata celor pe care Dumnezeu i-a făcut *canale de lumină*... Dumnezeu v-a trimis o solie pe care doreşte să o primiţi, o solie de *speranţă, lumină şi mângâiere* pentru poporul Său. Nu este datoria voastră să alegeţi canalul prin care trebuie să vină ea. Domnul doreşte să vindece rănile oilor şi mieilor turmei Sale prin alifia

cerească a adevărului că Hristos este neprihănirea noastră... Oile care trebuiesc hrănite sunt împrăştiate pe munţii lui Israel; ele *mor de foame* înghiţind teorii uscate... Chiar oamenii care trebuiau să fie în alertă spre a vedea nevoile poporului, ca să fie pregătită calea Domnului, au *interceptat* lumina trimisă de Dumnezeu poporului Său, şi au respins ***solia harului vindecător***. Limbajul sufletului vostru a fost: "Sunt bogat, m-am îmbogăţit şi nu duc lipsă de nimic." EGW 1888 Matt. 389.

Conducătorii noştri din acea perioadă erau bărbaţi capabili şi inteligenţi. Dacă Jones şi Waggoner prezentau adevărul lui Dumnezeu, conducătorii ar fi ştiut acest lucru şi s-ar fi unit cu ei în proclamarea lui.

Ellen G. White: Sentimente asemănătoare au fost exprimate în zilele lui Hristos... Poporul se uita la conducătorii lui şi întreba: "Dacă acesta ar fi adevărul, nu ar şti preoţii şi mai marii noştri?" Sunt mulţi care depind de interpretarea şi explicarea pe care o dau învăţătorii religioşi... Când Domnul, plin de îndurare, ne trimite ***modul*** de a cunoaşte adevărul, iar noi *refuzăm* ocazia preţioasă şi suntem indiferenţi la solia Sa, noi *insultăm* Duhul lui Dumnezeu... Mulţi, care refuză solia pe care o trimite Domnul, caută cuie în care să-şi agaţe îndoielile, să găsească *scuze pentru a respinge lumina* care vine din cer. În faţa evidenţei clare, ei spun ca iudeii: "Arătaţi-ne o minune şi vom crede. Dacă aceşti soli au adevărul, de ce nu vindecă pe bolnavi?" Aceste obiecţiuni îmi aduc aminte de ce se spunea despre Hristos... Cum pot oare fraţii noştri, care au avut în faţă istoria Domnului slavei, să îşi deschidă buzele să rostească cuvintele ***jignitoare ale ucigaşilor*** Domnului? I-a condus Domnul pe aceşti fraţi să spună aceste lucruri? Eu răspund, nu!... Este chiar în faţa noastră ziua când Satana va răspunde cererilor acestor îndoielnici, şi va prezenta numeroase minuni care să confirme credinţa celor care caută *acest gen de dovadă*... Când oamenii îşi închid ochii în faţa luminii pe care Dumnezeu o trimite, ei vor respinge *cel mai clar adevăr* şi vor crede *cele mai nebuneşti erori*... Dumnezeu a trimis poporului Său solie după solie, şi inima mea a fost zdrobită să văd pe cei despre care credeam că sunt învăţaţi şi conduşi de

Dumnezeu, cum cad *sub puterea fermecată a duşmanului*, care i-a făcut să ***respingă*** adevărul prezent. EGW 1888 Matt., 388-428.

Noi am auzit timp de 100 de ani tot felul de remarci la adresa soliei lui Jones şi Waggoner: că ar fi "har ieftin," că solia era deja cunoscută şi acceptată, că este acelaşi adevăr pe care l-a proclamat Luther, că solia a fost plină de erori, etc. Dar cea mai spectaculoasă a fost afirmaţia că primirea acestei solii ar duce la fanatism. De ce oare?

Ellen G. White: Sunt mulţi care au auzit solia pentru acest timp şi au văzut rezultatele ei, dar de teamă ca unii să nu ia poziţii extreme, şi astfel să apară printre noi fanatismul, au permis imaginaţiei lor să creeze multe obstacole care să ***împiedice*** înaintarea lucrării, şi au prezentat şi altora aceste dificultăţi prin discursuri lungi asupra pericolelor acceptării doctrinei. Ei au încercat să *contracareze influenţa* soliei adevărului. Să ne imaginăm că ei ar avea succes în eforturile lor; care ar fi urmarea? Solia pentru trezirea unei biserici încropite *ar înceta*, iar mărturia care înalţă neprihănirea lui Hristos ar fi *adusă la tăcere*. Să ne imaginăm că lucrarea ar fi dată în mâinile acestor oponenţi şi căutători de greşeli, şi li s-ar permite să dea bisericii doctrina şi lucrarea pe care ar dori-o ei. Ar prezenta ei ceva mai bun decât a trimis Domnul poporului Său prin agenţii Săi aleşi? EGW 1888 Matt., 388-428.

Nici chiar dumneavoastră nu i-aţi putut convinge pe opozanţi că Jones şi Waggoner prezintă solia îngerului al treilea?

Ellen G. White: Cel mai greu lucru din lume este să convingi pe cineva care ***nu vrea*** să fie convins. Ei se trag înapoi, sperând şi rugându-se ca cei pe care i-a trimis Domnul să *nu aibă* succes, căci dacă purtătorii de poveri ar avea succes, aceasta ar dovedi că cei care s-au împotrivit *sunt greşiţi*. Când oamenii îşi deschid inimile necredinţei, ei le deschid marelui amăgitor, acuzatorul fraţilor. În faţa glorioasei lumini a adevărului ieşit de la Dumnezeu, în faţa dovezii copleşitoare că lucrarea pentru acest timp este poruncită de cer, să nu vă împietriţi inimile, cerând alte dovezi, zicând, "Arătaţi-ne o minune."

Este un păcat îngrozitor în ochii lui Dumnezeu ca oamenii să se aşeze *între popor şi solia* pe care El vrea să le-o trimită, aşa cum fac unii dintre fraţii noştri acum. Sunt unii care, ca şi iudeii, încearcă *imposibilul* ca să facă *fără efect* solia lui Dumnezeu. Aceştia care se îndoiesc ar trebui ori să *primească* lumina adevărului pentru acest timp, ori să se *dea la o parte* din drum, ca alţii să aibă ocazia să primească adevărul... Cei care trăiesc chiar înainte de a doua venire a lui Hristos pot aştepta o bogată măsură a Spiritului Sfânt, dar dacă... Dumnezeu a vorbit vreodată prin mine, unii dintre conducătorii noştri vor merge pe aceeaşi cale în lepădarea soliei, ca iudeii din timpul lui Hristos. EGW 1888 Matt.,388-488.

Aţi afirmat de nenumărate ori că la Minneapolis Domnul a trimis "o foarte preţioasă solie," care ne-ar fi trecut graniţele în Canaanul ceresc. Există oare vreo legătură între această solie şi Apocalips 18,1?

Ellen G. White: Marea strigare a îngerului al treilea a şi început în descoperirea neprihănirii lui Hristos, Mântuitorul iertător de păcate. Acesta este *începutul* luminii îngerului a cărui slavă va umple tot pământul.[1]

Am primit scrisori în care eram întrebată dacă solia îndreptăţirii prin credinţă este solia îngerului al treilea, iar eu am răspuns: "Este *cu adevărat* solia îngerului al treilea."[2] 1)RH 1 aprilie 1890; 2)RH 22 nov. 1892.

Ar fi posibil ca opoziţia de la Minneapolis să se repete în zilele noastre?

Ellen G. White: Prejudecăţile şi opiniile care au predominat la Minneapolis ***n-au dispărut nicidecum***; seminţele semănate acolo sunt gata să răsară la viaţă şi să dea o recoltă bogată. Vârfurile au fost tăiate, dar rădăcinile nu au fost niciodată smulse, iar ele continuă să *otrăvească judecata*, să *pervertească percepţia* şi să *orbească înţelegerea* celor care vin în ***contact cu solia şi solii***... Necredinţa şi-a făcut *drum* în rândurile noastre... Religia multora dintre noi va fi religia Israelului *apostaziat*, pentru că ei ţin la calea lor şi uită calea Domnului. Adevărata religie, singura religie a Bibliei, care propovăduieşte iertarea doar prin meritele unui Mântuitor răstignit şi înviat, care mărturiseşte neprihănirea prin credinţă în Fiul lui

Dumnezeu, a fost disprețuită, vorbită de rău, ridiculizată și lepădată... *Ce viitor ne așteaptă, dacă nu reușim să ajungem la unitatea credinței?* [1]

În manifestarea puterii care va lumina pământul cu slava ei, oamenii vor vedea ceva care, în orbirea lor, li se va părea ***periculos***, care le va ***trezi temeri***, și se vor așeza împotriva ei. Deoarece Domnul nu lucrează conform cu ideile și așteptările lor, ei ***se vor opune*** lucrării. [2]

Solia îngerului al treilea ***nu va fi înțeleasă***. Lumina care va lumina tot pământul cu slava ei va fi numită ***lumină falsă*** de cei care *refuză să înainteze în slava ei crescândă.*[3] 1)TM 467.468; 2)RH Extra 22 dec.,1890; 3)RH 27 mai 1890

5 -
Ce este
SLAVA care nimicește?

Toată lumea creştină este de acord că Dumnezeu este bun şi îndurător, iertător şi foarte răbdător. Toţi recunosc faptul că Dumnezeu este şi drept. Nu există nici o denominaţiune creştină care să declare că nu Îl cunoaşte pe Dumnezeu. Atunci cum se explică oare paragraful următor?

„Lumea este învăluită de *întunericul necunoaşterii* lui Dumnezeu. Oamenii pierd *cunoştinţa caracterului Său*. El a fost înţeles şi interpretat greşit. În acest timp trebuie proclamată o solie de la Dumnezeu, o solie iluminatoare în influenţa ei şi mântuitoare în puterea ei. *Caracterul Său trebuie făcut cunoscut*. În întunericul care acoperă lumea trebuie răspândită lumina ***slavei*** Sale, *lumina bunătăţii, îndurării şi adevărului*" (COL 415).

De ce mai este nevoie de o descoperire a caracterului lui Dumnezeu dacă toată lumea Îl cunoaşte corect? De ce oare „ultima solie de har" (Parabole 283) este o descoperire a caracterului lui Dumnezeu, deşi lumea Îl cunoaşte de ani mulţi pe Dumnezeu?

La fel se întâmplă şi cu poporul lui Dumnezeu de astăzi. Noi toţi suntem siguri că am înţeles corect caracterul lui Dumnezeu şi neprihănirea lui Hristos, deşi avem îndoieli serioase cu privire la felul în care este El „drept." Suntem foarte siguri că păcatul trebuie nimicit şi că Dumnezeu este drept, adică trebuie să-i nimicească pe păcătoşi, care ar rămânea în viaţă pentru totdeauna dacă nu ar interveni dreptatea divină.

Trebuie să recunoaştem că în ultima vreme s-au făcut oarecare progrese în această privinţă. Se acceptă faptul că nu Dumnezeu este la originea morţii pe această planetă, că oamenii nu mor ca urmare a intervenţiei divine, ci datorită degradării aduse de păcat. Mai rămâne totuşi un obstacol major. Cine îi distruge pe păcătoşi la sfârşitul mileniului? Nu spune Biblia foarte clar că a căzut un „foc din cer" şi i-a nimicit? Şi dacă a căzut din cer, cine este expeditorul, dacă nu Dumnezeu?

Există în Spiritul Profetic câteva paragrafe care se referă la acest moment culminant al istoriei păcatului, paragrafe ce produc o mare tulburare celor doritori să înțeleagă acest subiect.

"Lumina ***slavei*** lui Dumnezeu, care dă viață celor neprihăniți, va omorî pe cei răi" (DA 107).

"***Slava*** Celui care este dragoste îi va nimici" (DA 764).

"Atunci cei care nu ascultă de evanghelie vor fi mistuiți de spiritul gurii Sale şi nimiciţi de strălucirea venirii Sale. Printr-o viață de păcat, ei s-au aşezat în aşa dezacord cu Dumnezeu, naturile lor au devenit aşa degradate de păcat, încât descoperirea ***slavei*** Sale este pentru ei un foc mistuitor"(GC 37).

Aceste paragrafe par să întărească opinia larg răspândită că distrugerea finală a păcătoşilor este actul deliberat al lui Dumnezeu, care constată că aceşti oameni sunt dincolo de limita puterii Sale mântuitoare, şi ar fi un act de cruzime să-i lase să trăiască în continuare în mizerie şi păcat.

La prima vedere, această explicaţie pare acceptabilă, deşi ea este construită pe ideea "scopul scuză mijloacele." Dacă ne gândim însă că împărăția lui Dumnezeu este construită pe lege, care este o transcriere a caracterului lui Dumnezeu, şi că în împărăţie "nu se foloseşte forța sau constrângerea," atunci această explicaţie nu poate trece nici măcar testul bunului simţ.

La citirea acestor paragrafe, prima întrebare care se ridică este: Ce crede sora White că este SLAVA aceasta care nimiceşte? A înţeles oare că slava este o radiaţie mortală care se degajă din Dumnezeu şi afectează pe călcătorii legii? A văzut ea cum aceste raze letale sunt lansate de pe zidurile Noului Ierusalim ca să incendieze miliardele de păcătoşi, năucite de imaginile Golgotei la care tocmai au asistat? Există în scrierile ei asemenea explicaţii?

O cercetare atentă descoperă o singură definiție pe care o dă ea acestui cuvânt, în zeci de citate:

●"Domnul S-a coborât în nor, a stătut acolo lângă el şi a rostit Numele Domnului. Şi Domnul a trecut pe dinaintea lui şi a strigat: "Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare şi milostiv, încet la mânie, plin de bunătate şi credincioşie, care Îşi ține

dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea şi păcatul, dar nu socoteşte pe cel vinovat drept nevinovat." *Slava Domnului este caracterul Său*, aşa cum i-a fost descoperit lui Moise; dar cât de diferită este această prezentare a Sa faţă de aceea pe care a făcut-o Satana, tatăl minciunilor" (ST 27 iunie 1895).

● "*Slava lui Dumnezeu este caracterul Său*, iar nouă el ne este descoperit în Hristos" (Present Truth, 29 decembrie 1892).

● „Fraţii să se unească, cu post şi rugăciune, spre a căuta înţelepciunea pe care Dumnezeu a promis că o va da cu largheţe. Prezentaţi lui Dumnezeu problemele voastre. Spuneţi-I, ca şi Moise: „Nu pot să călăuzesc acest popor, dacă prezenţa Ta nu merge cu mine." Şi mai cereţi ceva; rugaţi-vă împreună cu Moise: „Arată-mi *slava* Ta" (Exodul 33.18). Ce este această *slavă*? Este *caracterul* lui Dumnezeu. Aceasta i-a prezentat El lui Moise" (GW 417).

● "Prin încercări şi persecuţie, *slava* – caracterul – lui Dumnezeu este descoperită în aleşii Săi" (AA 576).

● „Implantând în inimile lor principiile cuvântului Său, Duhul Sfânt dezvoltă în oameni trăsăturile de caracter ale lui Dumnezeu. Lumina *slavei* Sale – caracterul Său – trebuie să strălucească în urmaşii Săi" (COL 414).

● „El ne-a chemat să primim *slava* – caracterul – Domnului nostru Isus Hristos; ne-a chemat să fim asemenea Fiului Său"(DA 341).

● "Această dezvoltare este obţinută prin descoperirea permanentă a *caracterului lui Dumnezeu – slava* şi misterul cuvântului scris" (ED 172).

● "*Slava* Domnului este *bunătatea şi dragostea Sa*" (Bible Echo, 15 februarie 1892).

● "Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia creştină, descoperă *caracterul* Său. El Însuşi a afirmat dragostea şi mila Lui infinită. Când Moise s-a rugat: "Arată-mi slava Ta," Domnul a răspuns: "Voi face să treacă prin faţa ta toată bunătatea Mea." *Aceasta este slava Lui*" (BT 1 ianuarie 1909).

● "*Slava* lui Hristos este *caracterul* Său, iar caracterul lui Hristos este cel care atrage inimile oamenilor" (RH 12 februarie 1895).

● "*Slava* lui Dumnezeu este *caracterul* Său neprihănit; chiar pentru această slavă se ruga Hristos să poată fi primită de ucenicii Săi.

●"Mai trebuie să ne mirăm că vrăjmaşul va face toate eforturile spre a crea disensiuni, ceartă şi izolare în biserica lui Dumnezeu, ca ei să nu poată descoperi lumii *slava*, *caracterul* lui Hristos?" (RH 3 noiembrie 1896).

● "Legea lui Dumnezeu este o transcriere a *caracterului* Său; ea prezintă natura lui Dumnezeu. După cum în Hristos putem privi strălucirea *slavei* Sale, întruchiparea Fiinţei Sale, tot aşa în lege sunt descoperite trăsăturile de caracter ale Tatălui" (ST 30 decembrie 1889).

Acestea nu sunt decât puține dintre citatele în care Ellen G. White dă o definiție a slavei lui Dumnezeu. Până acum nu am găsit nici o altă definire a slavei, decât cea enunțată aici. Dacă este așa, dacă slava lui Dumnezeu este caracterul Său, atunci imediat se ridică o altă întrebare: În ce fel afectează descoperirea caracterului lui Dumnezeu pe păcătoşi? Cum este posibil ca bunătatea, blândețea, mila şi îndurarea infinită să producă distrugerea unor ființe inteligente, făpturile creaţiunii Sale?

Răspunsul este oferit tot de inspiraţia divină:

"O *singură* rază a slavei lui Dumnezeu, o pâlpâire a purităţii lui Hristos, pătrunzând în suflet, face ca fiecare pată de întinare să devină dureros de evidentă, şi scoate la suprafaţă defectele şi deformitatea caracterului omenesc. Ea descoperă dorinţele secrete, necredincioşia inimii, murdăria buzelor. Faptele de răzvrătire ale păcătosului contra legii lui Dumnezeu sunt expuse privirii, iar spiritul lui este zdrobit şi chinuit sub influenţa cercetătoare a Spiritului lui Dumnezeu. Privind caracterul fără pată al lui Hristos, el ajunge să se scârbească de sine" (SC 29).

Aceasta este o splendidă descriere a efectului slavei lui Dumnezeu asupra păcătoşilor. Dacă sufletul este torturat doar la privirea unei singure raze a slavei lui Hristos, ne imaginăm ce

avalanşă mortală se prăvăleşte asupra păcătoşilor în final, privind descoperirea deplină a caracterului lui Dumnezeu? Ne putem imagina ce chin mortal îi cuprinde privind scenele marelui sacrificiu al Fiului lui Dumnezeu, de data aceasta prezentate fără măhramă? Slava lui Dumnezeu, caracterul Său, este prezentată în detaliu, iar descoperirea aceasta de bunătate, milă şi răbdare infinită, neumbrită acum de bezna minciunilor lui Satana, produce în inimile păcătoşilor o deznădejde mortală. Deşi erau hotărâţi să se opună cu forţa armelor revenirii lui Hristos, ei se întorc acum împotriva lui Satana, ale cărui minciuni i-au adus aici. Nu este de mirare că în această nebunie colectivă vor folosi armele pe care voiau să le folosească împotriva lui Hristos. Acest gest este un amestec de răzbunare şi sinucidere, căci nu mai pot rezista dragostei clar descoperite a caracterului lui Dumnezeu. Dragostea *agape* a lui Hristos descoperă dureros, mortal, natura ucigaşă a păcatului.

Această sinucidere colectivă este întrezărită de sora White, atunci când spune că păcătoşii se nimicesc singuri:

"Acesta nu este un act al puterii arbitrare a lui Dumnezeu. Cei care au respins mila Sa vor culege ceea ce au semănat. Dumnezeu este izvorul vieţii, iar atunci când cineva alege să slujească păcatului, el se desparte de Dumnezeu, şi în acest fel nu mai are legătură cu viaţa… Printr-o viaţă de răzvrătire, Satana şi toţi cei care se unesc cu el ajung în aşa măsură în dezacord cu Dumnezeu, încât chiar prezenţa Lui ajunge să fie pentru ei un foc mistuitor. Slava Lui, care este iubire, îi va nimici" (DA 746).

Dacă "acesta nu este un act al puterii arbitrare a lui Dumnezeu," atunci am putea spune că este un fel de a-i distruge indirect? Adică, le descoperă caracterul Său iubitor premeditat, ştiind că nu vor suporta o aşa descoperire de slavă şi vor muri?

Nicidecum. Milioanele de păcătoşi înviaţi după mileniu trebuie, înainte de a se despărţi de viaţă pentru totdeauna, să înţeleagă şi să recunoască faptul că moartea lor "nu este un act al puterii arbitrare a lui Dumnezeu." În acea declaraţie colectivă de vinovăţie ("Drepte şi adevărate sunt căile Tale, Doamne!") pe care o rostesc toţi, în frunte cu Satana, ei vor să spună aşa: "Tu, Doamne, ai făcut tot ce

se putea spre a ne salva, dar noi am ales să servim păcatul, iar acesta ne plăteşte acum salariul cuvenit. Demonstraţia caracterului Tău iubitor descoperit în jertfa Fiului Tău ne copleşeşte, nu mai putem trăi în prezenţa acestei slave orbitoare. Lasă-ne să plecăm pentru totdeauna departe de faţa Ta, căci mila Ta este o tortură infinită pentru sufletele noastre deformate. Bunătatea Ta ne ucide, nu ne mai ţine în braţele dragostei Tale."

Cu durere de neimaginat Dumnezeu trebuie să le asculte rugăciunea. Dreptatea Îl obligă să le respecte voinţa, exprimată în deplină înţelegere a realităţii. Aceasta este "lucrarea Lui cea ciudată," care nu a mai fost executată decât o dată, atunci când a lăsat pe Fiul Său să plece pentru salvarea unei planete răzvrătite. Să nu mai poată oferi viaţă este pentru El, dătătorul vieţii, o durere de nedescris, cu adevărat o "lucrare ciudată."

Aceasta va fi demonstraţia finală că păcatul aduce moartea prin despărţirea de izvorul vieţii, iar Dumnezeu nu are nici un amestec în toată această rebeliune.

În prezent, omenirea se îndreaptă cu paşi repezi spre această tragedie. Noi suntem chemaţi în aceste ore de criză să descoperim lumii slava caracterului lui Dumnezeu, astăzi, când slava Lui mai poate lumina şi vindeca inimile atinse de păcat. Biserica are nevoie disperată de o imagine "mai proeminentă" a slavei lui Hristos:

"Slujitorul lui Hristos, care este plin de Spiritul şi dragostea Învăţătorului său, va lucra de aşa manieră, încât *caracterul* lui Dumnezeu şi al Scumpului Său Fiu să fie descoperit în cel mai deplin sens. El se va lupta ca ascultătorii lui să devină inteligenţi în *concepţiile lor despre caracterul lui Dumnezeu*, ca slava Sa să poată fi recunoscută pe pământ" (4T318).

6 -
Dumnezeu pedepseşte
(şi chiar foarte eficient)

Există la îngerul bisericii Laodicea o temere declarată că prezentarea dragostei *agape*, temelia caracterului lui Dumnezeu, ar

denatura învăţătura biblică despre pedeapsa lui Dumnezeu şi ar încuraja pe păcătoşi să se afunde în nelegiuire. El nu poate înţelege că toată pedeapsa pentru păcatele omenirii a căzut asupra Fiului iubit al lui Dumnezeu, ca să nu fie nevoie de iad sau purgatoriu pentru urmaşii lui Adam.

Numeroase versete sunt citate în sprijinul acestei doctrine, devenită dintr-o dată piatră de poticnire:

"Dacă, cu toate acestea, nu Mă veţi asculta, vă voi pedepsi de şapte ori mai mult pentru păcatele voastre" (Leviticul 26,18).

"Voi pedepsi, zice Domnul, lumea pentru răutatea ei, şi pe cei răi pentru nelegiuirile lor" (Isaia 13,11).

"Eu mustru şi pedepsesc pe toţi aceia pe care îi iubesc. Fii plin de râvnă dar şi pocăieşte-te!" (Apocalips 3,19).

Este foarte adevărat că Dumnezeu mustră şi pedepseşte. Întrebarea fundamentală este: Ce face Dumnezeu atunci când vrea să pedepsească pe cineva? Răspunsul la această întrebare ne poate plasa într-una dintre cele două mari categorii ce despart omenirea, cei care Îl cunosc şi cei care nu Îl cunosc pe Dumnezeu.

După cele mai multe dicţionare, *a pedepsi* înseamnă a lovi pe cineva cu o sancţiune pentru comiterea unei greşeli sau abateri; a produce un rău pentru o conduită greşită; a penaliza printr-o metodă de constrângere sau privare de libertate. Legile omeneşti nu pot exista decât însoţite de efectul lor punitiv. Ele nu pot produce supunere decât prin constrângere. Pentru obţinerea unui comportament civilizat, lumea guvernată de Satana nu cunoaşte decât constrângerea şi ameninţarea cu forţa. Expresii ca "lovituri de avertizare," "trupe de menţinere a păcii" sau "forţe de descurajare" au devenit familiare în limbajul mediatic contemporan. Lumea democratică şi civilizată aplaudă atunci când un regim terorist este pulverizat de expediţia militară trimisă împotriva lui. Ioan descrie în Apocalips ridicarea unei puteri care arată ca un miel dar vorbeşte ca un balaur. Cam aceasta este şi imaginea prezentă a rămăşiţei despre caracterul lui Dumnezeu. El este miel atâta timp cât ne supunem Lui, dar dacă îndrăznim să acţionăm altfel decât crede El, atunci începe să se poarte ca Balaurul.

Această imagine despre Dumnezeu nu poate fi decât rezultatul muncii Balaurului:

"Satana şi-a aruncat umbrele de-a lungul căii fiecărei fiinţe omeneşti, ca să poată *reprezenta greşit* pe Dumnezeu în faţa lumii. *El a îmbrăcat caracterul lui Dumnezeu cu atribute satanice, în totală contradicţie cu adevărul*" (RH 10.02.1891).

"Prin aceleaşi *reprezentări greşite* ale caracterului lui Dumnezeu pe care le-a folosit în cer, făcându-L să fie privit ca sever şi tiran, Satana l-a împins pe om la păcat" (GC 500).

"Efortul permanent al lui Satana este acela de a *reprezenta greşit caracterul* lui Dumnezeu, natura păcatului şi adevăratele principii în dispută din marea controversă" (GC 569).

"Satana este mereu la lucru, cu energie intensă şi sub o mie de măşti, spre a *reprezenta greşit caracterul şi guvernarea* lui Dumnezeu" (PP 78).

"Deşi nu a putut să-L alunge pe Dumnezeu de pe tron, Satana L-a *acoperit cu atribute satanice*, şi a pretins atributele lui Dumnezeu ca fiind ale lui" (RH 14.04.1896).

Foloseşte Dumnezeu constrângerea sau forţa pentru a produce ascultare? "Exercitarea forţei este *contrară* principiilor de guvernare ale lui Dumnezeu; El nu doreşte decât servire din dragoste, iar dragostea nu poate fi impusă; ea nu poate fi câştigată prin *forţă* sau *autoritate*. Numai prin dragoste se trezeşte dragostea. A cunoaşte pe Dumnezeu înseamnă a-L iubi; caracterul Său trebuie să fie arătat ***în contrast*** cu caracterul lui Satana" (DA 22). Dacă forţa sau ameninţarea cu forţa sunt contrare guvernării divine, atunci cum pedepseşte Dumnezeu?

În Matei capitolul 5 avem o splendidă expunere a modului divin de a pedepsi. Isus încearcă aici să dea la o parte "măhrama" de pe ochii ucenicilor, să alunge reprezentările false ale lui Satana, ca ei să poată vedea clar caracterul *agape* al lui Dumnezeu.

"Aţi auzit că s-a zis (în vechime): "Să iubeşti pe aproapele tău şi să urăşti pe vrăjmaşul tău." Dar Eu vă spun: Iubiţi pe vrăjmaşii voştri, binecuvântaţi pe cei ce vă blastămă, faceţi bine celor ce vă

urăsc şi rugaţi-vă pentru cei ce vă asupresc şi vă prigonesc, ca să fiţi fii ai Tatălui vostru care este în ceruri" (Matei 5,43-45).

Acesta este adevăratul caracter al Tatălui din cer: El pedepseşte iubind, binecuvântând, făcând bine şi rugându-se pentru duşmanii Lui. Ar fi absurd să credem minciuna lui Satana că El ne cere nouă ceea ce El nu face. Dar iudeii erau fiii tatălui lor de pe pământ, care se dădea drept Dumnezeu. Abia când au înţeles, la cruce, că dragostea se lasă răstignită fără să riposteze, au putut ucenicii să vadă corect dragostea *agape* a lui Dumnezeu. Acum aveau ce spune bisericii şi lumii.

Pavel a fost unul dintre cei care au cunoscut cel mai bine caracterul non violent al lui Dumnezeu. El scria urmaşilor lui Hristos: "Prea iubiţilor, nu vă răzbunaţi singuri, ci lăsaţi să se răzbune mânia lui Dumnezeu; căci este scris: "Răzbunarea este a mea; Eu voi răsplăti, zice Domnul." Dimpotrivă, dacă îi este foame vrăjmaşului tău, dă-i să mănânce; dacă îi este sete, dă-i să bea; căci dacă vei face astfel, vei grămădi cărbuni aprinşi pe capul lui" (Romani 12,19.20).

Cărbuni aprinşi, adică foc din cer. Nu este acesta modul ceresc de a pedepsi? Nu înţelegem noi că de la creaţiune încoace Dumnezeu tot grămădeşte cărbuni aprinşi pe capul nostru? Nu vedem noi că doar dragostea trezeşte dragoste şi că forţa sau ameninţarea cu forţa sunt "contrare principiilor de guvernare ale lui Dumnezeu"?

Nu putem avea un Dumnezeu care se declară desăvârşit, şi totuşi are câteva trăsături de caracter ale lui Satana, care este esenţa nedesăvârşirii. Dacă dragostea nu convinge, nimic nu convinge. Dumnezeu nu vrea să populeze cerul cu oameni aduşi acolo sub ameninţare. Dacă era aşa, îi păstra pe îngerii rebeli care, pedepsiţi zdravăn de câteva ori, ar fi slujit plini de supunere, fără să crâcnească toată veşnicia. Golgota este o demonstraţie că metodele lui Dumnezeu nu sunt metodele lui Satana. Noi ar trebui să înţelegem că "pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El" şi că singura pedeapsă care mai poate cădea peste noi este tămăduirea prin "rănile Lui." Pedeapsa nu poate cădea de două ori, o dată peste

El şi o dată peste noi. Dacă trebuie să cadă peste noi, înseamnă că nu a căzut peste El. Motivul pentru care milioane vor muri de moartea a doua va fi acela că au refuzat cu încăpăţânare să primească "darul nespus de mare" al alifiei vindecătoare aflat în vestea bună că Hristos este neprihănirea noastră. Ne înţelegem noi responsabilitatea în această criză?

"Dacă avem Spiritul lui Hristos şi suntem împreună lucrători cu El, suntem datori să continuăm lucrarea pentru care a venit El. Adevărurile Bibliei au fost din nou ascunse de obiceiuri, tradiţie şi doctrină falsă. Învăţăturile eronate ale teologiei populare au produs mii şi mii de necredincioşi. Aceste erori şi inconsistenţe, pe care mulţi le declară a fi învăţătura Bibliei, deşi ele nu sunt decât interpretări false, au fost adoptate în timpul secolelor de întuneric papal. Mulţimile au fost făcute să nutrească o *concepţie eronată* despre Dumnezeu, aşa cum iudeii, amăgiţi de tradiţiile şi erorile vremii lor, aveau o concepţie falsă despre Hristos. "Căci dacă ar fi ştiut, nu L-ar fi răstignit pe Domnul slavei." Este datoria noastră să descoperim lumii *adevăratul caracter* al lui Dumnezeu" (5T 710).

"Adevăratul caracter" al lui Dumnezeu înseamnă altceva decât predică bisericile lumii, ale căror doctrine au fost adoptate din bezna secolelor papale. Rămăşiţa va avea ceva de spus lumii doar atunci când va înţelege corect legea, "adevăratul" caracter al lui Dumnezeu. Până atunci, ne vom mângâia privind cum bisericile noastre se umplu de convertiţi aduşi de frica pedepsei şi mâniei lui Dumnezeu. Şi încă ceva. Ne vom face că nu pricepem despre ce este vorba în Apocalips 3,14-22.

7 -
Hypostasis

Confuzia cu privire la autorul şi desăvârşitorul credinţei noastre nu poate fi mai mare decât cea cu privire la credinţa mântuitoare. Această expresie magică a devenit moneda unică a

imperiului religios numit creştinism, dar vai, ea nu mai are valoare decât în comerțul cu sufletele oamenilor (Apoc. 18,13).

Ce este credința? A cui credință? Ce fel de credință? Faptul că ne găsim încă aici, la acest sfârşit de mileniu doi al erei numită creştină, dovedeşte că nici rămăşiţa nu a reuşit să găsească o soluție acceptabilă expresiei *sola fide*. Tensiunile şi confuzia din sânul ei, în jurul controversatei credințe a Noului Testament, aşa cum o descrie Pavel, ating cote alarmante, prevestitoare de conflicte majore.

O lucrare recentă (*The Fragmenting of Adventism* de William Johnsson, redactor la *Adventist Review*) avertiza biserica de unele pericole care pot duce la fragmentare şi divizare în adventism. Din păcate, autorul nu a socotit necesar să includă printre cele zece ameninţări majore la unitatea bisericii şi credința Noului Testament, aceea care a produs fragmentarea iudaismului acum două milenii.

Ce fel de credință este aceea care produce vindecare instantanee? Ce fel de credință este aceea care aduce neprihănirea? Ce fel de credință este aceea care a adus coborârea focului din cer asupra ucenicilor la cincizecime? Ce fel de credință aşteaptă Fiul omului să găsească pe pământ, ca să poată veni a doua oară?

Pavel este singurul autor care oferă o definiție a credinței, rămasă, din păcate, ascunsă şi neînţeleasă atât de mult timp. În Epistola către Evrei (capitolul 11), el încearcă să convingă pe urmaşii lui Avraam că toți eroii naţiunii lor au modelat o istorie de mii de ani doar prin credință. Ca să nu existe dubii despre ce fel de credință este vorba, el oferă la începutul acestui capitol glorios o definiție a cuvântului.

Credința, spune el în versetul 1, este *hypostasis* (υποστασιξ) pentru lucrurile nădăjduite, o puternică încredinţare despre lucrurile care nu se văd. *Hypostasis* este un termen destul de obscur, care a dat multă bătaie de cap traducătorilor Bibliei. Când au ajuns la acest capitol din Evrei, ei nu au ştiut ce vrea Pavel să spună. Cea mai pertinentă soluție părea aceea că *hypostasis* este un cuvânt compus. *Hupo* ar fi acel sufix familiar, *sub*, ca în hipotermie, hipoglicemie, iar *stasis* a fost tradus cu *stare*, *situaţie*. Aşa au ajuns traducătorii versiunii oficiale, *King James*, la cuvântul *substance*. Logica le spunea

că *substanța* lucrurilor sperate este cea mai bună definiție pentru credință. Dar Pavel dorise să spună altceva.

Odată cu descoperirea manuscriselor de la Qumran, cercetătorii Bibliei au intrat în posesia unei mari cantități de material, cu un spectru de aplicație foarte larg. O mare parte din scrierile descoperite erau ***contracte comerciale***, prin care se parafau schimburile de mărfuri între diverse părți. Iar titlul acestor documente publice nu era altul decât HUPOSTASIS.

Această descoperire nu a avut un impact prea mare asupra lumii creștine, dar ea este deosebită pentru biserica rămășiței, care trebuie să definească foarte precis credința, dacă vrea să ocupe locul special pe care îl pretinde.

Dacă definiția corectă pentru credință este contract, legământ (un alt sens pentru *stasis*, pe care traducătorii nu l-au băgat în seamă), atunci implicația ei profundă nu mai poate fi evitată: Credința este *contractul* dintre Dumnezeu și om, pe care Scriptura îl numește noul legământ: "Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda ***un legământ nou***… iată ***legământul*** pe care îl voi face cu casa lui Israel după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea înlăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu" (Ieremia 31, 31-33).

Concluziile care decurg de aici nu pot scăpa: A avea ***credința*** înseamnă a accepta noul legământ. Noul legământ urmărește să *scrie* în mintea omenească Legea. Legea este o "transcriere a caracterului lui Dumnezeu"(6T9). A avea caracterul lui Dumnezeu scris în minte înseamnă "Hristos în voi," taina ținută ascunsă de veacuri (Coloseni 1,27). Când se sfârșește taina lui Dumnezeu, trâmbița a șaptea poate suna. Dacă sună trâmbița a șaptea, înseamnă că Mireasa s-a pregătit; când Mireasa este gata, îngerul din Apocalips 18 poate coborî, iar pământul va fi "luminat de slava lui."

Înțelegând că *hypostasis* este contractul pe care noi îl numim noul legământ, nu ne mai miră insistența lui Pavel din capitolele opt și zece din Evrei, unde redă integral descrierea noului legământ din Ieremia. Demonstrația din aceste două capitole magistrale clarifică

un lucru: Doctrina sanctuarului ceresc, acela care "nu este din zidirea aceasta" (Evrei 9,11), nu are nici o finalitate dacă Legea (caracterul lui Dumnezeu) nu este scrisă în inimile poporului lui Dumnezeu. Scrierea aceasta în minte, aşa cum spune Pavel în Evrei, este împlinirea legământului. Aceasta este credinţa pe care aşteaptă să o vadă Fiul omului, căci este "credinţa lui Isus" (Apocalips 14,12). Ea este credinţa aducătoare de neprihănire. Ea este credinţa care poate arunca în mare "munţii" firii pământeşti. Ea este cea care va face să cadă focul, ca pe muntele Carmel, ca în camera de sus. Revărsarea aceasta mult aşteptată a focului este singura garanţie pentru căderea ploii.

Rugăciunile şi penitenţele lungi şi chinuitoare, repetate cu evlavie şi obstinaţie an de an, nu vor reuşi să coboare focul din cer. Toată ziua s-au rugat preoţii pentru foc pe muntele Carmel. Aceasta este o parabolă pentru ziua ispăşirii, o zi la fel de lungă, fierbinte şi fără ploaie. Ca şi atunci, la sfârşitul acestei zile "mari şi înfricoşate" (Maleahi 4,5) un Ilie obscur şi neglijat, dar care şi-a înţeles locul în marea controversă, va face să se pogoare focul, ca ploaia binecuvântată să poată veni. Atunci rămăşiţa nu va mai fi "ca o covercă într-un câmp de castraveţi," ci femeia glorioasă acoperită de soarele neprihănirii lui Hristos, legată de Creatorul ei prin "*hypostasis* cel veşnic."

8 -
Interese majore

*"**S**olia neprihănirii lui Hristos trebuie să răsune de la un capăt la altul al pământului, pregătind calea Domnului. Aceasta este slava lui Dumnezeu care încheie lucrarea îngerului al treilea" (General Conference Bulletin, 1893)*

Recent, un slujitor al Evangheliei își mărturisea credința că, foarte curând, Dumnezeu va interveni să pună capăt istoriei păcatului. El se referea la o intervenție cataclismică de pedepsire, care va împinge pe mai marii acestei lumi să impună decretul duminical ca o ultimă soluție în fața degradării morale a societății.

Explicația lui îmi aducea aminte de furorile pe care le-a făcut, în mediile adventiste de pe coasta de vest a Americii, cartea lui Larry Wilson intitulată "*Atenție! Apocalips stă gata să se împlinească!*"

Cartea, publicată în 1992, avertiza foarte categoric biserica despre iminența revenirii lui Isus în următorii câțiva ani, revenire precedată de un impact catastrofal al pământului cu un asteroid masiv. Iată ce spune autorul în capitolul unu:

"Eu cred că Biblia prezice că Dumnezeu urmează să trimită asupra pământului o secvență de 14 evenimente devastatoare. Aceste evenimente nu vor veni la întâmplare, căci Apocalipsa le prezintă ca venind în ordine. Când vor începe aceste evenimente, miliardele de oameni de pe această planetă vor începe să recunoască faptul că aceste evenimente nu vin la întâmplare şi nu sunt convulsii ale forţelor naturale, ci vor fi interpretate corect ca fiind Acte ale lui Dumnezeu, deoarece ordinea şi descrierea lor sunt prezentate clar în ultima carte a Bibliei. Eu cred că aceste evenimente pot începe în 1994 şi se vor termina înainte, sau în timpul anului 1998, cu a doua venire a lui Isus" (Larry Wilson – *"Warning! Revelation is About to be Fulfilled"* pagina 1)

Autorul dezvoltă această schiță profetică în capitolele următoare, prezentând cu lux de amănunte efectele teribile pe care impactul cu un asteroid în toamna lui 1994 le va avea asupra pământului.

Temelia pe care construieşte el întreaga schiţă este o foarte greşită imagine despre caracterul lui Dumnezeu. El încearcă să convingă cititorii, deşi nu prea era nevoie, că nimicirile şi prăpădul de pe această planetă, cele prezente sau viitoare, sunt "Acte ale lui Dumnezeu."

Această imagine despre caracterul lui Dumnezeu este vast răspândită în biserica de astăzi. Ea vine din bezna aceea despre

care Spiritul Profetic spune că înfăşoară pământul, bezna necunoaşterii caracterului lui Dumnezeu, care trebuie împrăştiată de solia despre neprihănirea lui Hristos.

Deşi noi pretindem că ne-am pus încrederea în sângele Mielului, viziunea noastră profetică zugrăveşte Mielul ca pe un Balaur. El a suportat batjocura şi chinul morţii de cruce, nu a deschis gura "ca un miel pe care îl duci la tăiere," deoarece ştia că va veni vremea când se va putea răzbuna, devenind o maşină de distrugere necruţătoare. Acesta este Domnul la care ne închinăm? Lui îi spunem "Tatăl nostru"?

Anul 1994 a trecut şi asteroidul lui Larry Wilson nu s-a ciocnit încă de planeta Pământ. A trecut şi 1998, iar cataclismele finale pe care autorul le numeşte "Acte ale lui Dumnezeu" continuă să ne ocolească.* De ce oare?

Răspunsul se găseşte în acel superb citat din Parabole: "Ultimele raze ale luminii harului, ultima solie de har care trebuie să fie vestită lumii este o descoperire a caracterului dragostei Sale" (283). Această declaraţie implică faptul că a doua venire nu poate avea loc decât după ce planetei Pământ i se va prezenta o corectă imagine despre caracterul lui Dumnezeu.

Cu durere trebuie să recunoaştem că noi, ca popor, deşi ne place să spunem că propovăduim evanghelia pe tot pământul, nu prezentăm în faţa lumii nici "ultimele raze ale luminii harului," nici "ultima solie" care trebuie să fie o descoperire a caracterului dragostei lui Dumnezeu. Din această cauză, a doua venire a lui Hristos a fost amânată şi continuă să fie amânată. A făcut cerul ceva pentru ca această solie despre neprihănirea lui Hristos să ajungă în faţa lumii?

"Domnul, în marea Sa îndurare, a trimis o foarte preţioasă solie prin fraţii Waggoner şi Jones. Această solie trebuia să aducă mai proeminent în faţa lumii pe Mântuitorul răstignit" (TM 91, 92).

Părinţii noştri nu au văzut nici o lumină în această foarte specială solie de har abundent. Ei aşteptau ca acţiunile lui Dumnezeu, care vor "încheia repede în neprihănire" lucrarea, să fie însoţite de semne şi minuni, chiar de cataclisme şi prăpăd. Ei

nu erau pregătiţi pentru susurul blând al dragostei care aşteaptă să fie sesizată, dragostea aceea care "nu se laudă, nu se mânie, nu se umflă de mândrie" şi "nu caută folosul său." Dacă manifestarea lui Dumnezeu în acea solie ar fi fost însoţită de cutremur şi foc, ei ar fi primit-o bucuroşi, căci aşa ceva aşteptau. Dar solia care trebuia să devină marea strigare a venit ca un apel duios al Celui care, cu respect, stă la uşă şi bate. De aceea s-au împotrivit ei cu toată convingerea, iar Satana a "pus stăpânire pe inimile lor."

Ellen G. White, singura care a înţeles că acolo se întâmplă ceva vital pentru poporul lui Dumnezeu, a fost uluită de opoziţia înverşunată cu care se confruntă solii Domnului, cei pe care i-a numit mai târziu mesageri cu "acreditare divină." Inima ei a fost zdrobită observând reacţia celor pe care îi socotea conducătorii poporului lui Dumnezeu. Ea a luat hotărârea să părăsească sesiunea Conferinţei Generale în toiul ei. Dar dragostea nemăsurată a unui Dumnezeu insultat a împiedicat-o să plece:

"Când m-am hotărât să părăsesc Minneapolis, îngerul Domnului a stat alături de mine şi a zis: "Să nu faci acest lucru; Dumnezeu are aici o lucrare pentru tine. ***Poporul repetă aici revolta lui Core, Datan şi Abiram***. Eu te-am aşezat într-o poziţie potrivită, dar cei care nu sunt în lumină nu vor recunoaşte acest lucru; ei nu vor asculta mărturia ta; dar Eu voi fi cu tine; puterea şi harul Meu te vor susţine. Ei nu te dispreţuiesc pe tine, ci pe solii şi solia pe care o trimit poporului Meu. Ei au arătat dispreţ pentru cuvântul Domnului. ***Satana le-a orbit ochii şi le-a pervertit judecata*** şi dacă aceştia nu se pocăiesc de păcatul lor, această nesfinţită aroganţă care îl insultă pe Duhul Sfânt, ei vor umbla în întuneric... Ei nu vor ca Dumnezeu *să-Şi manifeste Spiritul şi puterea*, căci ei manifestă un spirit de batjocură şi dezgust faţă de cuvântul Meu. Practica lor zilnică este uşurătatea, batjocura, ironia şi glumele. Ei nu şi-au propus să Mă caute. Ei merg în lumina propriilor lor scântei şi dacă nu se vor pocăi, vor sfârşi în durere. Aşa zice Domnul: Stai la postul datoriei tale, căci Eu sunt cu tine, nu te voi lăsa şi nu te voi părăsi." Nu am îndrăznit să nu ascult aceste cuvinte ale lui Dumnezeu" (*EGW 1888 Materials, p. 1067*).

Revolta lui Core, Datan şi Abiram repetată la Minneapolis continuă să afecteze poporul acestei generaţii, care a fost jefuit de cunoaşterea corectă a caracterului lui Dumnezeu tocmai când marea controversă trebuia să se încheie, iar punctul principal în dispută era tocmai Legea, o transcriere a caracterului lui Dumnezeu. Speriat de moarte că acea "foarte preţioasă solie" va distruge împărăţia lui, Satana a reuşit să pună stăpânire pe inimile conducătorilor poporului din acel timp şi "le-a orbit ochii şi le-a pervertit judecata." Astfel, insultat şi batjocorit în persoana solilor Săi, Dumnezeu nu a mai putut să-Şi "manifeste Spiritul şi puterea."

Descrierea acestui episod clarifică şi el, alături de evenimentele din toată istoria sacră, caracterul Tatălui nostru ceresc.

Sosise timpul ca marea strigare a îngerului al treilea să înceapă, prin descoperirea neprihănirii lui Hristos. Solii trimişi de Domnul se aflau în faţa poporului, aflat în sesiunea Conferinţei Generale. Dumnezeu voia să-şi manifeste spiritul şi puterea. Totul era pregătit. Binecuvântările finale erau la un pas. Dacă Dumnezeu este aşa cum Îl prezentăm noi lumii, cum de S-a lăsat intimidat de nişte batjocoritori, a căror minte este clar că era orbită de Satana? De ce să prelungeşti agonia păcatului pentru încă o sută şi ceva de ani (sau cine ştie cât?) dacă ai puterea şi este drept să spulberi, ca o lecţie pentru toţi ceilalţi, un grup de opozanţi împietriţi? De ce să Se lase ironizat şi insultat, dacă avea dreptul să se prezinte cu putere şi strălucire, cu tunete şi fulgere în faţa lor?

În loc de aşa ceva, El s-a retras, discret, fără să-i tulbure, fără să-i ameninţe şi fără să le trimită cataclisme sau boli pe cap. S-a mai demonstrat odată că "Actele lui Dumnezeu" sunt blândeţea, bunătatea, îndelunga răbdare, modestia şi facerea de bine. Aşa este Cel care acceptă cu bucurie să fie un Serv al servilor. Inima lui ardea la gândul că a sosit timpul să Se poată descoperi aşa cum este Miresei Lui, ca slava Sa să poată străpunge bezna care acoperea pământul. Dar ei erau siguri că Îl cunosc corect şi deci nu mai aveau nevoie de nici o descoperire.

Convinşi că solia adventă este o avertizare că "Actele lui Dumnezeu" sunt gata să prăpădească pământul, ei nu puteau să ducă lumii "ultima solie de har" despre caracterul dragostei Sale. În această situaţie, ei nu puteau folosi lucrării lui Dumnezeu, căci le lipsea, ca şi lui Iona, o "servire care izvorăşte dintr-o apreciere a caracterului Său" (PP 34). Deşi tensiunea din marea controversă atinsese paroxismul, Mielul lui Dumnezeu a trebuit să rămână "junghiat" şi însingurat, deşi omenirea avea nevoie disperată să vadă slava Sa. Au urmat două războaie mondiale, cu toate nenorocirile care au rezultat de aici.

"Dumnezeu plănuise să lucreze cu putere prin Duhul Său la acea întâlnire de la Minneapolis, pentru toţi cei care vor renunţa la calea şi voinţa lor. El ar fi făcut din acea ocazie o foarte preţioasă şcoală pentru cei ce s-ar fi lăsat învăţaţi. Oricât ar fi fost ei de slabi şi nedesăvârşiţi, dacă îşi dădeau seama de slăbiciunea şi ignoranţa lor spirituală, ei ar fi primit putere şi iluminare divină. În acel timp de perplexitate, dacă, în loc de ***glume, jigniri şi insulte***, ar fi fost rugăciune fierbinte şi efort de a promova armonia şi unitatea, ar fi fost câştigate biruinţe foarte preţioase, ceea ce ar fi plasat lucrarea *cu mulţi ani înainte* şi ar fi salvat multe suflete. Dar, pentru că s-a acţionat după ***aranjamentele lui Satana*** şi s-au manifestat trăsăturile lui de caracter, a făcut ca înregistrarea din cărţile cereşti să sune astfel: ***"Nedemni de încredere când sunt în joc interese majore"*** *(EGW 1888 Materials, Vol.4, pag. 1229).*

Interesele "majore" despre care este vorba aici erau punctele în dispută din marea controversă în ultima fază a bătăliei, care trebuiau lămurite înainte ca judecata să poată trece la cei vii. Marea strigare şi ploaia târzie atârnau de un fir de păr, iar Satana îşi pregătise deja contraatacul, căci în Senatul american moţiunea Blair era gata să fie semnată. Dar părinţii noştri s-au dovedit "nedemni de încredere când sunt în joc interese majore."

Nouă ne place astăzi să credem că suntem demni de încredere "când sunt în joc interese majore." Cum se explică atunci că perpetuăm opoziţia, batjocura şi insultele împotriva celor care au fost trimişi la noi cu o imagine "mai proeminentă" a

Răscumpărătorului iertător de păcate? Cum să ducem lumii "ultima solie de har" când avem o imagine aşa deformată despre ea? Poate Dumnezeu să binecuvânteze misiunea unei biserici, deşi ea perpetuează bezna care acoperă pământul?

Aceasta este situaţia disperată în care se găseşte Laodicea. Deoarece nu ne poate constrânge, Mirele divin aşteaptă o generaţie care va şterge înregistrarea care s-a făcut în 1888 în cărţile din cer: "Nedemni de încredere când sunt în joc interese majore."

Până atunci, toate profeţiile catastrofiste vor rămânea neîmplinite, iar poporul lui Dumnezeu va aştepta zadarnic o intervenţie în forţă din partea lui Dumnezeu. Va trebui să gustăm din amărăciunea lui Iona (supărat că distrugerea prorocită de el nu a venit) până când vom fi în stare să scriem capitolul 5 al cărţii lui.

* Noi nu susţinem că planeta aceasta nu va fi devastată sau că cele şapte plăgi descrise în Apocalips nu ar fi adevărate. Nu putem să tratăm cu uşurinţă cuvântul profetic, confirmat de atâtea ori de-a lungul istoriei. Ceea ce respingem este că autorul acestei cărţi pune în seama lui Dumnezeu nimicirile care se vor abate asupra planetei noastre, pe care le numeşte "Acte ale lui Dumnezeu." Noi numim aceste distrugeri "Acte ale Nimicitorului." Probabil că autorul nu a citit următoarele cuvinte inspirate:

"Dumnezeu are o socoteală cu naţiunile. Nici o vrabie nu cade la pământ fără ştirea Sa. Acei ce fac rău semenilor lor, spunând: "Cum poate şti Dumnezeu?" vor sta într-o zi faţă în faţă cu răzbunarea cea atât de mult amânată. În acest timp va fi manifestat faţă de Dumnezeu un dispreţ ieşit din comun. Oamenii au atins un punct al impertinenţei şi neascultării, care arată că acea cupă a nelegiuirii lor este aproape plină. Mulţi aproape au trecut dincolo de limita harului. Curând Dumnezeu va arăta că El este cu adevărat Dumnezeul Cel viu. El va spune îngerilor: "***Nu mai combateţi pe Satana în eforturile lui de a nimici***. Lăsaţi-l să-şi aducă la îndeplinire ura lui de moarte împotriva copiilor

neascultării; căci cupa nelegiuirilor lor este plină. Ei au avansat de la o treaptă a răutăţii la alta, adăugând zilnic la fărădelegile lor. ***Nu Mă voi mai amesteca să-l împiedic pe Nimicitor să-şi facă lucrarea***." (Review and Herald, 17 septembrie 1901)

9 -
IONA 5
Un capitol nescris

"Şi Iona s-a sculat să fugă la Tars, departe de faţa Domnului"

Cartea lui Iona aruncă şi ea lumină asupra caracterului lui Dumnezeu în contextul mai larg al marii controverse dintre Hristos şi Satana. Noi am privit-o mult timp doar ca pe o clipă a istoriei zbuciumate a poporului ales, Iona fiind un membru al acestui popor special. Totuşi, privit mai atent, acest episod descoperă elemente edificatoare pentru cunoaşterea lui Dumnezeu în procedura sa cu păcatul şi păcătoşii.

"Scoală-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare, şi strigă împotriva ei. Căci răutatea ei s-a suit până la Mine!"

"Şi Iona s-a sculat să fugă la Tars, departe de faţa Domnului."

Noi eram obişnuiţi cu ideea că profeţii Domnului sunt unelte docile şi ascultătoare, care fac din îndeplinirea voinţei divine satisfacţia lor supremă. Dar aici ni se prezintă un serv al Domnului care nu vrea să execute misiunea sfântă. Pentru cea mai mare parte a cititorilor cărţii lui Iona, relatarea aceasta urmăreşte să stabilească felul în care Dumnezeu reacţionează la împotrivirea umană.

La prima vedere, scenariul ar fi acesta: Iona primeşte o misiune de pedepsire a metropolei lumii, o refuză deoarece se teme să nu fie batjocorit ca profet mincinos, iar Dumnezeu foloseşte toate mijloacele de constrângere, chiar ameninţarea cu moartea, spre a-l forţa să accepte misiunea.

Problema apare în momentul în care înţelegem că "exercitarea forţei este ***contrară principiilor de guvernare*** ale lui Dumnezeu; El nu doreşte decât servire din dragoste, iar dragostea nu poate fi impusă; ea nu poate fi câştigată prin forţă sau autoritate" (HLL 22). Cum se explică acest episod, în care Dumnezeu a făcut să sufle "un vânt năpraznic" şi premeditat a "stârnit o mare furtună" ca să-l oblige pe Iona să accepte misiunea, dacă "exercitarea forţei este contrară principiilor de guvernare ale lui Dumnezeu?"

Este evident că Iona nu dorea să servească "din dragoste." În aceste condiţii, provoacă Dumnezeu o servire prin "forţă sau autoritate," aşa cum se pare că este cazul cu Iona? Este oare forţa constrângătoare eficientă acolo unde dragostea eşuează? Cine este această persoană care spune servitorului ei: "Ori Mă serveşti, ori te înnec în Mediterana!"

Desfăşurarea evenimentelor, aşa cum este prezentată în Cartea lui Iona, descoperă un plan premeditat de folosire a forţei pentru a frânge voinţa rebelă a profetului încăpăţânat. Marea este stârnită, corabia este gata să se scufunde, zarurile indică -evident, nu la întâmplare- chiar pe Iona, iar după ce Iona este aruncat în mare, aceasta se potoleşte ca prin farmec.

Concluzia vine de la sine: Nu este nici raţional şi nici practic să te împotriveşti lui Dumnezeu. Dacă El a hotărât ceva, orice împotrivire va fi întâmpinată cu violenţă. Refuzul este o ofensă mortală, iar acolo unde servirea nu vine din convingere, va veni din constrângere. Şi toate aceste în numele dragostei.

Procedează aşa Dumnezeul nostru iubitor şi sensibil? Poate fi dragostea Lui exprimată prin mijloace teroriste şi tehnici de manipulare, mai apropiate de Inchiziţie şi Holocaust decât de Golgota? Dacă "Dumnezeu ***nu forţează*** voinţa sau judecata nimănui" (GC 541), cum poate fi explicat acest episod descris în cartea lui Iona, în care este evident că "voinţa şi judecata" lui au fost blocate implacabil?

Privind încă o dată asupra lui din perspectiva crucii ("Pentru a putea fi *apreciat şi înţeles corect*, fiecare adevăr din Cuvântul lui Dumnezeu, de la Geneza la Apocalips [inclusiv Iona], ***trebuie***

studiat în lumina care se revarsă de pe crucea de la Calvar" GW 315), constatăm cu uşurinţă că experienţa lui Iona urmăreşte să aducă lumină asupra luptei încordate din jurul caracterului lui Dumnezeu.

Ca majoritatea zdrobitoare a contemporanilor lui, Iona are o concepţie foarte deformată despre Dumnezeul lui. El foloseşte un "limbaj întunecat" în descrierea pe care o face experienţei lui, limbaj potrivit cu imaginea pe care o avea lumea despre zei. Tot ce se întâmpla în lume sau în natură era pus pe seama lui Dumnezeu, ca şi când pe scenă nu se mai afla nimeni în afară de El. Acest fel de limbaj se regăseşte în toată Biblia, chiar la Iov, care "a vorbit bine" despre Dumnezeu, chiar la Moise, prietenul de încredere cu care Dumnezeu vorbea "faţă către faţă."

Privit dinspre Golgota, acest episod capătă o imagine cu totul nouă, potrivită şi necesară pentru cadrul mai larg al marii controverse, ale cărui perspective sunt mai largi decât scopul limitat al mântuirii noastre.

Primul element care trage alarma este prezent chiar în versetul doi, şi este repetat chiar în acelaşi verset, în speranţa că ne va atrage atenţia: "Şi Iona s-a sculat să fugă la Tars, ***departe de faţa Domnului***."

Ce se întâmplă când cineva fuge "departe de faţa" Domnului? Se întâmplă toate nebuniile de pe lume. Dar întrebarea care ne interesează pe noi este: "Ce se întâmplă când poporul lui Dumnezeu, sau un slujitor al Lui, alege să fugă "departe" de faţa Domnului?

"Pe Mine Mă va părăsi… El va fi prăpădit şi-l vor ajunge o mulţime de rele şi necazuri. Şi atunci va zice: "Oare nu m-au ajuns aceste rele din pricină că Dumnezeul meu nu este în mijlocul meu?" (Deuteronom 31, 16-18).

"Ai părăsit Stânca, cea care te-a născut" (Deuteronom 32, 18).

"Au părăsit pe Domnul, au dispreţuit pe Sfântul lui Israel, I-au întors spatele… ţara vă este pustiită… străinii… pustiesc şi nimicesc ca nişte sălbatici" (Isaia 1, 4-8).

"Duhul lui Dumnezeu, refuzat continuu, a fost, în cele din urmă, retras. Nemaifiind la adăpostul harului Divin, ei nu mai au nici o ocrotire împotriva celui rău" (GC 614).

Deoarece nu a înţeles că "fugind" de "adăpostul harului divin" el nu mai are nici o ocrotire "împotriva celui rău," Iona aruncă în spatele lui Dumnezeu toată grămada de nenorociri care s-a abătut peste el. Intenţia lui de a fugi "departe" de faţa Domnului era o urmare a insistenţei pline de dragoste că solia lui este absolut necesară locuitorilor cetăţii Ninive. El s-a împotrivit "feţei" acestui Dumnezeu iubitor, iar expresia "departe" sugerează o zonă dincolo de frontierele harului divin.

El a crezut că "departe de faţa Domnului" se poate trăi la fel de bine ca şi în prezenţa feţei Sale.

Fără "nici o ocrotire împotriva celui rău," Iona se lansează în aventura vieţii sale. Dar dincolo de "adăpostul harului" pândea cineva care ura de moarte acel popor al lui Iona, singurul popor care deţinea un adevăr potenţial capabil să clarifice controversa dintre Dumnezeu şi Satana. Misiunea acestui popor era chiar aceea de a duce lumii adevărul despre Tatăl şi caracterul dragostei Sale.

Misiunea lui Iona era aceeaşi. Locuitorii din Ninive aveau nevoie să ştie că Cineva a întins peste ei o perdea de har protector, pentru care nu cere nici laude nici bani, şi că ei se află în pericolul mortal de a sfâşia această protecţie.

Dar Iona era mai interesat de reputaţia lui decât de reputaţia lui Dumnezeu. Tragedia lui Iona este tragedia lui Iuda, o gravă neînţelegere a caracterului iubitor al lui Dumnezeu.

Crezând că furtuna a fost stârnită de mânia lui Dumnezeu, şi influenţat de credinţa populară că jertfele potolesc furia Lui, el recomandă echipajului să-l arunce în mare. Decât să fie ridiculizat ca profet mincinos, el preferă să moară. Cu seninătate se lasă aruncat în mare, fără să rostească o rugăciune sau un blestem, fără să ceară ajutor sau milă pentru nebunia lui, fără un cuvânt la adresa Făcătorului lui. Fără îndoială, Iona era hotărât să "fugă departe de faţa Domnului" până la capăt. Iar capătul acestui "departe" era moartea.

Iona era proroc, dar se vede bine că nu studiase Scriptura. El chiar nu citise Psalmii lui David? Cum putea să creadă că va ajunge "departe" deşi David spunea: "Unde voi fugi departe de faţa Ta?… dacă mă voi culca în locuinţa morţilor, iată-Te şi acolo" (Psalmii 139,7.8).

Convins că a ajuns "departe," şi trebuie să recunoaştem că Iona a mers cât de departe îi stătea în putere, el este extrem de surprins şi mişcat să descopere că dincolo de "departe" dragostea mai lucrează încă, mai întinde o mână salvatoare, mai merge o milă în plus. Pe când "zăvoarele pământului mă încuiau pe vecie" şi zicea "sunt lepădat dinaintea ochilor Tăi," agape găseşte încă o cale. Un foarte special "peşte mare" îl aştepta pe Iona la frontiera cu "departe" pentru a-l purta "trei zile şi trei nopţi" prin valea umbrei morţii, vale prin care Însuşi Dumnezeu urma să treacă mai târziu. Avea acum ocazia unică să mediteze ce înseamnă să fugi "departe de faţa Domnului" şi privilegiul enorm de a comunica familiei omeneşti agonia pe care urma să o simtă Dumnezeu, fiind obligat odată să ne lase să fugim, pentru totdeauna şi fără întoarcere, departe de faţa Sa.

Recuperat de submarinul dragostei Sale, Iona se întoarce pas cu pas de pe calea nebuniei lui, către Faţa iubitoare de care încercase să fugă. Şi întoarcerea este la fel de profundă ca şi apele prin care naviga, deoarece ajunge să înţeleagă şi să aprecieze o realitate pe care generaţia prezentă încă nu o vede corect: "Cei ce se lipesc de idoli deşerţi îndepărtează îndurarea de la ei" (2,8).

Ce frumos vorbeşte Iona acum despre Faţa iubitoare pe care a descoperit-o abia în "mijlocul locuinţei morţii"! El recunoaşte acum că această "mulţime de rele şi necazuri" nu vine de la Domnul, ci pentru că el a "îndepărtat îndurarea" fugind de faţa Domnului. O, dacă am începe şi noi să vorbim la fel…

După trei zile şi trei nopţi, Iona părăseşte frumoasa comuniune cu dragostea iertătoare şi ia contact din nou cu tulburătoarea misiune de a fi "profetul nimicirii," după cum i se părea lui. Mentalităţile acestei lumi sumbre îl ameninţă mai rău decât

presiunea talazurilor, dar acum este dispus să accepte misiunea. Nu i se cere decât să vestească acolo "strigarea pe care ți-o voi da Eu."

Strigarea era așa: "Încă patruzeci de zile, și Ninive va fi nimicită!" (3.4). Strigarea nu specifica a) cine va nimici cetatea, b) din ce cauză va fi nimicită, sau c) cum puteau locuitorii să evite nimicirea ei.

Nu știm cum ar fi explicat Iona toate aceste necunoscute locuitorilor cetății, dar știm cum relatează în cartea pe care a scris-o după acest incident important. Preluând conceptele prezentate în decretul regal pentru o pocăință generală, care se potriveau oarecum cu propriile lui păreri despre Dumnezeu, el aruncă o lumină confuză asupra întregii chestiuni.

Decretul regal, care chema la post și rugăciune atât pe oameni cât și animalele, prezenta situația complet eronat, dar în perfect acord cu mentalitățile populare despre zei, pentru care preoții erau vinovați destul de mult. Ultima parte a decretului suna așa: "Cine știe dacă nu se va întoarce Dumnezeu și se va căi, și dacă nu-și va opri mânia Lui aprinsă, ca să nu pierim!" (3.9).

Împăratul acesta păgân, care nu-L cunoștea pe Dumnezeu decât din descrierile lui Satana, era îndreptățit să vorbească așa. Pentru el, nimicirea și pieirea nu puteau veni decât din "mânia aprinsă" a zeilor, care se "căiesc" dacă li se dă ascultare. Dar este inadmisibil ca Iona să creadă la fel, mai ales după experiența prin care trecuse. Sau a înțeles, dar a continuat să prezinte situația ca o urmare a cuvintelor împăratului? El spune: "Dumnezeu a văzut ce făceau ei, că se întorceau de la calea lor cea rea. Atunci Dumnezeu s-a căit de răul pe care hotărâse să li-l facă, și nu l-a făcut" (3.10).

"Lucrul acesta n-a plăcut deloc lui Iona, și s-a mâniat" (4.1). În capitolul patru, în loc să se clarifice, lucrurile mai mult se complică.

"Iona," am putea noi spune, "ai făcut mărturisiri complete și juruințe Domnului că te-a scos din "mijlocul locuinței morții." Ai fost bucuros că Domnul ți-a ascultat rugăciunea când "îți tânjea sufletul în tine," și acum te superi că El a întins încă o dată perdeaua de har peste oamenii din Ninive care, evident, erau hotărâți să renunțe la căile lor, dacă le-ar fi spus cineva care sunt

căile Domnului? Dacă ai înţeles, aşa cum spuneai în submarin, că "cei ce se lipesc de idoli îndepărtează îndurarea de la ei," cum este posibil să nu înţelegi că "cei ce se despart de idoli atrag îndurarea la ei?"

Dar inima lui Iona era închisă la comunicarea prieteniei. Nu mai reacţiona decât la parabole, iar dragostea delicată nu renunţă la nici un mijloc de comunicare, dacă mai există o punte. Acum însă, Iona nu mai reuşeşte să vadă lumina despre caracterul lui Dumnezeu nici în parabola aceasta a curcubetelui. Cu tristeţe infinită, Dumnezeu pierde un prieten în Iona, cartea lui se încheie abrupt cu capitolul patru, iar poporul din Ninive pierde ocazia unică de a cunoaşte căile noi pe care urmau să meargă şi înţelegerea acestui moment cutremurător din experienţa lor.

Dumnezeu aşteaptă de atunci un popor capabil să scrie capitolul cinci din cartea lui Iona. Cât de multe lucruri au rămas nescrise! Cu câtă sete aşteaptă omenirea pe cineva care să dea un răspuns corect la întrebările ridicate de strigarea lui Iona în Ninive!

"Ţie îţi pare rău de curcubetele acesta, care nu te-a costat nici o trudă, şi pe care nu tu l-ai făcut să crească, ci într-o noapte s-a născut şi într-o noapte a pierit. Şi Mie să nu-Mi pară rău de Ninive, cetatea cea mare, în care se află mai mult de o sută douăzeci de mii de oameni care nu ştiu să deosebească dreapta de stânga lor, afară de o mulţime de vite?" (Iona 4.10.11).

Ce capitol măreţ ar fi urmat!

Parcă îl vedem pe Iona repezindu-se în Ninive, urcând în goană treptele palatului regal (unde ar fi fost primit ca un mântuitor, ca un ambasador al lui Hristos), şi rostind cea mai fascinantă predică ţinută vreodată la palatul vreunui rege pământesc:

"Să ştii, împărate, că nu Dumnezeu dorea să-ţi nimicească poporul. El este persoana blândă şi delicată pe spatele căreia trăim toţi de la creaţiune încoace. În El avem viaţa şi zidirea. Dar este un vrăjmaş, al Lui şi al nostru, care vrea să ne distrugă cu orice preţ, pe noi şi pe El. Acest nimicitor înverşunat aştepta cu nerăbdare să vă alipiţi cu totul de idoli, şi astfel să îndepărtaţi harul protector al Dumnezeului meu. Dă-mi voie să-ţi povestesc prin ce am trecut

înainte să ajung aici, ca să înţelegi cât efort a depus Domnul pentru salvarea voastră."

Sub privirile uluite ale împăratului şi ale curtenilor lui, înmărmuriţi de nopţile lui Iona în fundul mării, el ar fi continuat:

"Prin urmare, premisele decretului tău, împărate, sunt complet greşite. Nu Dumnezeu era mâniat pe voi, ci Balaurul. Dumnezeu vă iubeşte, deoarece şi voi sunteţi copiii Lui. Misiunea mea şi-a atins scopul, căci aţi luat aminte şi sunteţi dispuşi să renunţaţi la căile voastre, care "îndepărtau bunătatea" şi să reveniţi la căile lui Dumnezeu. Dar de acum, am să vă spun multe lucruri despre persoana incredibilă care este Tatăl nostru ceresc. Trebuie să vă vorbesc despre "farmecul inegalabil al lui Hristos." Vă veţi bucura să vedeţi "chipul mai proeminent" al lui Hristos, pe care poporul meu l-a estompat în ochii voştri, din neştiinţă, desigur. Regret, în numele poporului meu, întunericul pe care l-am adus asupra lumii prin necunoaşterea caracterului iubitor al Creatorului nostru. Împărate, dă-mi voie să-ţi fac cunoştinţă cu Iubitul tuturor timpurilor, Dorinţa Veacurilor!"

Ce strălucitor ar fi fost acest capitol cinci! Dar el a rămas nescris. De ce? Pentru că: "Dumnezeu aşteaptă de la toate creaturile Sale o servire din dragoste - servire care izvorăşte dintr-o *apreciere a caracterului Său*. El nu găseşte plăcere într-o ***ascultare forţată***, ci oferă tuturor o voinţă liberă, ca ei să-I poată servi de bunăvoie" (PP 34). Neavând o "apreciere a caracterului Său," Iona nu poate fi forţat să meargă să comunice o solie pe care nu o înţelege şi nu o apreciază. Această lipsă de "apreciere a caracterului Său" a lăsat nescris până în ziua de astăzi capitolul cinci din Iona.

Cu mare tristeţe trebuie să recunoaştem că poporul lui Dumnezeu de astăzi repetă eroarea lui Iona, acceptând să dea "strigarea" că lumea noastră se prăbuşeşte foarte curând în abis, dar văzând la fel de greşit ca el implicaţiile acestei prăbuşiri. Nu vom putea lumina pământul cu slava Lui, atâta timp cât capitolul cinci din Iona va rămânea nescris.

10 -

…nu disprețuiți, nu izolați și nu omorâți pe

Leproșii Domnului. S-ar putea să avem nevoie de ei…

"Ben Hadad, împăratul Siriei, strângându-și toată oștirea, s-a suit și a împresurat Samaria. În Samaria a fost o mare foamete…" (2 Regi 6,24-25)

Istoria poporului lui Dumnezeu conține lecții pe care generația prezentă trebuie să le înțeleagă. Episodul "leproşii Domnului" este o parabolă pentru starea prezentă a rămăşiței, confruntată cu o foamete spirituală mai rea decât cea a locuitorilor Samariei.

De ani nenumărați Israel pierduse sensul serviciului lor divin, pierdere care denaturase mult înțelegerea caracterului lui Dumnezeu. Confundat şi chiar înlocuit cu Baal, Domnul nu mai putea lupta cu necredința rezultată de aici. Războiul era la porți. Amenințarea din afara zidurilor era serioasă, dar criza din interior era şi mai serioasă.

O analiză a situației poporului lui Dumnezeu în criză ne ajută să înțelegem mai bine situațiile cu care s-ar putea să ne confruntăm şi noi foarte curând. Aproape fără excepție, criza descoperă interiorul nefardat al inimii omeneşti. Ea descătuşează reacții nebănuite, necunoscute şi nedorite. În situații de criză, poporul îşi "mănâncă" proprii copii. Împăratul este uluit de degradarea morală pe care o descoperă în cetate, dar nu reuşeşte să identifice corect cauzele. Ca întotdeauna, el vede vinovații în altă parte: "Să mă pedepsească Dumnezeu cu toată asprimea dacă va rămânea astăzi capul lui Elisei, fiul lui Şafat, pe umerii lui" (2 Regi 6,31).

Dar Elisei nu era mesagerul dezastrului, aşa cum îi plăcea lui Ioram să creadă, şi nu era nici responsabil pentru foametea care măcina poporul. El nu era decât purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu, iar Dumnezeul lui Elisei nu era altul decât Salvatorul

naţiunii lor. Din nefericire, împăratul nu Îl cunoştea aşa: "Iată, răul acesta vine de la Domnul" (6,33).

Istoria este cunoscută. La anunţul plin de speranţă că a doua zi cornul abundenţei se va revărsa peste Samaria, demnitarul pe braţul căruia "se sprijinea împăratul" arată clar ca lumina zilei esenţa rebeliunii lui Israel: "Chiar dacă ar face Dumnezeu ferestre în cer, cum s-ar putea întâmpla un asemenea lucru?"

Noi am crezut că filozofia şi intelectualismul, negarea credinţei şi imaginile deformate despre caracterul lui Dumnezeu sunt fenomene recente. Omul împăratului putea fi un infidel; grav era că împăratul se "sprijinea" pe braţul lui.

"La poarta cetăţii" se găseau patru leproşi. Pe lângă povara bolii şi a izolării în care erau obligaţi să trăiască, ei suportau alături de toţi ceilalţi foamea şi ameninţarea duşmanilor. Cu toate acestea, judecata lor era mai clară decât a multora din cetate: "La ce să stăm aici până vom muri? Dacă ne vom gândi să intrăm în cetate, în cetate este foamete şi vom muri; şi dacă vom sta aici, de asemenea vom muri. Haidem dar să ne aruncăm în tabăra sirienilor; dacă ne vor lăsa în viaţă, vom trăi, iar dacă ne vor omorî, vom muri" (7,3.4).

Un asemenea plan era inacceptabil pentru alţii, dar pentru cei ce nu mai aveau nimic de pierdut era singura soluţie lucidă. Ei se aflau între moartea prin înfometare, cu toate atrocităţile ei, şi sabia străină. "Au plecat dar în amurg, să se ducă în tabăra sirienilor, şi când au ajuns la intrarea taberei sirienilor, iată că nu era nimeni" (7,5). Ce spectacol dezolant… Marele popor al lui Dumnezeu, murind de foame în cetate, tremurând de frica… nimănui! Domnul înconjurase cetatea cu hrană din abundenţă, iar ei mureau în orbirea lor naţională. El le întinsese o masă în pustie, iar ei îşi mâncau copiii, sub ochii împăratului neputincios.

Leproşii poporului sfânt au intrat în tabăra sirienilor, şi-au astâmpărat foamea, apoi au început să facă provizii de "aur şi de argint." În acest moment se petrece ceva ce depăşeşte obişnuitul inimii fireşti. Ei şi-au adus aminte de fraţii lor din cetate şi au înţeles că sunt parte din poporul acela speriat, flămând şi însetat după neprihănire. Au înţeles natura colectivă a trupului lui Hristos.

"Ziua aceasta este o zi de veste bună," au zis ei unul către altul. Oamenii aceia din cetate, care trăiau în bezna necunoaşterii lui Dumnezeu, aveau nevoie de o veste bună. Servul servilor deschisese ferestre în cer, iar ei nu ştiau nimic. Străjerii se aflau pe ziduri, dar nu au văzut nimic, preocupaţi de grija zilei de mâine. Consilierii împăratului erau şi ei în alertă, concepând strategii pentru ieşirea din criză. Parcă îi auzim vorbind despre reformă şi redeşteptare. Elisei, profetul Domnului, se afla şi el în cetate, dar era izolat şi ameninţat cu moartea de Ioram, care cerea să fie "pedepsit cu toată asprimea" de Domnul dacă nu va rezolva obrăznicia lui Elisei de a-şi ţine capul pe umeri. Cine să ducă vestea bună acestor fraţi ai lui Hristos? Leproşii de la poartă? Aceşti cei de pe urmă locuitori ai Samariei, loviţi de "blestemul lui Dumnezeu?" Grea încercare pentru mândria laodiceană!

În toiul nopţii, ei lasă plăcuta ocupaţie de a-şi rotunji conturile în aur şi aleargă la fraţii lor cu vestea bună că s-au deschis ferestre în cer. Motivaţia lor era curată, căci simţiseră împreună cu Hristos ce înseamnă să fii "dispreţuit şi părăsit de oameni" şi cunoscuseră disperarea izolării de ai lor, ca şi Mielul lui Dumnezeu.

Deşi umiliţi încă o dată de necredinţa adânc înrădăcinată a fraţilor, misiunea lor are totuşi succes. Porţile Samariei se deschid, în sfârşit, iar poporul lui Dumnezeu, slăbit şi înfometat, vede cu ochii lui rezultatul concret al făgăduinţei profetice pe care a dispreţuit-o. Vestea bună a biruit necredinţa şi teama.

Scrisă pentru învăţătura noastră, "peste care au venit sfârşiturile veacului," povestea leproşilor Samariei are lecţii preţioase pentru noi, urmaşii lor spirituali. Umanismul de afară ne asediază tot mai puternic. Formalismul şi secularismul desuet din cetatea noastră mănâncă pe copiii noştri, iar împăratul nu poate decât să-şi rupă hainele. Frica de extremism şi fanatism ne împiedică să vedem hrana bogată pe care o frânge pentru noi Fiul omului. Bogăţiile nesfârşite ale neprihănirii lui Hristos stau neatinse la porţile noastre, în timp ce străjerii din turnuri păzesc zidurile de cei din lăuntru. Ferestrele în cer s-au deschis de mult, dar noi dispreţuim profetul care ne-a adus vestea ("Marea strigare a îngerului al treilea a şi

început în descoperirea neprihănirii lui Hristos, Răscumpărătorul iertător de păcate. Acesta este începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple tot pământul" Ellen G. White, RH 1 aprilie 1890).

În aceste condiţii, ultima soluţie s-ar putea să rămână leproşii Domnului. Deşi s-ar putea să ne displacă profund, vestea bună va veni şi de data aceasta în umilinţa şi simplitatea ieslei, fără splendoarea unui spectacol dorit de inima firească, fără aplauze şi luminile rampei. Dar aglomeraţia de la poarta cetăţii se va produce oricum. Răsplata şi satisfacţia supremă a leproşilor era acum să privească la fraţii lor cum se reped pur şi simplu să-şi liniştească foamea cu neprihănirea lui Hristos, din care ei gustaseră cu bucurie doar cu câteva ore mai devreme. Ei nu priveau de sus la fraţii lor flămânzi. S-au bucurat doar, împreună cu Mirele, că porţile Samariei s-au deschis. S-au bucurat să vadă mântuirea lui Dumnezeu apreciată şi dorită. S-au bucurat să vadă cum Autorul şi Desăvârşitorul credinţei noastre Şi-a îndeplinit misiunea. Apoi s-au topit în Hristos, în care nu este "nici bogat, nici sărac, nici rob, nici slobod," ci Hristos este totul şi în toţi.

11 -
850:1, 400:1 într-o singură generaţie
FORMIDABIL!

O analiză a capitolului 18 din a doua carte a Cronicilor

Poporul lui Dumnezeu din vremea sfârşitului nu va putea evalua corect criza prin care va trebui să treacă, dacă experienţele trecute ale lui Israel nu vor fi analizate cu atenţie şi aşezate în cadrul mai larg al marii controverse. Dacă amăgirea cea mai şireată a vrăjmaşului va fi aceea de a ne face să ne închinăm unui hristos fals, poate este necesar să ne întoarcem în istoria lui Israel, atunci când ei au fost târâţi într-o amăgire asemănătoare. Israel nu a rezistat acestei puternice amăgiri, iar Dumnezeu este obligat, cu durere, să recunoască faptul că Satana a reuşit să se aşeze „în inima mărilor"

pe „scaunul de domnie al lui Dumnezeu" şi că îşi dă „ifose ca şi când ar fi Dumnezeu" (Ezechiel 28).

Israel nu a reuşit să discearnă între aceste ifose şi dragostea agape a lui Hristos. Va reuşi Laodicea?

Cea mai edificatoare demonstraţie a închinării orbeşti la Baal în timp ce te măguleşti că serveşti Domnului se poate găsi în lunga, detaliata şi uluitoarea epopee a lui Israel sub domnia lui Ahab.

Evenimentele majore sunt cunoscute. Ahab ajunge pe tronul lui Israel, se căsătoreşte cu Izabela, fata unui împărat sidonit, şi se hotărăşte să ridice pe Israel la un nivel de cultură şi respectabilitate neatins niciodată de înaintaşii lui. In acest scop, Izabela este un ajutor preţios într-un moment de oportunitate extrem de prielnic.

Această dorinţă nu este o ambiţie singulară, apărută accidental în inima lui Ahab. Ca mulţi alţi împăraţi ai lui Israel, tot ce reţinuse el foarte bine de la Moise era că acest popor trebuie să fie „capul şi nu coada" printre naţiunile pământului. Dar cum să atingi acest moment grandios, când poporul tău este incult, izolat pe plan internaţional, urât de toţi vecinii din cauza unei religii aşa ciudate, şi în plus, cu o clasă conducătoare - bătrâni şi preoţi - atât de formalişti şi rupţi de realitate? Vlăstarului regal ajuns pe tron îi era ruşine să iasă în lume cu supuşii lui. Dar cucerirea lumii era misiunea slăvită. Ce se putea face?

Ahab nu a stat prea mult timp pe gânduri. Dorinţa inimii lui şi sugestiile Izabelei se potriveau de minune. Israel trebuie, înainte de a deveni „capul şi nu coada," să ajungă „ca neamurile, ca familiile celorlalte ţări." Şi au înţeles foarte bine că pentru a ajunge ca celelalte ţări vor trebui să slujească „lemnului şi pietrei" (Ezechiel 20,32).

Proiectul pentru închinarea la Baal era pregătit şi a fost pus imediat în aplicare: Tineri din elita culturală a Sidonului au fost invitaţi la Ierusalim, să-i înveţe pe tinerii evrei cum să slujească lemnului şi pietrei. Restul este istorie. O istorie care nu se sfârşeşte, aşa cum ne-am fi aşteptat, pe vârful muntelui Carmel.

Episodul acesta tulburător, plin de semnificaţii pentru generaţia noastră, este descris în capitolul 18 din 2 Cronici. Versetul unu ne

spune că, după experienţa aceea cu seceta de trei ani şi jumătate, Ahab a avut „bogăţii şi slavă din belşug." Dar proiectele lui de glorie profetică nu au dispărut. El visează încă la cucerirea lumii, şi vrea să înceapă prin recuperarea Ramotului de la sirieni. În timpul unei vizite de lucru în Israel, Iosafat, împăratul lui Iuda, este întrebat dacă nu este dispus să intre într-o alianţă sfântă contra duşmanului comun. Târât de aceeaşi viziune triumfalistă ca şi Ahab, Iosafat promite imediat sprijin total planurilor „misionare" ale lui Ahab.

Hotărârea fiind luată, Iosafat simte totuşi nevoia unei confirmări din partea Domnului. Un fel de garanţie semnată în alb. Ahab se conformează:

„Împăratul lui Israel a strâns pe prooroci, în număr de patru sute, şi le-a zis: „Să ne ducem la luptă împotriva Ramotului din Galaad, sau să-mi văd de treabă?" Şi ei au răspuns: „Suie-te, şi Dumnezeu o va da în mâinile împăratului" (18,5).

Prima întrebare tulburătoare care se ridică în acest moment este: Cine sunt aceşti patru sute de prooroci pe care îi cheamă împăratul să-i spună voia Domnului? De unde au apărut ei? Ştim deja că, nu cu prea mulţi ani înainte, toţi proorocii de la curtea lui Ahab au fost omorâţi de popor la pârâul Chişon, la poalele Carmelului, când s-a făcut demonstraţia că dumnezeul pe care îl predicau ei era un dumnezeu mincinos.

De unde au apărut alţi patru sute de prooroci, la un timp atât de scurt după marea redeşteptare adusă de spiritul şi puterea lui Ilie?

Scriptura nu oferă un răspuns explicit. Poate şi din cauză că soluţia nu este atât de complicată pe cât pare. Cert este că avem de-a face cu o categorie de oameni care, se va vedea pe parcursul capitolului 18, nu este deloc diferită de cei opt sute cincizeci morţi mai înainte.

Cine fuseseră cei opt sute de prooroci de la curtea lui Ahab?

După toate detaliile aflate în cronicile domniei lui Ahab, aceştia erau noua clasă conducătoare pe care se sprijinea tronul. Erau comunitatea academică şi religioasă a naţiunii, noul val de savanţi ai poporului, care câştigaseră bătălia cu trecutul anost al acestei naţiuni

obscure. Ei erau proaspeţii absolvenţi ai noului val teologic adus de Izabela prin preoţii culţi din Sidon.

Se pare că mulţi dintre bătrânii lui Israel nu au văzut cu ochi buni deschiderea spre cultura şi religia celorlalte popoare. Înnoirea culturală a naţiunii, aşa cum o plănuia Ahab, nu s-a desfăşurat prea liniştit. Suntem îndreptăţiţi să credem că opoziţia în faţa noii teologii a fost destul de virulentă, dacă împăratul a fost obligat să recurgă la soluţia finală (1 Regi 18,13). Schimbarea era pe drumul cel bun, cu proorocii Domnului ucişi sau ascunşi prin peşteri de Obadia. Un fel de noaptea cuţitelor lungi.

Naţiunea putea spera acum că, sub îndrumarea noii clase teologice, va ajunge foarte curând să slujească „lemnului şi pietrei," fiind primită cu braţele deschise în mijlocul celorlalte familii ale naţiunilor. Balaurul nu dorea nimic mai mult decât atât.

Desigur, acest gen de slujire nu putea fi asigurat decât de un sistem educaţional foarte bine pus la punct, care să producă o clasă academică absolut necesară scopului măreţ de a fi „capul." Ce încântare trebuie că simţea Ahab privind la acest nou şi luminat anturaj teologic, în comparaţie cu preoţii inculţi şi anacronici pe care îi moştenise de la tatăl lui. Acum nu se mai ruşina să iasă în lume. Putea sta de vorbă de la egal la egal cu teologii egipteni, asirieni, sidoniţi sau filisteni. Delegaţiile aveau acum un limbaj comun, aveau acelaşi grad universitar şi acelaşi scop: Cum să slujească mai bine lemnului şi pietrei. O asemenea recunoaştere internaţională era distincţia supremă pentru Ahab şi Izabela, încântaţi că sunt şi ei, în sfârşit, o naţiune.

Cu o singură supărare: Ilie dizidentul.

Acest spectator provincial care se amesteca în chestiuni prea adânci pentru el. Acest incult care tulbura biserica lui Dumnezeu prin teologii aberante sprijinite pe citate scoase din context. Acest marginalizat de timp care trage poporul înapoi la superstiţie şi obscurantism. Ce căuta el în această epocă de luminare culturală şi religioasă? „Cum scăpase el de soluţia finală?" se întreba Izabela neputincioasă.

Trei ani şi jumătate de secetă au fost necesari ca Ahab să ia în considerare părerea lui Ilie. Pe Carmel s-a putut vedea clar că nu este nici o ispravă să fii ca celelalte neamuri şi să slujeşti lemnului şi pietrei. Când raportul este de 1 contra 850, demonstraţia este zdrobitoare. Acesta trebuia să fie sfârşitul nebuniei de a căuta respectabilitate internaţională prin luminare academică.

Dar vai, nu a fost să fie aşa. Răul fusese făcut, şi el a dat roade care în final au făcut pe Israel să fie „coada şi nu capul" până când în cel mai ruşinos mod au omorât pe Creatorul şi Dumnezeul lor, crezând că este Baal.

Acea generaţie de opt sute de savanţi pe care se sprijinea Ahab a murit. Dar noile cadre erau altoite în aceeaşi tulpină. Ei deplângeau moartea violentă a profesorilor lor şi nu vedeau nici o lumină în teologia sângeroasă a noului erou popular. Cu sprijinul susţinut al Izabelei, aceştia au devenit noua clasă teologică, proorocii prin care afla împăratul voia lui Dumnezeu.

Aşa se face că tânărul rege Iosafat se află, într-o situaţie de criză, în faţa a patru sute de prooroci care, în unanimitate absolută, „vorbesc de bine" din partea Domnului.

Cine era acest „domn" care reuşea o asemenea unanimitate cu patru sute de prooroci?

Privind mai atent printre diplome şi acreditări, Iosafat este cuprins de o stânjeneală greu de ascuns. După cum îşi aducea el aminte din orele de istoria bisericii, proorocii Domnului nu fuseseră niciodată aşa triumfalişti.

Se mai uită odată, apoi, cu destulă politeţe întreabă: „Nu mai este aici nici un prooroc al Domnului, prin care să-L putem întreba?"

Sfidarea era evidentă: „Scuze, Ahab, dar teologii tăi titraţi nu-mi inspiră nici o încredere. Ei sunt foarte convinşi că „voia poporului este voia lui Dumnezeu," dar unanimitatea asta apăsătoare nu mi se pare sănătoasă. Nu ar fi bine să ascultăm şi vocea opoziţiei? Sau i-ai omorât pe toţi cei care vorbeau de rău?"

Cu experienţa care vine după o foamete de trei ani, Ahab răspunde clam: „Mai este un om prin care am putea să întrebăm pe

Domnul; dar îl urăsc, căci nu-mi proorocește nimic bun, nu proorocește niciodată decât rău: este Mica, fiul lui Imla" (18.7).

Ahab ar vrea să spună cam așa: „Afară de acești patru sute de profeți, prin care noi întrebăm de obicei pe Domnul, și care sunt aici de față, ar mai fi unul, dar el nu știe să profetească și de aceea nici nu l-am chemat. Este un tip negativist, dezechilibrat, infatuat și cu un grad de obrăznicie peste medie. Se crede singurul interpret autentic al Scripturii. Nu poate fi convins să colaboreze cu frații și are un fix împotriva conducerii, deși noi i-am dat toate dovezile de împreună simțire. Sper că nu ai intenția să pui cuvântul lui împotriva acestor patru sute de frați cu înaltă pregătire și devotați cauzei lui Dumnezeu."

Nu, Iosafat nu putea îndrăzni să pună la îndoială judecata sănătoasă a patru sute de profeți. Dar poate doar din curiozitate, Iosafat insistă să vină Mica.

Ce spectacol glorios! O confruntare deschisă între 400 de frați care vorbesc bine contra unuia care vorbește rău! Astăzi nici în visele cele mai frumoase nu se poate întâmpla așa ceva...

Împăratul cheamă pe unul dintre directorii de departamente și îi poruncește să facă toate demersurile pentru a fi adus Mica la această întâlnire.

Între timp, în fața adunării regale din Samaria, răspunsul din partea Domnului ia forma unei sărbători spirituale. Împărații celor două țări pe tronuri înalte, iar la tribuna oficială, într-o formație impunătoare, cu planșe, prezentări plastice, pantomimă și dramă, patru sute de oameni ai lui Dumnezeu fac toate eforturile să-l convingă pe Iosafat că ceea ce spun ei este vocea lui Dumnezeu: „Planul pe care l-ați făcut este foarte bun, fraților! Mergeți înainte, căci biruința este a Domnului!"

Impresionat de forța și poziția teologilor lui Israel, solul care a fost trimis la Mica are aceeași viziune triumfalistă, și vede lucrurile ca toată lumea. El spune ceva de felul acesta: „Frate, nu este frumos să fie ceartă între profeții Domnului. Profesorii și preoții noștri vorbesc într-o dulce armonie, slavă Domnului. Acum, când consecințele sunt atât de serioase – cred că știi ce se întâmplă,

suntem gata să ieşim în faţa lumii cu Dumnezeul nostru atotputernic – nu face greşeala să produci confuzie în popor. Lasă te rog supărarea, uită rănile mai vechi şi treci alături de fraţii tăi, mai pregătiţi şi mai devotaţi ca tine, care slujesc aşa bine pe poporul Domnului."

Răspunsul lui Mica este la fel de problematic ca şi rugămintea acestui sol: „Viu este Domnul că voi vesti ce va spune Dumnezeul meu."

Ce vrei să spui, Mica, cu „Dumnezeul meu"? Vrei să spui că Dumnezeul tău este altul decât Dumnezeul fraţilor adunaţi în sesiune? Sau că Dumnezeul tău, care este şi al fraţilor, ţie îţi spune una şi fraţilor le spune alta? Să fim serioşi, nu poţi lăsa o asemenea impresie greşită.

Sigur că citind acest episod şi ştiind de la început finalul, suntem de partea lui Mica. Dar dacă s-ar repeta el astăzi? Dacă, într-o situaţie asemănătoare, pentru aflarea voinţei Domnului, procentul ar fi tot de 400:1, de ce parte a baricadei ne-am afla? Dar să lăsăm concluziile pentru final.

Mica ajunge în faţa onoratei adunări, iar Ahab îi pune şi lui aceeaşi întrebare: „Mica, să ne ducem la luptă împotriva Ramotului din Galaad, sau să-mi văd de treabă"?

El a răspuns: „Suiţi-vă! Căci veţi avea izbândă şi vor fi daţi în mâinile voastre!"

Răspunsul lui Mica uluieşte absolut pe toată lumea. Proorocii Domnului sunt contrariaţi de pocăinţa lui Mica, acest ghimpe neplăcut în coasta lor. Iosafat este mulţumit de voia Domnului exprimată clar, deşi el se aştepta la altceva, după spusele lui Ahab. Iar Ahab este mâniat la culme, căci este singurul care îşi dă seama că Mica îşi bate joc de el. El învăţase din experienţă că atunci când profetul Domnului are viziuni prea triumfaliste, ceva este putred în Samaria. Iar el simţea cumva că în Samaria ceva este foarte putred.

Somat să spună adevărul în numele Domnului, Mica trebuie să accepte din nou rolul destul de neplăcut al profetului pierzării. Urmează nimicirea şi moartea, iar Israel, în loc să ajungă „capul şi nu coada" va rămânea ca o turmă fără păstor, nişte oameni fără

căpătâi al căror unic scop în viaţă nu rămâne decât pâinea şi apa de fiecare zi.

O asemenea perspectivă sumbră este inacceptabilă pentru intelectualitatea lui Israel. Cum ar fi posibil ca poporul lui Dumnezeu să sufere un asemenea eşec? Nu sunt ei cei mai binecuvântaţi şi privilegiaţi oameni de pe pământ? Şi nu le-a spus Domnul că bogăţiile neamurilor vor veni la ei? Nu spune Moise aşa de clar că ei vor avea „întâietate asupra tuturor neamurilor de pe pământ"? Ei credeau cuvântul profetic după care vrăjmaşii poporului „pe un drum vor ieşi împotriva ta, dar pe şapte drumuri vor fugi dinaintea ta" (Deuteronom 28). Acum cuvântul lor se sprijinea pe mărturia puternică a profeţiei. Cine era acest Mica, acest necredincios care slăbeşte inima poporului? Este adevărat că aceste făgăduinţe erau făcute cu condiţia ascultării. Dar ei ascultau. Ei erau proorocii Domnului. Ei nu spuneau decât ceea ce îi inspira Domnul, iar dovada concludentă era tocmai aceasta, că toţi 400 vorbeau la fel.

Cumplit test pentru Ahab şi Iosafat. Cum să iei o decizie când raportul voturilor este de 400 la 1?

Ajungem acum la punctul cel mai fierbinte al confruntării. Probabil că adunarea a rămas încremenită şi nu-i venea să creadă că ceea ce auzea era aievea. A înnebunit proorocul? Şi-a pierdut complet bunul simţ?

Mica vorbea despre ceva care şi astăzi stârneşte puternice controverse, dar pentru urechile lor era de neacceptat:

„Am văzut pe Domnul stând pe scaunul Său de domnie şi toată oastea cerurilor stând la dreapta şi la stânga Lui. Şi Domnul a zis: „Cine va amăgi pe Ahab, împăratul lui Israel, ca să se suie la Ramot în Galaad şi să piară acolo?" Au răspuns unul într-un fel, altul într-altfel. Şi un duh a venit şi s-a înfăţişat înaintea Domnului şi a zis: „Eu îl voi amăgi." Domnul i-a zis: „Cum?" „Voi ieşi," a răspuns el, „şi voi fi un duh de minciună în gura tuturor proorocilor lui." Domnul a zis: „Îl vei amăgi şi vei izbuti; ieşi şi fă aşa." Şi acum, iată că Domnul a pus un duh de minciună în gura proorocilor tăi care

sunt de față. Dar Domnul a vorbit rău împotriva ta" (versetele 18-21).

Formidabil curaj! Imaginați-vă o scenă asemănătoare astăzi, să spui teologilor noștri, încărcați de doctorate, că Domnul a pus în gura lor un duh de minciună! Și asta fără să ai nici o dovadă palpabilă că ți-a vorbit Domnul.

O astfel de pretenție nebună putea fi demontată, și atunci și acum, extrem de ușor: Domnul nu pune în gura nimănui un duh de minciună. Domnul nu minte, nu amăgește și nu dorește moartea păcătosului. Balaurul este cel care pune în gura oamenilor un duh de minciună, el amăgește și distruge. Prin urmare, Mica, am făcut demonstrația că tu ești proorocul mincinos.

Revolta fraților a fost atât de spontană, încât unul dintre ei s-a repezit și l-a lovit pe Mica. Era culmea obrăzniciei! Pentru Ahab și Iosafat demonstrația era suficient de clară. Mica se condamnase cu gura lui, și se rupsese singur de poporul lui Dumnezeu prin această acuzație gogomană împotriva fraților conducători. Locul lui era închisoarea.

Aceasta este istoria.

Este timpul acum să ne punem și noi întrebări în legătură cu acest incident tulburător.

Marele nostru avantaj este că putem judeca istoria în lumina care se revarsă de pe Calvar, și putem analiza concepte și fapte în cadrul mai larg al controversei dintre Hristos și Satana, și nu doar din perspectiva îngustă a lui Ahab și Iosafat.

Care era starea lui Israel din acel moment, așa cum o vedea Cerul? Israel se depărtase de Dumnezeul Creator și se întorsese să slujească lemnului și pietrei. Baal era domnul lor, iar ei nici nu știau. Dumnezeu, așa cum a procedat mereu, folosea toate metodele care țin de neprihănire, spre a-i trezi la realitate. Dar în aceste metode nu intra amăgirea, minciuna, constrângerea sau amenințarea cu forța. Iar mesajul lui Mica dovedește explicit că intenția lui Dumnezeu era ca cei doi împărați să nu se ducă la luptă în această stare de apostazie, căci nu se aflau sub protecția harului salvator.

În acest scop, lui Mica i se prezintă o scenă, autentică sau imaginară, la care participă ființe cereşti care plănuiesc moartea lui Ahab, iar el înţelege că acolo era Domnul şi îngerii Săi. Dacă imaginile prezentate nu au avut decât rolul unei pilde, toţi suntem de acord că scena nu a fost o realitate, iar Dumnezeu este scos de sub acuzaţia de omor premeditat, minciună, înşelătorie şi asociere pentru înfăptuirea de fapte penale.

Dacă scena a fost o realitate, singura întrebare care rămâne este: Cine erau personajele care participau la acest sfat lugubru? Avea Dumnezeu nevoie să uneltească tâlhăreşte ca să-l omoare pe Ahab? Este această manieră conformă cu neprihănirea?

Mult mai plauzibilă este explicaţia că Domnul a dorit să-i transmită lui Ahab un mesaj de alertă că viaţa lui este în joc în urma acestei incursiuni militare, că floarea academică şi religioasă de la curtea Samariei este virusată şi că nu se poate avea încredere în ea, că cineva îi doreşte moartea, lui şi acestui popor, iar efectul pe termen lung al distrugerii naţiunii era împiedicarea naşterii lui Mesia.

Ca multe alte situaţii trecute, ca şi cu unele viitoare, va trebui să analizăm o situaţie după conţinutul mesajului şi nu după cum arată personajele. Mulţi au fost amăgiţi în această controversă de impostori travestiţi în îngeri de lumină. Lui Ahab i se dă ocazia să privească o secvenţă (nu putem spune dacă a fost reală sau imaginară) de la o şedinţă secretă ţinută la cartierul general al dumnezeului acestui veac, unde se complota distrugerea poporului ales. La această şedinţă, cuvântul de ordine este amăgirea. Credeţi că se poate petrece aşa ceva în curţile luminii? Este amăgirea metoda cea mai eficientă a Mielului lui Dumnezeu? Puteţi concepe că sensibilul şi delicatul Duh Sfânt al lui Dumnezeu poate fi un duh de minciună în gura proorocilor?

La peste două mii de ani de atunci, tot printr-un slujitor ca Mica, Dumnezeu ne ajută să înţelegem corect această bătălie:

„În timp ce poporul lui Dumnezeu se apropie de pericolele ultimelor zile, Satana se consultă cu îngerii lui, căutând cele mai eficiente planuri spre a răsturna credinţa lor... El îşi trimite îngerii

să-şi întindă capcanele, în special în calea acelora care aşteaptă a doua venire a lui Hristos şi depun eforturi de a păzi toate poruncile lui Dumnezeu" (TM 472).

Expresia aceasta, „Satana se consultă cu îngerii lui, căutând cele mai eficiente planuri de a răsturna credința lor," nu vi se pare foarte asemănătoare cu cea din viziunea lui Mica, „cine va amăgi pe Ahab, împăratul lui Israel, ca să se suie la Ramot în Galaad şi să piară acolo"?

Vorbind cu îngerii lui, Satana pune la cale o strategie eficientă pentru distrugerea adventismului:

„Voi influența predicatori populari să abată atenţia ascultătorilor lor de la poruncile lui Dumnezeu" (TM 473).

Nu sună teribil de asemănător cu soluția găsită pentru amăgirea lui Ahab, „voi fi un duh de minciună în gura tuturor proorocilor lui"?

În ambele cazuri, soluția care a obţinut undă verde a fost amăgirea clasei teologice şi deturnarea ei la o subtilă dar distrugătoare închinare la Baal. Nu suntem şi noi astăzi avertizaţi că îngerul bisericii Laodicea nu ştie că este orb, interpretând indicațiile lui Baal ca fiind ale lui Dumnezeu, ca şi cei 400 din Samaria?

Revenind în Samaria, nu vi se pare suspect că în toată această tragedie nu se face nici o referire la Satana şi împărăţia lui?

"Satana şi-a aruncat umbrele de-a lungul căii fiecărei ființe omeneşti, ca să poată ***reprezenta greșit*** pe Dumnezeu în fața lumii. ***El a îmbrăcat caracterul lui Dumnezeu cu atribute satanice, în totală contradicție cu adevărul"*** (RH 10.02.1891).

Prin această mişcare el a atins două ținte majore: Camuflarea împărăției lui şi degradarea caracterului lui Dumnezeu. Aşa se face că generaţii întregi de savanţi ai poporului lui Dumnezeu, foarte siguri că se închină lui Dumnezeu, se închinau în realitate lui Baal.

Această afirmaţie pare şocantă şi inacceptabilă, dar să nu uităm că mărturia lui Mica a fost la fel de şocantă şi inacceptabilă pentru cei doi împăraţi şi comunitatea academică a lui Israel. În decizia lui Ahab nu există nici o umbră de îndoială sau ezitare: "Băgaţi pe

omul acesta în temniţă şi hrăniţi-l cu pâinea şi cu apa întristării, până mă voi întoarce în pace."

De atunci, cât de mulţi urmaşi ai lui Mica au fost "hrăniţi" în biserică cu pâinea şi apa întristării…

Poporul lui Dumnezeu de astăzi priveşte la un mare pericol în viitor, când puterea de vrajă a balaurului se va manifesta prin apariţia vizibilă a unei persoane extraterestre pline de slavă, care se va prezenta ca fiind Hristos. Un asemenea spectacol nemaivăzut va fascina comunitatea internaţională, deşi noi nutrim speranţa că nu vom fi printre adoratorii lui.

Şi la acest capitol s-ar putea ca evenimentele să fie cu totul diferite de felul în care le aşteptăm noi. Singura garanţie că nu vom fi înşelaţi ar fi să ne întrebăm cu mare seriozitate astăzi dacă Hristos pe care îl adorăm noi nu este acelaşi personaj pe care îl adoră Babilonul spiritual.

Cei 400 din Samaria nu au fost amăgiţi printr-o acţiune bruscă şi imprevizibilă, care i-a luat prin surprindere. Ei au fost pregătiţi cu ani de zile înainte pentru acest moment hotărâtor, printr-un sistem de filozofie care se sprijinea pe închinarea la lemn şi piatră. Programa şcolară pe care o învăţaseră şi pe care o predau la rândul lor era o „învăţătură de datină omenească" fără de care respectabilitatea şi aprecierile celorlalte familii ale ţărilor nu puteau fi obţinute.

Vă spune ceva expresia „acreditare academică," pe care şcolile noastre o cer şi o aşteaptă cu mare trepidaţie de la marile instituţii de învăţământ ale lumii, şi pe care acestea sunt dispuse să ne-o acorde doar dacă putem dovedi că profesorii noştri au obţinut doctoratele de la şcolile lor?

Episodul acesta tulburător petrecut în Samaria timpului lui Ahab este plin de învăţăminte: a) unanimitatea teologică nu este totdeauna garanţia unităţii în Duhul; b) nu totdeauna cel ce prooroceşte de rău este şi vrăjmaşul bisericii; c) extrem de puţini vor vedea deosebirea dintre Hristos şi Baal, atunci când scopul bisericii este aprecierea lumii; d) nu vom realiza niciodată

evanghelizarea lumii atâta timp cât în spatele frumosului nume Hristos este prezentat caracterul lui Baal.

În timpul unei singure domnii, aceea a lui Ahab, de două ori procentul voturilor a fost zdrobitor, 850:1 şi 400:1, şi de fiecare dată majoritatea a fost amăgită. Şi noi, cei pentru care au fost scrise aceste lucruri, tot nu învăţăm nimic.

12 - Măhrama

"Dar ei au rămas greoi la minte, căci până în ziua de astăzi, la citirea Vechiului Testament, această măhramă rămâne neridicată, fiindcă măhrama este dată la o parte în Hristos. Da, până astăzi, când se citeşte Moise, rămâne o măhramă peste inimile lor. Dar oridecâte ori vreunul se întoarce spre Domnul, măhrama este luată. Căci Domnul este Duhul; şi unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia" (2 Corinteni 3,14-16)

Despre "ei" este uşor de constatat că au rămas greoi la minte şi că au peste inimi o măhramă care îi împiedică să vadă vestea bună în Vechiul Testament. "Noi" nu mai avem această măhramă. Cum se explică dar că la citirea Vechiului Testament, când studiem caracterul Tatălui nostru Ceresc, ajungem la aceleaşi concluzii ca "ei" când spuneau lui Pilat: "Dacă nu ar fi fost un făcător de rele, nu l-am fi dat noi în mâinile tale" (Ioan 18,30).

Neclaritatea cu care vedem reacţiile Creatorului în marea controversă ne obligă să ne întrebăm dacă nu cumva "măhrama" s-a transmis până astăzi, şi nu numai că o purtăm, dar vrem să facem din ea steagul nostru de luptă. Uitând că "pentru a putea fi *apreciat şi înţeles corect*, fiecare adevăr din Cuvântul lui Dumnezeu, de la Geneza la Apocalips, ***trebuie studiat în lumina care se revarsă de pe crucea de la Calvar"*** *(GW 315*), noi vedem Vechiul Testament cu aceeaşi optică deformată ca şi evreii. Atâta timp cât ne complacem în vechiul legământ, măhrama ne protejează ochii de slava orbitoare a

atributelor caracterului lui Dumnezeu, de chipul "mai proeminent" al lui Hristos. Pavel spune că mărhama nu poate rămâne peste inimile noastre atunci când ne întoarcem spre Hristos. Noi putem studia la infinit adevărurile Scripturii, dar dacă ele nu sunt înţelese în lumina Golgotei, mărhama rămâne. Tot aşa cu caracterul lui Dumnezeu. Dacă nu este privit dinspre Golgota, dacă nu este aşezat în contextul marii controverse, mărhama trebuie să rămână.

"Hristos a venit să descopere lumii cunoştinţa caracterului lui Dumnezeu, pe care lumea nu o avea. Această cunoştinţă era comoara principală pe care ucenicii trebuiau să o comunice oamenilor. Adevărul lui Dumnezeu fusese ascuns sub mulţimea tradiţiilor şi erorilor… Tot ce era spiritual şi sfânt fusese pervertit de înţelegerea lor întunecată. Ei erau orbiţi de mândrie şi prejudecăţi, incapabili să vadă sfârşitul celor desfiinţate. Isus a venit să schimbe ordinea lucrurilor existente, descoperindu-le caracterul Tatălui. El a dat la o parte *mărhama* care ascundea slava Sa de ochii muritorilor, descoperind lumii pe singurul Dumnezeu viu şi adevărat, a cărui cunoaştere este viaţă veşnică" (RH 11 ianuarie 1892).

Zaharia ne conduce şi el la o astfel de întoarcere spre Hristos, care va îndepărta mărhama: "Şi îşi vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns… şi-L vor plânge amarnic, cum plânge cineva pe un întâi născut" (Zaharia 12,10). Acest "plâns amarnic" aminteşte de pocăinţa lui Petru, aminteşte de pocăinţa ucenicilor în camera de sus, când mărhama s-a evaporat în Hristos. Este o invitaţie pentru generaţia prezentă, care nu a înţeles încă responsabilitatea colectivă a respingerii lui Isus Hristos în solia "foarte preţioasă" timisă acestui popor în 1888.

"Satana şi-a aruncat umbrele de-a lungul căii fiecărei fiinţe omeneşti, ca să poată ***reprezenta greşit*** pe Dumnezeu în faţa lumii. ***El a îmbrăcat caracterul lui Dumnezeu cu atribute satanice, în totală contradicţie cu adevărul***. El L-a zugrăvit ca pe o fiinţă plină de răzbunare, ca pe un legiuitor a cărui lege este dincolo de posibilitatea omului de a o ţine, şi a implantat vrăjmăşie în inima păcătosului, ca omul neregenerat să fie în rebeliune contra lui

Dumnezeu. Aceasta este impresia pe care a produs-o Satana asupra minţii omeneşti. Cei care prezintă legea lui Dumnezeu *ca fiind o transcriere a caracterului lui Dumnezeu* vor aduce în solia lor tema principală a acestui subiect, prezentând dragostea Tatălui şi a Fiului. Când se face acest lucru, umbra celui rău va fi îndepărtată din inimile oamenilor, iar lumina clară a dragostei lui Hristos, *luminând capacitatea de înţelegere*, va descoperi caracterul lui Dumnezeu ca fiind infinit în milă. Păcătoşii vor privi la Hristos ca fiind şi doritor şi capabil să cureţe de orice păcat. Ei vor privi la Dumnezeu nu în mânia Lui, ci în lumina strălucitoare a dragostei Sale. Dragostea Sa va fi văzută dincolo de orice dragoste omenească, fără egal" (RH 10.02.1891). Cât timp măhrama rămâne pe ochii miresei, întunericul peste această planetă va rămânea.

"Noi toţi privim cu faţa descoperită (fără măhramă deci) ca într-o oglindă, slava Domnului (caracterul Său) şi suntem schimbaţi în acelaşi chip cu al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului" (2 Corinteni 3,18).

13 -
Mânia lui Dumnezeu

Definiţii:

Robert: Violent mecontentement accompagné d'agressivité.

The Concise English Dictionary: Anger, indignation (children of wrath - persons destined to divine chastisement; slow to anger - not irascible).

STRONG'S Comprehensive Concordance Of The Bible: ôrgë - desire (as a reaching forth or excitement of the mind) i.e. (by analogy) violent passion (ire, or abhorence) by impl. punishment - anger, indignation, vengeance, wrath.

1. **D**acă Dumnezeu este dragoste (aceasta va fi concluzia marii controverse; vezi *Tragedia Veacurilor* 697: "De la atomul cel minuscul până la lumile cele mai mari, toate lucrurile, însufleţite şi neînsufleţite, în frumuseţea lor neumbrită şi în bucurie desăvârşită, declară că Dumnezeu este dragoste") cum poate fi explicată mânia lui Dumnezeu în contextul lui 1 Corinteni 13,5: "...dragostea nu se mânie..." ?

2. **D**eoarece Dumnezeu a cunoscut de la început rebeliunea lui Satana în toate detaliile ei, nu a putut fi luat prin surprindere de nici una dintre fazele ei, ca să fie obligat să recurgă la "nemulţumire violentă însoţită de agresivitate" (Robert).

3. **U**na dintre principalele acuzaţii ale adversarului în Marea Controversă este că Dumnezeu va folosi forţa împotriva tuturor celor ce nu se supun guvernării Sale. Credinţele păgâne susţin acest concept despre Dumnezeu, dar acest lucru este inadmisibil în adventism, care a fost făcut depozitarul conceptului despre Marea Controversă. Şi totuşi, la două mii de ani după Hristos, poporul său luptă cu disperare să apere această credinţă păgână.

> HLL 22: "Pământul era întunecat din cauza înţelegerii greşite a caracterului lui Dumnezeu. Pentru ca umbrele acestea întunecoase să poată fi luminate, pentru ca lumea să poată fi adusă înapoi la Dumnezeu, puterea înşelătoare a lui Satana trebuia să fie sfărâmată. ***Acest lucru nu se putea face prin forţă***. Exercitarea forţei este ***contrară principiilor de guvernare*** ale lui Dumnezeu; El nu doreşte decât servire din dragoste, iar dragostea nu poate fi impusă; ea nu poate fi câştigată prin forţă sau autoritate. Numai prin dragoste se trezeşte dragostea. A cunoaşte pe Dumnezeu înseamnă a-L iubi; caracterul Său trebuie să fie arătat ***în contrast*** cu caracterul lui Satana."

4. **C**aracterul lui Dumnezeu este ***în contrast*** cu caracterul lui Satana. Atunci este obligatoriu ca "mânia" lui Dumnezeu să fie în contrast cu "mânia" lui Satana.

5. **D**acă Legea este oglinda caracterului lui Dumnezeu, iar Dumnezeu calcă Legea, atunci Legea este strâmbă, iar Psalmul 119 este simplă poezie.

6. **D**acă Dumnezeu este obligat să nimicească pe păcătoşi, înseamnă că păcatul nu poate face acest lucru, că este ceva inofensiv, care nu poate produce moartea, iar Dumnezeu a minţit de la început (iar Satana a avut dreptate; vezi Gen. 3).

7. **D**acă "mânia" lui Dumnezeu, sau lucrarea Lui cea "ciudată" implică omorârea nelegiuiţilor la sfârşitul mileniului, atunci Romani 6,23 (*Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viaţa veşnică în Isus Hristos, Domnul Nostru*) va trebui reinterpretat.

8. **D**umnezeu nu are absolut nici o legătură cu păcatul; prin urmare, El nu poate administra plata acestuia, care este moartea. Originatorul păcatului va fi el însuşi distrus de invenţia lui. Păcatul are în sine un detonator automat care ucide. Ce întârzie explozia finală este dragostea îndelung răbdătoare a lui Dumnezeu, batjocorită şi greşit înţeleasă chiar şi la această oră târzie a istoriei.

9. **D**acă Dumnezeu nimiceşte, atunci pe drept cuvânt poate fi numit Nimicitorul. Dacă este aşa, atunci Satana este creatorul şi restauratorul. Dar acest lucru distruge principiul din Isaia 66,9: *Eu, care fac să nască, aş putea să împiedic oare naşterea?*

10. **D**acă Ellen White poate fi crezută, atunci *Ultimele raze ale luminii harului, ultima solie de har care trebuie să fie vestită lumii, este o descoperire a caracterului dragostei Sale* (Parabole 283). Că Dumnezeu este Nimicitorul, lumea creştină ştie şi crede de două mii de ani. Teologia Babilonului nu cunoaşte decât un Dumnezeu agresiv şi violent, al cărui ultim argument este ameninţarea cu focul. Dacă ceea ce predicăm noi astăzi este caracterul iubitor al lui Dumnezeu, atunci nu avem nimic de spus lumii. Rezultat: nu are cine să dea lumii ultima solie de har. Rezultat: agonia păcatului continuă *sine die*.

Moise explică cel mai clar mânia lui Dumnezeu. Deuteronom 31, 16-18: "...Pe Mine *mă va părăsi* şi va *călca legământul Meu*, pe care L-am încheiat cu el. În ziua aceea Mă voi aprinde de mânie împotriva lui. *(Acum se explică ce face Dumnezeu când se mânie)* ***Îi voi***

părăsi şi-Mi voi ascunde faţa de la ei. El va fi prăpădit şi-l vor ajunge o mulţime de necazuri; şi atunci va zice: 'Oare nu m-au ajuns aceste rele din pricină că Dumnezeul meu ***nu este în mijlocul meu***?' Şi Eu îmi voi *ascunde faţa* în ziua aceea, din pricina tot răului pe care-l va face, întorcându-se spre alţi dumnezei." (vezi şi Deut. 32, 16-20)

În lumina acestor scurte consideraţii,
cea mai pertinentă definiţie a mâniei lui Dumnezeu poate fi exprimată astfel:

Sfâşierea de inimă pe care o simte Dumnezeu atunci când este obligat să se depărteze de obiectul iubirii Sale.

14 -

"Efortul permanent al lui Satana este acela de a reprezenta greşit caracterul lui Dumnezeu,

NATURA PĂCATULUI

şi adevăratele puncte în dispută din marea controversă"

Ellen G. White GC 569

Scriptura este mai mult decât clară: Moartea este plata păcatului. Păcatul este călcarea legii. Legea este o transcriere a caracterului lui Dumnezeu. Iar desprinderea voluntară de caracterul lui Dumnezeu înseamnă distrugere veşnică. În mila şi îndurarea Sa, Dumnezeu a avertizat pe copiii Săi că în împărăţia perfectă pe care a clădit-o El nu va exista constrângere, limitări ale libertăţii sau ameninţare. Ea

era concepută în dragoste, iar dragostea nu are revendicări sau pretenții, ci își găsește desfătarea în dăruire. Armonia dragostei agape nu poate fi perfecționată. Orice încercare de îmbunătățire a ei ar produce disonanțe.

Așa s-a întâmplat atunci când Lucifer a încercat să promoveze o ordine paralelă, care, s-a văzut mai târziu, era bazată pe interesul personal. El propunea vastei creațiuni a lui Dumnezeu o îmbunătățire a guvernării divine prin renunțarea la ceea ce Ellen G. White numește "scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice," acela de a locui "în fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt (inclusiv Lucifer) până la om" (DA 161).

În loc să înțeleagă și să se bucure de acest uriaș privilegiu al părtășiei de natura Creatorului, Lucifer a presupus că despărțirea de ea s-ar putea să ducă la o sferă nouă de existență.

În consecință, el a început să stârnească neîncredere în guvernarea lui Dumnezeu, numind pe îngeri "sclavi amăgiți," și afirmând că el nu se va mai supune acestei "invazii a drepturilor lui" (PP 40).

Elementul unic și profund care definea legătura lor familială cu Tatăl, părtășia cu natura lui Dumnezeu, era numit de Lucifer "invazie" și "sclavie." Izvorul și motorul întregii lor existențe, elementul vital care asigura viața și armonia, era pus în discuție și contestat chiar de beneficiarii lui. Dar insinuările lui Lucifer fuseseră așa de subtile, iar confuzia așa de profundă, încât o mare parte dintre îngeri au început să creadă că din renunțarea la locuirea lui Dumnezeu în ei ar putea rezulta ceva mai bun decât cunoscuseră până atunci. Ei se aflau la frontiera cu o stare nouă, necunoscută și nebănuită, pe care o numeau "eliberare" și "dezvoltări fenomenale," dar pe care noi o numim astăzi păcat și moarte. Explorarea acestor "noi" orizonturi li se părea aventura vieții lor, o întreprindere demnă de orice efort și sacrificiu, pentru binele tuturor lumilor din univers.

Ce putea face Dumnezeu să îi convingă pe cei nemulțumiți că au plecat pe un drum periculos și fără întoarcere? Singura procedură conformă cu neprihănirea era să le spună adevărul. Dar vai, în

confruntarea cu minciuna şi amăgirea, adevărul a părut mereu suspicios. Când li s-a spus că decizia lor este sinonimă cu sinuciderea, ei au interpretat că Dumnezeu, ca să-i păstreze în sclavia Lui, îi ameninţă cu moartea. După un asemenea raţionament, rebeliunea lor a atins noi culmi, căci acum "vedeau clar" că au fost "sclavi" ţinuţi cu forţa şi sub ameninţare, iar ei nu voiau să trăiască într-o asemenea împărăţie. Soluţia era o guvernare alternativă.

În acest moment crucial moralitatea şi imoralitatea se despart. Aici începe marea controversă. La originea ei se află prezentarea eronată a caracterului lui Dumnezeu, a naturii păcatului şi a punctelor în dispută asupra guvernării lui Dumnezeu.

Istoria acestor şase mii de ani de păcat ar trebui să fie o lecţie suficientă despre rădăcinile profunde pe care le are ura împotriva lui Dumnezeu în natura umană. Este evident că generaţia prezentă vede natura păcatului în aceleaşi culori pe care le-a pictat Satana la începutul marii controverse. Noi credem astăzi că Dumnezeu va omorî pe toţi cei care nu se supun guvernării Sale, şi suntem convinşi că aceasta este învăţătura sănătoasă a Scripturii.

Lucifer prezenta la început acţiunea lui de despărţire de natura lui Dumnezeu ca fiind o dezvoltare glorioasă a spiritului de emancipare pus de Creator în fiecare dintre fiinţele create, dar pe care îl blochează cu premeditare. El prezenta această nouă stare spirituală ca fiind singura cale spre progres, spre viaţă, spre nemurire. Dumnezeu spunea că ea înseamnă moarte, iar Lucifer spunea că înseamnă viaţă veşnică.

Când s-a dovedit că despărţirea de izvorul vieţii înseamnă moarte, Satana a spus că ea este provocată de intervenţia arbitrară a lui Dumnezeu, care nu vrea să devenim "asemenea Lui." Dacă El nu s-ar amesteca, omorându-ne, oamenii ar putea trăi în această "nouă stare" la infinit. Şi nu numai că ar trăi veşnic, dar ar şi deveni ca Dumnezeu. "Hotărât că nu veţi muri; dar Dumnezeu ştie că în ziua când veţi mânca din el, vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul" (Geneza 3,4-5).

Implicaţiile sunt clare: a) despărţirea de Dumnezeu nu produce moarte (hotărât!); b) trecerea în noua stare vă deschide ochii, pe care starea prezentă vi-i ţine închişi, într-o adormire a conştiinţei care naşte monştri; c) departe de a produce moarte, noua stare vă duce într-o existenţă superioară, egală cu Dumnezeu, singura poziţie care poate produce satisfacţie şi realizare deplină; d) numai din poziţia lui Dumnezeu se poate cunoaşte binele şi răul, un privilegiu sublim pe care El îl păstrează doar pentru Sine.

Eva nu ştia că ce i se spune atunci nu este decât prima parte a poveştii. După ce moartea s-a abătut ca un trăsnet asupra lor, şarpele cel bătrân a venit cu partea a doua a poveştii: "Este adevărat că nu aţi fi murit, dar Dumnezeu vă pedepseşte cu moartea deoarece nu L-aţi ascultat. El nu doreşte să împartă cu voi lucrurile bune pe care a pus mâna. Singura voastră şansă va fi să vă aliaţi cu mine, spre a răsturna guvernarea aceasta severă şi tirană."

Cu alte cuvinte, despărţirea de Dumnezeu (păcatul) nu omoară pe nimeni. Oamenii pot trăi foarte bine şi fără Dumnezeu, iar istoria arată că ne descurcăm destul de bine şi fără El. Singura dificultate este că Dumnezeu nu ne lasă în pace, să putem demonstra că oamenii pot trăi în moralitate şi ordine, respect şi armonie, fără El locuind în ei.

Aceasta este cămila pe care a înghiţit-o creştinismul modern, după ce a strecurat Scripturile cu rigoare academică şi a eliminat toţi ţânţarii. Am inventat nevoia de intervenţie a lui Dumnezeu spre a pune capăt păcatului, care altfel ar dăinui la infinit, dovedindu-se, aşa cum propunea Satana, nemuritor. Se crede astăzi în creştinism, în toate segmentele lui, că doar omorârea premeditată a oamenilor răi va putea pune capăt păcatului pe această planetă. Astfel, scopul lui Satana de a prezenta greşit natura păcatului a fost atins.

Această prezentare greşită a naturii păcatului a pătruns aşa de mult în conştiinţa lumii creştine din cauza lepădării evangheliei împărăţiei. Vestea bună a împărăţiei spunea că Hristos, în trupul Lui, a pus capăt acestei despărţiri dintre om şi Dumnezeu. Scopul originar al lui Dumnezeu a fost atins din nou. Omul este unit cu Dumnezeu, iar păcatul (despărţirea de Dumnezeu) a fost distrus.

Fiind distrus păcatul, moartea este distrusă. Dacă despărţirea a fost rezolvată, nu mai este loc pentru păcat şi moarte. Vestea bună a împărăţiei, încredinţată ucenicilor lui Isus, era că în trupul Lui de carne, El a îndepărtat vrăjmăşia, unind din nou cele de sus cu cele de jos, adică natura divină cu cea omenească.

"Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El, şi să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ cât şi ce este în ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui" (Coloseni 1, 19-20).

"Dumnezeu… ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos, şi ne-a încredinţat slujba împăcării, adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neţinându-le în seamă păcatele lor, şi ne-a încredinţat nouă propovăduirea acestei împăcări" (2Corinteni 5, 18-19).

Acest verset spune că păcatul este anulat atunci când lumea este împăcată cu Dumnezeu. Hristos luase omenirea asupra Lui, iar Dumnezeu era în Hristos. Astfel s-a făcut pace. Pentru prima oară de la păcatul omenirii prin Adam, natura umană şi cea divină erau unite în Hristos. În aceste condiţii, păcatul nu mai există, căci despărţirea nu mai există. Atâta timp cât despărţirea există, păcatul va exista.

Omenirea nu a reuşit să vadă natura ucigaşă a acestei despărţiri. Ceea ce Dumnezeu numeşte "căile voastre" au fost eforturile oamenilor de a se împăca cu Dumnezeu fără cruce, adică fără ca cele două naturi să fie unite. Căile noastre aveau şi ele nevoie de o soluţie finală la problema păcatului, iar singura cale raţională părea nimicirea tuturor acelora care se alipesc de păcat. Cum se realizează aşa ceva? Prin intervenţia puterii arbitrare a lui Dumnezeu, căci, aşa cum ne-a spus cineva în Eden, păcatul nu poate omorî pe nimeni.

"Acesta nu este un act al puterii arbitrare a lui Dumnezeu. Cei ce au respins mila Sa vor culege ceea ce au semănat. Dumnezeu este izvorul vieţii, iar atunci când cineva alege să slujească păcatului, el se desparte de Dumnezeu, şi, în acest fel, nu mai are legătură cu viaţa. El este străin de viaţa lui Dumnezeu" (DA 763).

"Satana, autorul păcatului şi al urmărilor lui, făcuse pe oameni să privească la suferinţe şi *moarte* ca pornind de la Dumnezeu - ca o pedeapsă arbitrară dată din cauza păcatului" (DA 460).

"Boala, suferinţa şi *moartea* sunt lucrarea unei puteri potrivnice. Satana este nimicitorul; Dumnezeu este restaura-torul" (Divina Vindecare 75).

"Dumnezeu are o socoteală cu naţiunile. Nici o vrabie nu cade la pământ fără ştirea Sa. Acei ce fac rău semenilor lor, spunând: "Cum poate şti Dumnezeu?" vor sta într-o zi faţă în faţă cu răzbunarea cea atât de mult amânată. În acest timp va fi manifestat faţă de Dumnezeu un dispreţ ieşit din comun. Oamenii au atins un punct al impertinenţei şi neascultării care arată că acea cupă a nelegiuirii lor este aproape plină. Mulţi aproape au trecut dincolo de limita harului. Curând, Dumnezeu va arăta că El este cu adevărat Dumnezeul Cel viu. El va spune îngerilor: "***Nu mai combateţi pe Satana în eforturile lui de a nimici***. Lăsaţi-l să-şi aducă la îndeplinire ura lui de moarte împotriva copiilor neascultării; căci cupa nelegiuirilor lor este plină. Ei au avansat de la o treaptă a răutăţii la alta, adăugând zilnic la fărădelegile lor. ***Nu Mă voi mai amesteca să-l împiedic pe nimicitor să-şi facă lucrarea***" (RH, 17 septembrie 1901).

Reuşim noi să scăpăm de teologia lui Satana, care spune că moartea este opera lui Dumnezeu, deranjat că i se fură prerogativele? Ce ne face să nu înţelegem adevărul, că moartea este "lucrarea unei puteri potrivnice," că ea este plata păcatului şi nu plata lui Dumnezeu?

Ca şi pervertirea caracterului lui Dumnezeu, pervertirea naturii păcatului produce milioane de necredincioşi, nu numai în lume, ci chiar în sânul bisericii. Concepţia că păcatul *nu omoară* este prezentată, într-o formă sau alta, ca fiind învăţătura Scripturii. De aici credinţa că oamenii păcătoşi vor trebui omorâţi la sfârşit de Dumnezeu. Altfel, ei vor trăi în mizerie la infinit.

Motivul pentru care lumea se află încă învăluită în întunericul necunoaşterii lui Dumnezeu, la mult timp după demonstraţia de la Golgota, este acela că noi continuăm să susţinem rebeliunea lui

Satana, prin afirmaţia că moartea este, în final, o acţiune a "puterii arbitrare a lui Dumnezeu" de a pedepsi rebeliunea.

Campionii moderni ai acestei poziţii spun: "O, nu, noi nu credem că Dumnezeu îi va nimici la sfârşit pe păcătoşi pentru a pedepsi rebeliunea, ci pentru că ei au trecut dincolo de hotarul îndurării, iar Dumnezeu doreşte să-i scutească de mizeria de a trăi la infinit în dureri." Cu alte cuvinte, dacă scopul este bun, legea poate fi călcată. Aceşti oameni nu înţeleg că aducând amendamente la legea lui Dumnezeu nu fac altceva decât să întărească minciunile lui Satana. Ei spun prin aceasta că legea are "scame" şi că ea trebuie adaptată unor situaţii de criză. Legea spune "să nu ucizi," dar dacă "dreptatea şi mila" cer acest lucru, spre binele "celor buni," ea poate fi ocolită. Doctrina amendamentelor acceptabile a transformat pe nesimţite iudaismul în păgânism, şi a reuşit să ţină lumea în beznă până în ziua de astăzi.

O analiză simplă a evenimentelor şi motivaţiilor acestora de la sfârşitul celor o mie de ani ne va ajuta poate să vedem mai clar natura "focului din cer" de la Dumnezeu. Ştim că în timp ce sfinţii vor judeca lumea timp de o mie de ani, Satana este legat pe pământ, spre a nu mai amăgi popoarele. Este legat de împrejurări, căci dragii lui slujitori dorm în ţărâna pământului. Ştim că "dragii lui slujitori" nu sunt altceva decât copiii Tatălui nostru ceresc, înşelaţi să nu se încreadă în împăcarea realizată prin Hristos. Hotărârea lor de a rămâne de partea revoltei a fost sigilată de moarte, dincolo de care nu mai este schimbare sau umbră de mutare. Soarta lor a fost hotărâtă definitiv. Nimeni nu mai are dreptul de a le schimba decizia.

Atunci de ce mai sunt înviaţi la sfârşitul mileniului? Ca să fie scutiţi, printr-o distrugere năprasnică, de mizeria în care ar fi condamnaţi să trăiască alte mii de ani? Cu alte cuvinte, Dumnezeu îi cheamă la viaţă, indiferent pentru ce motiv, ca apoi să se trezească în situaţia neplăcută că ei nu mai pot să moară, chinuindu-se în mizeria păcatului lor la infinit. Iar El, plin de îndurare, experimentează pe ei marea eutanasie, scutindu-i de o viaţă inutilă şi

chinuitoare. Fără fard, aceasta este concepţia multora despre ultimele evenimente ale acestui pământ.

Dacă înţelegem corect scopul pentru care sunt înviaţi păcătoşii la sfârşitul celor o mie de ani, vom reuşi să vedem într-o altă lumină felul în care vor pieri ei pentru totdeauna.

Fiind o împărăţie morală şi fără sfârşit, guvernarea divină nu îşi poate permite riscul enorm ca vreunul dintre cetăţenii ei să piară veşnic fără să constate şi să recunoască efortul disperat al lui Dumnezeu de a-i salva. O singură confuzie asupra corectitudinii procedurii lui Dumnezeu cu păcatul şi păcătoşii s-ar întinde ca o umbră de-a lungul întregii veşnicii, cu consecinţe nebănuite pentru pacea şi liniştea împărăţiei. Din această cauză Dumnezeu trebuie să se asigure că, înainte să dispară în nefiinţă, fiecare făptură va reuşi să înţeleagă fără umbră de îndoială tot efortul desfăşurat de Dumnezeu pentru salvarea ei şi să recunoască, în faţa întregului univers, că Dumnezeu a procedat corect.

Ceea ce noi numim astăzi moarte este descris în Scriptură ca fiind un somn. Prin urmare, cu excepţia lui Hristos, nimeni nu a gustat deocamdată moartea adevărată, adică moartea a doua. Populaţia actuală a planetei va fi decimată de cataclismele înfricoşătoare care preced a doua venire a lui Hristos. Ei trec la odihnă, una de o mie de ani, după ce au refuzat cu hotărâre ultimele raze ale luminii harului, ultima solie despre caracterul dragostei lui Dumnezeu. Ei fuseseră făcuţi să creadă că dezastrele care s-au abătut asupra pământului vin din partea lui Dumnezeu, nemulţumit de acea minoritate urâcioasă, care nu dorea să-l recunoască pe "Hristos," serbând duminica. Din zel pentru Dumnezeu, ei condamnaseră la moarte pe fanaticii care tulburau liniştea spirituală a naţiunilor. Miliarde vor muri crezând că L-au slujit pe Dumnezeul adevărat. Alţii, de-a lungul întregii istorii, au coborât în mormânt confuzi, mânioşi, disperaţi, întrebându-se de ce au fost chinuiţi şi zdrobiţi de un Dumnezeu iubitor şi drept.

Dumnezeu nu îşi poate permite riscul ca memoria colectivă a copiilor Săi să fie afectată de nici măcar o nedumerire de acest gen. Veşnicia nu trebuie să conţină nici o umbră sau confuzie cu privire

la acuzaţiile aduse de Satana în marea controversă. Pentru Dumnezeu, viaţa inteligentă este preţioasă, căci este parte din fiinţa Sa. Prin urmare, El simte responsabilitatea sacră de a explica copiilor Săi, înainte ca ei să culeagă ceea ce au semănat, că pe tot parcursul acestei tragedii înfricoşătoare, El a făcut tot ce se putea spre a-i atrage la Sine, dar ei au ales să creadă mai mult minciuna rebelului. Dumnezeu le va arăta, înainte de a-i lăsa să fugă pentru totdeauna departe de El, că singurul motiv pentru care unii oameni au primit viaţa veşnică este acela că au avut încredere în El.

Acesta este momentul demonstraţiei finale asupra caracterului lui Dumnezeu, asupra naturii păcatului şi a punctelor în dispută din marea controversă. Întreaga oştire în rebeliune va putea constata că la originea suferinţei, agoniei şi morţii nu se află Dumnezeu, ci elementul fascinant care, crezuseră ei odată, va aduce libertatea şi egalitatea cu Dumnezeu. Ei vor vedea desluşit că ceea ce numiseră "sclavie" şi "invazia drepturilor lor" era în realitate puterea universului la dispoziţia lor. Vor înţelege că Persoana delicată pe care o numiseră severă, aspră şi arbitrară, era Servul Servilor pe spatele căruia au stat ei mii de ani, acuzându-L de cruzime.

Istoria păcatului nu se poate încheia până când universul spectator nu va avea posibilitatea să asiste la acel moment dramatic în care "orice limbă" să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul.

"Fiecare element de adevăr şi eroare din lunga controversă a fost acum clarificat. Rezultatele rebeliunii, roadele lepădării legilor divine, au fost descoperite în faţa tuturor făpturilor inteligente. Consecinţele guvernării lui Satana în contrast cu guvernarea lui Dumnezeu au fost prezentate întregului univers. Satana este condamnat chiar de faptele lui. Înţelepciunea, dreptatea şi bunătatea lui Dumnezeu sunt justificate pe deplin. Se constată că toate acţiunile Sale în marea controversă s-au desfăşurat spre binele veşnic al copiilor Săi şi al tuturor lumilor pe care le-a creat. "Toate lucrările Tale Te vor lăuda, Doamne, şi credincioşii Tăi Te vor binecuvânta" (Psalmul 145.10). Istoria păcatului va rămânea, de-a lungul întregii veşnicii, ca un martor că fericirea tuturor fiinţelor

create depinde de existenţa legii lui Dumnezeu. Cu toate detaliile marii controverse în faţă, întregul univers, loial şi rebel, declară cu o singură voce: Drepte şi adevărate sunt căile Tale, Doamne!" (GC 670).

Păcătoşii nu sunt înviaţi, la sfârşitul mileniului, ca să satisfacă setea de răzbunare a unui Dumnezeu "drept." Faptul că ei au decis să rămână de partea rebeliunii nu transformă sentimentele lui Dumnezeu faţă de ei. Cu durere şi amărăciune El vede că este obligat să-i lase să ajungă până la capăt pe drumul revoltei. Ei nu sunt chemaţi la viaţă ca să li se arate ce au pierdut şi să mai sufere puţin pentru că s-au lăsat păcăliţi. Şi nici pentru a ne demonstra nouă cum este Dumnezeu foc mistuitor pentru păcat.

Episodul acesta "ciudat" ne ajută pe noi să înţelegem că păcatul nu este o marfă căreia, dacă i se dă foc odată cu ambalajul, dispare pentru totdeauna. Păcatul este un fenomen care s-a întins de la minte la minte, declanşat de acuzaţii contra caracterului şi guvernării lui Dumnezeu. El nu va putea fi stopat eficient decât atunci când acuzaţiile vor fi demontate şi prezentate piesă cu piesă ca fiind nejustificate. Din această cauză "toate detaliile marii controverse" vor fi puse în faţa universului, care va fi martor că cei ce vor muri nu au fost distruşi de mânia lui Dumnezeu, ci de faptul că ei s-au despărţit iremediabil de izvorul vieţii. Abia atunci va fi sigur ca ei să fie lăsaţi să se despartă de acest izvor.

Astfel vor fi spulberate pentru totdeauna acuzaţiile mincinoase contra caracterului lui Dumnezeu. Acolo se va face dovada de necontestat că "taina crucii explică toate celelalte taine. În lumina care se revarsă de pe Calvar, trăsăturile de caracter ale lui Dumnezeu, care ne-au umplut de teamă şi uimire, apar frumoase şi atrăgătoare. Vedem că îndurarea, mila şi dragostea părintească se unesc cu sfinţenia, dreptatea şi puterea. Privind mărirea tronului Său, înalt şi maiestuos, vedem manifestarea delicată a caracterului Său şi înţelegem, *ca niciodată mai înainte*, însemnătatea acelui nume scump, "Tatăl nostru" (GC 652).

15 -
Neprihănirea lui Hristos

este, sau nu, solia îngerului al treilea?
Ce legătură este între solia 1888 şi caracterul lui Dumnezeu?

Anumiţi cititori şi-au exprimat temerea că maniera de abordare a unor articole prezentate în buletinul nostru ar deforma adevărurile glorioase ale soliei 1888. Ei spun că discuţiile despre caracterul lui Dumnezeu nu au nici o legătură cu solia neprihănirii lui Hristos adusă de fraţii A.T.Jones şi E.J.Waggoner. Ei se simt jenaţi că această măreaţă solie este umbrită (în Buletinul nostru) de subiectul despre caracterul lui Dumnezeu, care, în ultimul timp, a devenit o piatră de poticnire în biserica noastră. Ei cred că ar fi mai bine dacă ne-am limita la prezentarea soliei 1888. Ei nu doresc să vadă preţiosul subiect al soliei 1888 amestecat cu neplăcuta discuţie despre caracterul lui Dumnezeu.

Dorim să răspundem acestor cititori, afirmând încă o dată că suntem cu totul dedicaţi titlului acestui buletin. Paragraful din antet este şi va continua să fie ghidul materialelor publicate; nu avem nici o intenţie să ne depărtăm de acea viziune profetică.

Ce este solia 1888?

Întrebarea pe care dorim să o punem acestor prieteni îngrijoraţi este următoarea: Ce este solia pe care a trimis-o Domnul poporului Său în 1888? Este ea cu adevărat „solia îngerului al treilea," aşa cum spunea Ellen G. White? Mişcarea adventă a înţeles corect, şi şi-a făcut un scop declarat din a prezenta lumii solia îngerului al treilea, considerată ultima solie înainte de revenirea lui Hristos.

În ultimii ani, datorită răspândirii unor lucrări despre istoria noastră de după 1888, s-a putut constata că solia care trebuie proclamată lumii, pe care noi o definim ca fiind a îngerului al treilea, este solia trimisă în 1888, dar pe care noi nu am proclamat-o.

Ce este ea? Ce urmăreşte această solie? Care trebuie să fie efectele ei asupra poporului lui Dumnezeu şi asupra lumii?

●"Domnul, în marea Sa îndurare, a trimis poporului Său o foarte preţioasă solie prin fraţii Waggoner şi Jones. Această solie urmăreşte să aducă mai proeminent în faţa lumii pe Mântuitorul răstignit, jertfa pentru păcatele întregii lumi. Ea invită poporul să primească neprihănirea lui Hristos. Aceasta este solia pe care Dumnezeu a ales-o să fie dată lumii. Este solia îngerului al treilea, care trebuie proclamată cu voce tare şi însoţită de revărsarea Duhului Său în măsură bogată" (TM 91, 92).

Prin urmare, Domnul a trimis o foarte preţioasă solie.

Ce este ea? Solia îngerului al treilea.

Ce urmăreşte? Să aducă mai proeminent în faţa lumii pe Mântuitorul. Invită poporul să primească neprihănirea lui Hristos.

Care va fi efectul proclamării ei? Revărsarea Duhului Sfânt în măsură bogată (ceea ce noi numim ploaia târzie).

După faimoasa sesiune de la Minneapolis, constatând că solii Domnului se apleacă foarte serios asupra credinţei, cea mai mare parte a delegaţilor au crezut că ei se referă la îndreptăţirea prin credinţă. Limbajul lor a fost păstrat până astăzi. Mulţi cred că solia 1888 era solia îndreptăţirii prin credinţă. Este posibil ca la originea acestei deformări să se afle chiar Uriah Smith, cel mai serios oponent al soliei. El discuta în anturajul lui, şi scria sorei White, că este uimit cum cei doi tinerei de pe coasta de vest pretind că au lumină nouă, deşi el cunoaşte şi crede îndreptăţirea prin credinţă de când citeşte Biblia.

Fraţi nedumeriţi scriau sorei White, întrebând-o dacă „solia îndreptăţirii prin credinţă este solia îngerului al treilea." Acceptând cu blândeţe limbajul şi mentalitatea lor, ea răspundea: „Este cu adevărat solia îngerului al treilea."

Cum era posibil ca solia îndreptăţirii prin credinţă, descoperită de Luther cu sute de ani înainte, să fie solia îngerului al treilea, dacă solia primului şi celui de-al doilea înger nici nu fuseseră prezentate? Aceasta era contradicţia care sfâşia inima lui Uriah Smith. Să vii în faţa poporului cu o solie descoperită demult, pe care toată lumea protestantă o credea şi susţinea, iar sora White să spună că aceasta

este „cu adevărat" solia îngerului al treilea, i se părea lui Smith culmea naivității.

Astăzi putem constata că în cele mai multe dintre exprimările ei, sora White spune că solia era o descoperire a „neprihănirii lui Hristos." Aici pătrundem într-o lume complet nouă. Nu era vorba deci de maniera prin care oamenii vor fi mântuiți – prin credință sau prin fapte – ci de o nouă şi glorioasă descoperire a neprihănirii lui Hristos, care înseamnă o descoperire a caracterului „mai proeminent" al Mântuitorului nostru.

Iată câteva dintre exprimările ei:

• „Marea strigare a îngerului al treilea a şi început în descoperirea neprihănirii lui Hristos, Răscumpărătorul iertător de păcate. Acesta este începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple tot pământul" (RH 22 noiembrie 1892).

Ellen G. White nu era aşa naivă să spună că marea strigare a început în descoperirea îndreptățirii prin credință.

• "Când am afirmat în fața fraților mei că aud pentru prima oară vederile fratelui Waggoner, unii nu m-au crezut. Am afirmat că am auzit adevăruri prețioase, la care pot răspunde cu toată inima mea, căci aceste adevăruri mari şi glorioase - neprihănirea lui Hristos şi jertfa Sa în favoarea omenirii - nu au fost oare imprimate în mintea mea de Duhul lui Dumnezeu?" (3 SM 173).

Ea spune că aceste adevăruri "mari şi glorioase" (neprihănirea lui Hristos) pe care le-a auzit de la Jones şi Waggoner au fost imprimate în mintea ei de Duhul Sfânt. Dacă era vorba despre îndreptățirea prin credință, putea spune, ca Smith, că le-a auzit în metodism.

• "Am călătorit din loc în loc, participând la adunări unde a fost prezentată solia neprihănirii lui Hristos. Am considerat un privilegiu să stau alături de frații mei şi să-mi dau mărturia în solia pentru acest timp" (RH 18 martie 1890).

Ea numeşte aici solia neprihănirii lui Hristos ca fiind "solia pentru acest timp," adică timpul marii strigări şi al ploii târzii, care nu avuseseră loc deoarece bezna necunoașterii caracterului lui Dumnezeu era groasă peste poporul rămăşiței.

• "Ce putere ar trebui să avem de la Dumnezeu ca inimile de gheaţă, având doar o religie legalistă, să poată vedea lucrurile mai bune pregătite pentru ei - Hristos şi neprihănirea Lui! O solie dătătoare de viaţă este necesară spre a aduce la existenţă oasele uscate" (3SM 177).

Inimile de gheaţă şi oasele uscate erau rodul acelei predicări a lui Uriah Smith pe care el o numea "îndreptăţirea prin credinţă," şi pe care pretindea că o cunoaşte dintotdeauna. Bisericile protestante credeau şi predicau şi ele îndreptăţirea prin credinţă descoperită de Luther, dar acest lucru nu le-au împiedicat să devină fiice ale Babilonului.

• "Solia neprihănirii lui Hristos trebuie să răsune de la un capăt la altul al pământului, pregătind calea Domnului. Aceasta este slava lui Dumnezeu care încheie lucrarea îngerului al treilea" (6T 19 - GCBull. 1893).

Avem aici o referire directă că neprihănirea lui Hristos este slava lui Dumnezeu care încheie lucrarea îngerului al treilea. Iar slava lui Dumnezeu este caracterul Lui (vezi articolul "Ce este SLAVA?").

Ce este „neprihănirea lui Hristos?"

Dacă solia lui Jones şi Waggoner era despre neprihănirea lui Hristos, am putea afla ce credea sora White că este neprihănirea lui Hristos?

• „Unii au amânat să obţină ulei pentru candelele lor, şi vor descoperi prea târziu că uleiul, care reprezintă caracterul, nu este transferabil. Uleiul este neprihănirea lui Hristos. El reprezintă caracterul, iar caracterul nu este transferabil" (BE 4 mai 1896).

• "Şi Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu (adică, caracterul lui Hristos, neprihănirea Lui)" (BE 8 octombrie 1894).

• "Misiunea legii este să condamne, dar nu există în ea putere de a ierta. Slava care strălucea pe faţa lui Moise era neprihănirea lui Hristos în lege" (BE 4 august 1902).

• "În Hristos s-a manifestat caracterul Tatălui şi, privind la Hristos, putem fi schimbaţi după acelaşi chip. Noi trebuie să-L prezentăm lumii pe Hristos tot aşa cum L-a prezentat El pe Tatăl.

Primind neprihănirea lui Hristos, noi nu prezentăm doar caracterul lui Hristos, ci şi caracterul Tatălui. Îl putem cunoaşte pe Tatăl doar cunoscând pe Fiul. Hristos spunea: "Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl." Hristos a fost strălucirea slavei Tatălui Său. Întorcând privirea de la orice altă reprezentare a lui Dumnezeu, ştearsă şi umbrită, noi putem, cu faţa descoperită să privim în Hristos slava Domnului" (ST 18 mai 1891).

Noi credem, aşa cum spune sora White aici, că toţi cei care primesc neprihănirea lui Hristos vor prezenta caracterul lui Hristos, şi implicit caracterul Tatălui. Nu se poate vorbi despre neprihănirea lui Hristos fără să vorbeşti de caracterul Său, deoarece neprihănirea Lui este caracterul Lui. Nu este ciudat că nu ne place să vorbim despre caracterul Său, dar spunem că am acceptat neprihănirea Sa?

"Hristos a venit să descopere lumii cunoştinţa caracterului lui Dumnezeu, de care lumea era lipsită. Această cunoştinţă este comoara principală încredinţată ucenicilor Săi, ca ei să o comunice oamenilor… Isus a venit să schimbe ordinea lucrurilor, prin descoperirea caracterului Tatălui. El a dat la o parte perdeaua care ascundea slava Sa de ochii muritorilor, şi a prezentat lumii pe singurul Dumnezeu adevărat, a cărui cunoaştere este viaţă veşnică" (RH 1 noiembrie 1892).

De asemenea, credem că aceasta este comoara încredinţată de Isus poporului Său, şi nu îndrăznim să o ascundem de ochii lumii, deşi ne doare teribil că ea deranjează ochii poporului Său. Dacă solia "neprihănirii lui Hristos" trebuie să străbată de la un capăt la altul al pământului, iar această "foarte preţioasă solie," care este o descoperire a caracterului Său, pregăteşte calea Domnului, de ce să încercăm să ne aşezăm iarăşi în calea Domnului, ca în 1888?

Extrem de interesant este că toate aceste citate ale sorei White sunt scrise după 1888. Ea trăia profund extazul descoperirii acestei slave, farmecul inegalabil al neprihănirii lui Hristos. Bucuria ei răzbate chiar prin cuvinte:

"Şi Domnul a trecut prin faţa lui şi a spus: "Domnul este un Dumnezeu plin de îndurare" – preţioase raze de lumină de la Soarele Neprihănirii – "milostiv" – o altă rază strălucitoare de la

Lumina lumii – "îndelung răbdător şi bogat în bunătate" – oh, ce străluciri ale slavei Sale! – care iartă nelegiuirea şi păcatul" (ST 17 octombrie 1892).

După sesiunea Conferinţei Generale din 1888, sora White a plecat, însoţită de Jones şi Waggoner, să prezinte poporului această măreaţă descoperire, această "mai proeminentă" imagine a caracterului lui Hristos. Ea spunea că doreşte să dea o şansă poporului, dacă cei "din inima lucrării" nu doresc să primească solia. La multe adunări de tabără la care au participat, opoziţia era aşa vizibilă, încât ea descria atmosfera ca fiind de gheaţă. Uneori, doar după zile lungi de predicare reuşea solia să atingă audienţa, când, aşa cum spunea ea la întâlnirile de la Lancaster, "Duhul Domnului s-a prăvălit ca un val peste adunare."

Iată ce scria ea despre adunările de tabără de la Kansas:

"La întâlnirea de la Kansas, m-am rugat lui Dumnezeu ca puterea vrăjmaşului să fie zdrobită, şi poporul care a fost în întuneric să-şi poată deschide inima şi mintea în faţa soliei pe care El o trimite, ca să poată vedea adevărul, nou pentru multe minţi, ca un adevăr vechi într-un cadru nou. Capacitatea de înţelegere a poporului lui Dumnezeu a fost orbită; căci Satana a prezentat greşit caracterul lui Dumnezeu. Bunul şi delicatul nostru Domn a fost prezentat în faţa poporului îmbrăcat în trăsăturile de caracter ale lui Satana, iar bărbaţii şi femeile care au căutat adevărul au privit la Dumnezeu aşa de mult într-o lumină falsă, încât este greu să împrăştii norul care ascunde de ochii lor slava Sa. Mulţi au trăit într-o atmosferă de neîncredere, şi se pare că le este aproape imposibil să se prindă de nădejdea care le este prezentată în evanghelia lui Hristos" (RH 23 iulie 1889).

Ce urmărea solia prezentată la Kansas de cei trei? Ca "bunul şi delicatul nostru Domn" să fie prezentat îmbrăcat nu în hainele lui Satana, aşa cum fusese prezentat ani de zile, ci în slava Sa, care este caracterul neprihănirii Sale.

Cine prezentase în faţa poporului pe Isus "îmbrăcat în trăsăturile de caracter ale lui Satana"?

Evident, cei care foloseau amvonul. Prezentarea lui Dumnezeu "într-o lumină falsă" o făcuse pe Ellen G. White să spună că oile turmei Domnului "sunt împrăştiate pe munţii lui Israel. Ele mor de foame înghiţind teorii uscate" (Letter, 23 iulie 1889). Ea constata ce greu este să împrăştii "norul care ascunde de ochii lor slava Sa." Acelaşi lucru îl constatăm şi noi astăzi. După ce zeci de ani Dumnezeu a fost prezentat poporului cu "trăsăturile de caracter ale lui Satana," este extrem de greu şi neplăcut să prezinţi slava caracterului lui Hristos.

Ca şi sora White, să ne rugăm şi noi astăzi ca puterea vrăjmaşului să fie înfrântă, iar poporul nostru să poată privi, "cu faţa descoperită slava Domnului," şi să fie schimbat din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.

Dacă putem crede că "ultimele raze ale luminii harului, ultima solie de har care trebuie vestită lumii este o descoperire a caracterului Său iubitor," atunci vom înţelege că neprihănirea lui Hristos este caracterul Său. Vom evita astfel să ne descoperim de partea opoziţiei din 1888.

Un ultim gând preţios:

"Adevărurile soliei îngerului al treilea au fost prezentate de unii ca o teorie uscată; dar această solie trebuie să Îl prezinte pe Hristos cel Viu. El trebuie să fie descoperit ca Cel dintâi şi Cel de pe urmă, ca Lăstarul din rădăcina lui David, ca Luceafărul strălucitor al dimineţii. Prin această solie, caracterul lui Dumnezeu în Hristos trebuie prezentat lumii" (6T20).

Aceasta este misiunea slăvită a poporului lui Dumnezeu de astăzi şi ne bucurăm că suntem o parte a lui.

16 -
O confruntare necesară
între îngerul bisericii Laodiceea şi cei patru îngeri
din Apocalips 7

Mulţi dintre membrii poporului lui Dumnezeu, confruntaţi cu adevărul tot mai glorios al neprihănirii lui Hristos, se întreabă ca şi Iov: „Dacă nu El, atunci cine?" Dacă nenorocirile care se abat asupra lumii nu sunt pedepsele lui Dumnezeu, atunci de unde vin ele? Cine este la originea cutremurelor distrugătoare, a inundaţiilor din ce în ce mai frecvente, a dezastrelor ecologice, a epidemiilor şi accidentelor pe căile de transport?

Reportajele transmise în direct de la asemenea dezastre prezintă oameni disperaţi, a căror singură explicaţie este mânia lui Dumnezeu. Foarte des se pot auzi expresii ca acestea: „Dacă aşa a vrut Dumnezeu..." sau „Dumnezeu a venit cu puhoaiele şi mi-a luat casa. Toată munca mea de o viaţă..." sau, aşa cum spunea o doamnă a cărei casă fusese distrusă de cutremurul din Turcia, „Nu ne putem împotrivi lui Alah."

Credinţa populară pe care se bazează asemenea expresii este exact aceea din timpul lui Iov, de parcă nici n-ar exista în istorie un eveniment numit Golgota. Mentalitatea vremii, prezentată de cei trei prieteni ai lui Iov, este că Dumnezeu, stăpânul planetei, face bine celor buni şi rău celor răi. „Dacă nu El, atunci cine?" se întrebau ei plini de uimire?

Aceeaşi credinţă ca a lor, dar mai întunecată de bezna secolelor evului mediu, stăpâneşte şi mintea omului secolului 20. Lumea religioasă din zilele noastre vede lucrurile cu aceeaşi perdea peste ochi ca şi generaţia lui Iov: „Focul lui Dumnezeu a căzut din cer şi a aprins oile şi pe slujitorii tăi şi i-a ars de tot."

Şi noi vorbim astăzi la fel ca acest „sol" al lui Iov: „Focul lui Dumnezeu a căzut din cer şi a nimicit Sodoma şi Gomora." „Focul lui Dumnezeu a căzut din cer şi a nimicit pe păcătoşi la sfârşitul mileniului." „Apele lui Dumnezeu au nimicit omenirea vremii lui Noe."

Cine ştie cât de diferit ar fi fost scrisă cartea lui Iov, şi ce impact ar fi avut acest lucru asupra omenirii, dacă solii care au venit la Iov ar fi putut vedea realitatea, ca să poată relata corect evenimentul anunţat. Dar ei nu îl cunoşteau pe Dumnezeu, iar de Satana, care se ascundea, nu ştiau nimic. Ce să mai vorbim despre legile

fenomenelor naturale, despre biosistem sau ecosistem, despre fizica platourilor continentale sau energia degajată prin tulburarea liniştii micuţului atom... Ei ştiau una şi bună: Nenorocirile vin din mâna lui Dumnezeu.

Solii de astăzi vorbesc la fel deoarece nu au cunoscut pe Dumnezeu şi slava Lui, care este caracterul Lui iubitor, au respins o imagine „mai proeminentă" a neprihănirii lui Hristos şi neglijează fatal o confruntare cu cei patru îngeri din Apocalips 7.

Pasajul acesta din Apocalips este o descoperire clară a mecanismului cataclismelor care bântuie planeta şi pe care o vor aduce curând la distrugere totală. „După aceea, am văzut patru îngeri care stăteau în picioare în cele patru colţuri ale pământului. Ei ţineau cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle vânt pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac" (Apocalips 7.1).

Care este mesajul acestui verset? Descifrat de perspectiva Golgotei, el ar suna aşa: Harul protector al dragostei lui Hristos, care înfăşoară planeta ca un scut, este singurul element care mai ţine vânturile dezastrului ce s-ar abate rapid peste pământ. Fără această intervenţie divină, distrugerea ar veni imediat din toate părţile, din pământ, din apă, din cosmos şi din mâna crudă a locuitorilor planetei.

Prima concepţie falsă vine din comunitatea ştiinţifică modernă, care crede că planeta are legi de funcţionare precise, care acţionează de la sine şi care nu au nevoie de supravegherea şi prezenţa Creatorului. Odată demarată creaţiunea, totul merge automat. Grefată pe această premisă falsă, credinţa religioasă cere o intervenţie divină pentru orice cataclism major.

Dacă pământul se cutremură din temelii, „aşa a vrut Dumnezeu;" dacă revărsările de ape ne spulberă casele, „e mânia lui Dumnezeu;" dacă un asteroid uriaş se prăbuşeşte devastator peste noi, „este mâna lui Dumnezeu," aşa cum spunea Larry Wilson;* dacă talpa fierbinte a războiului ne striveşte, cum s-a întâmplat recent în Balcani, „s-a supărat Dumnezeu pe noi."

Vânturile pământului nu sunt altceva decât energiile dezlănţuite ale elementelor naturale, care nu cunosc decât starea de haos atunci

când au ieşit de sub controlul puterii creatoare. Planeta aceasta frumoasă nu poate fi menţinută în viaţă decât de Creatorul ei. Fără El, ea devine repede un „pustiu fără fund," un abis duşmănos pentru viaţă. Pe măsură ce rebeliunea lui Satana se întăreşte, harul protector al lui Dumnezeu este izgonit tot mai mult, iar distrugerile prezente nu sunt altceva decât o mică ilustraţie despre ce se va întâmpla cu planeta atunci când omenirea se va închina deplin fiarei, iar harul lui Dumnezeu va fi izgonit deplin de pe pământ.

Fiecare lucru din sistemul nostru solar, de la soare până la micul atom, sunt surse potenţiale de distrugere. Aşa plăcute şi necesare vieţii cum par acum, aşa dresate şi supuse la ordinele noastre cum ne place să ni le imaginăm, ieşite de sub controlul Creatorului ele vor devasta planeta. Deşi opoziţia faţă de harul lui Hristos creşte de 2000 de ani, cei patru îngeri îşi fac încă datoria, neobservaţi şi nebăgaţi în seamă. Dar nu pentru mult timp.

În acest moment de mare criză, „solii" Domnului de astăzi, ca şi solii lui Iov, continuă să prezinte greşit natura distrugerilor, trecute sau prezente, perpetuând nebunia teologiei prietenilor lui Iov. Elifaz din Teman (inspirat de un duh, un chip cu o înfăţişare necunoscută – ghici cine era? – care i-a şoptit încetişor o teză teologică serioasă), spunea că „El face rana, şi tot El o leagă; El răneşte, şi mâna Lui tămăduieşte" (Iov 5.18).

Oamenii sunt îngroziţi de o asemenea perspectivă a caracterului lui Dumnezeu, iar rezultatul este cel pe care îl vedem: Milioane de servitori speriaţi, care împiedică ultima scenă a marii judecăţi în lupta din jurul caracterului lui Dumnezeu.

Dacă îngerul bisericii Laodicea, slujitorii lui Dumnezeu, ar avea curajul să se confrunte serios cu cei patru îngeri din Apocalips 7, ca să poată prezenta corect cauza nimicirilor planetare, omenirea ar avea imediat şansa veacurilor, să înţeleagă corect că slava lui Dumnezeu, caracterul Său, nu poate fi dispreţuită la infinit şi în acelaşi timp să ofere protecţie celor care beneficiază de ea.

Mai devreme sau mai târziu, această confruntare tot va avea loc. De ce să mai producem inutil suferinţă inimii străpunse a lui Isus?

* vezi **Larry Wilson**, *Warning! Revelation is about to be hulfiled*

17 -
Să Te cunoască pe Tine

"Omenescul lui Hristos este totul pentru noi. Este lanţul de aur care leagă sufletele noastre de Hristos, şi prin Hristos de Dumnezeu. Acesta trebuie să fie studiul nostru. Hristos a fost un om adevărat; El a dovedit umilinţa Sa devenind om. Şi totuşi, El era Dumnezeu în trup. Când ne aplecăm asupra acestui subiect am face bine să ascultăm cuvintele spuse de Hristos lui Moise lângă rugul aprins: "Scoate-ţi încălţămintea din picioare, căci locul pe care stai este un pământ sfânt." Ar trebui să venim la acest studiu cu umilinţa unui ucenic, cu inima zdrobită. Studiul întrupării lui Hristos este un teren fertil, care va răsplăti pe cercetătorul care sapă adânc după adevărul ascuns" (YI, 13 octombrie 1898).

Cu o altă ocazie, Ellen G.White spunea că studiul neprihănirii lui Hristos va înghiţi toate celelalte subiecte. Dacă acest timp a sosit, atunci este imperios necesar să facem din întruparea lui Hristos studiul nostru, căci adevărurile ascunse aici clarifică multe aspecte esenţiale ale neprihănirii lui Hristos în contextul marii controverse.

Ideea că Hristos era "Cel pe care Îl reprezentau toate aceste ceremonii" (6T 249) nu este străină gândirii teologice adventiste. Tot aşa, există consens în acceptarea ideii că fiecare detaliu al templului de la Ierusalim îl reprezenta pe Hristos. Şi totuşi, există atâta opoziţie faţă de adevărul că El este adevăratul Sanctuar al noului legământ, în care suntem invitaţi să intrăm prin credinţă.

"Când era gata să construiască sanctuarul ca un loc al locuinţei lui Dumnezeu, Moise a fost îndrumat să facă toate lucrurile după planul care I-a fost arătat pe munte… Domnul l-a acoperit cu slava Sa, ca el să poată vedea modelul, după care au fost făcute toate lucrurile. Tot astfel lui Israel, pe care dorea să-l facă locul locuinţei Sale, El i-a descoperit idealul gloriosului Său caracter…

Israel a ales propriile lui căi. Ei nu au construit după model; dar Hristos, adevăratul templu pentru locuirea interioară a lui Dumnezeu, a modelat fiecare detaliu al vieţii Sale pământeşti în armonie cu idealul lui Dumnezeu. El spunea: "Îmi place să fac voia Ta, Dumnezeule, şi legea Ta este în fundul inimii Mele." Tot aşa, caracterele noastre trebuiesc clădite spre a fi "o locuinţă a lui Dumnezeu prin Duhul" Efeseni 2,22. Şi trebuie să facem "toate lucrurile după model," adică "Cel care a suferit pentru noi şi ne-a lăsat un exemplu ca să călcăm pe urmele Lui." (DA 208).

Suntem uimiţi de orbirea savanţilor lui Israel, care făcuseră din cercetarea Scripturilor scopul vieţii lor, şi totuşi nu reuşeau să descopere în lege pe Cel despre care vorbea legea şi care acum era în mijlocul lor.

"Felul în care explicau învăţătorii evrei Scripturile, repetarea nesfârşită de proverbe şi poveşti, L-au făcut pe Isus să rostească cuvintele: "Când se apropie de Mine, poporul acesta Mă cinsteşte cu buzele, dar inima lor este departe de Mine." Ei efectuau în curtea templului toată suita de ceremonii. Ei aduceau jertfe care erau tipul Jertfei celei mari, spunând prin ceremoniile lor: "Vino, Doamne!" Şi totuşi, Hristos, Cel pe care Îl reprezentau **toate** aceste ceremonii, se afla printre ei, dar ei nici nu L-au recunoscut, nici nu L-au primit" (6T 249).

Dacă, aşa cum spune sora White, toate ceremoniile erau un tip al lui Hristos, nu ar fi înţelept să ne întrebăm astăzi dacă noi înţelegem mai bine ca fariseii că toate elementele sistemului ceremonial îl reprezintă pe Hristos? Înţelegem noi mai bine ca ei că Isus era templul acela ridicat pentru ca Dumnezeu să locuiască în el? Ei priveau cu mare stimă templul din Ierusalim, dar nu erau dispuşi să accepte că el nu era decât o pildă. Noi, care suntem însărcinaţi să spunem lumii că foarte curând sanctuarul urmează să fie curăţit, şi care ne-am găsit identitatea în tainicele cuvinte din Daniel 8,14, înţelegem noi mai bine ca ei realitatea din spatele sanctuarului? Înţelegem noi de ce a fost nevoie să vină printre noi "Dumnezeu descoperit în trup?"

Domnul Hristos a spus de nenumărate ori că El şi Tatăl una sunt, că lucrurile pe care le face sunt făcute de Tatăl, care locuieşte în El; spunea mereu că cine L-a văzut pe El a văzut pe Tatăl. De ce nu spunea oare că cine L-a văzut pe El a văzut pe Dumnezeu Fiul?

Ca să răspundem acestor întrebări, cu adevărat avem nevoie să ne scoatem încălţămintea din picioare. Strălucirea fascinantă a slavei lui Hristos "descoperit în trup" este prea mult pentru ochii noştri, prea obişnuiţi cu pâlpâirile acestei lumi. Suntem totuşi încurajaţi că studiul întrupării lui Hristos este un teren fertil, care va răsplăti pe cercetătorul serios şi umil.

În acest articol încercăm să ridicăm câteva întrebări fundamentale referitoare la misterul întrupării lui Hristos. Folositor şi eficient ar fi dacă L-am onora pe Hristos, mergând la El pentru răspunsuri. Poate tocmai acestea sunt întrebările la care ar fi dorit să răspundă ucenicilor, dacă ei ar fi fost interesaţi de acest subiect. El mai avea "multe lucruri" să le spună, dar mintea lor era greoaie, iar interesul lor mult prea terestru pentru lucrurile împărăţiei lui Hristos. El aşteaptă cu bucurie să poată împărţi cu noi "taina evlaviei" ţinută ascunsă timp de veacuri.

Ştim că rebeliunea condusă de Lucifer în cer era îndreptată împotriva Legii. Cum era formulată Legea în acel cadru în care neprihănirea era aerul pe care îl respira tot universul? Deoarece Legea era o expresie a guvernării divine şi o transcriere a caracterului lui Dumnezeu, fostul heruvim ocrotitor, prin contestarea Legii se opunea de fapt guvernării divine. Iar guvernarea divină avea o temelie sigură şi eficientă: "Scopul lui Dumnezeu din veacuri veşnice a fost ca fiecare fiinţă, de la serafimul luminos şi sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul" (DA 161).

Această afirmaţie glorioasă ne spune că întreaga creaţiune inteligentă se sprijină pe temelia sigură a guvernării divine, urmărită din veşnicii, ca fiinţele create să nu fie roboţi, ci copii părtaşi de natura Tatălui lor Ceresc. Aşa se face că de la "serafimul luminos şi sfânt" (probabil Lucifer, sau un alt înger), până la Adam şi Eva, toate făpturile inteligente aveau o natură dual㠂. Unirea lor cu natura

divină se făcea prin darul nespus de mare al Duhului Sfânt care locuia în ele, şi prin care ele deveneau parte "de sânge" din familia lui Dumnezeu. Acesta era secretul vieţii şi fericirii în univers. Pe această unire dintre creaturi şi divinitate se sprijinea guvernarea lui Dumnezeu din veacuri veşnice. Aceasta era Legea împărăţiei, pe care a contestat-o, cu efecte aşa catastrofale, Lucifer.

El a sugerat fraţilor lui că temelia acestei guvernări este un sistem de sclavie, iar prezenţa Duhului în ei nu este altceva decât o "invazie" a drepturilor lor, o metodă de supraveghere, o barieră contra dezvoltării lor spre dumnezeire. El insinua că Legea slujeşte intereselor regale ale lui Dumnezeu, care are nevoie de supuşi spre a se putea bucura de prerogativele pe care I le dă poziţia. Aşa a început rebeliunea devenită război în cer. În mintea îngerilor şi a locuitorilor lumilor necăzute s-a înfipt, dureros şi pentru mult timp, ideea că este ruşinos şi degradant ca trupul tău să fie o locuinţă pentru Creatorul. Gândul tulburător că Dumnezeu nu este Servul Servilor a torturat inimile îngerilor mii de ani, obligaţi să participe la un proces lung şi obositor în care a fost implicat Creatorul lor. Abia la Golgota au fost clarificate pentru totdeauna pentru ei adevăratele puncte în dispută din marea controversă.

Întrebarea la care trebuia să răspundă juriul ceresc în această fază a procesului era aceasta: "Este adevărat că Legea, care este temelia guvernării divine, este un jug al sclaviei? Este adevărat că a fi un templu în care să locuiască Cel Atotputernic este ruşinos şi degradant, nedemn de o fiinţă inteligentă?"

Răspunsul apărării a fost uluitor şi sublim. Una dintre cele trei persoane ale Dumnezeirii a acceptat să renunţe la ceea ce era numit "prerogativele regale," să devină creatură şi să accepte ca trupul Ei să devină un templu al lui Dumnezeu. Astfel, Cel care era numit Cuvântul, iubitul onoratei familii a lui Dumnezeu, Cel prin care au fost făcute toate lucrurile, a fost "înjunghiat" şi a murit, despărţit pentru totdeauna de compania Creatorilor. În acest sens "a dat" Dumnezeu pe singurul Său Fiu, ofertă care trebuie că a sfâşiat inima lui Iehova.

Sub privirile fascinate ale universului şi spre groaza Acuzatorului fraţilor, Isus din Nazaret demonstra curţii supreme şi juriului universal că nu este nici o ruşine şi nici o dezonoare să fii un templu în care să locuiască Creatorul. Tortura din inimile îngerilor s-a alinat privind cum Creatorul Însuşi s-a făcut deopotrivă cu ei, şi chiar mai umil decât ei, ca să confirme adevărul că "scopul lui Dumnezeu din veacuri veşnice" nu era un sistem al sclaviei, ci temelia vieţii, fericirii şi libertăţii, în cel mai profund sens al ei.

Pentru prima oară de la despărţirea din Eden, o fiinţă născută pe această planetă devenea un templu al Creatorului, iar această fiinţă nu era altceva decât realitatea despre care vorbise sanctuarul patru mii de ani. Urmăriţi splendida descriere inspirată:

"Scopul lui Dumnezeu din veacuri veşnice a fost ca fiecare fiinţă creată, de la serafimul luminos şi sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul. Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu… Dar planul cerului a fost realizat prin întruparea Fiului lui Dumnezeu. Dumnezeu locuieşte în corp omenesc, şi prin harul salvator inima devine din nou templul Său" (DA 161).

"Planul cerului" realizat prin întruparea Fiului. Acum înţelegem mai bine cântecul de bucurie al îngerilor la Betleem. Ei priveau uluiţi dovada speranţei şi credinţei lor, argumentul care punea capăt agitaţiei şi tensiunii dezbaterii din jurul caracterului lui Dumnezeu. Ei priveau cum Creatorul s-a făcut un templu al Duhului Sfânt, aşa cum cerea guvernarea divină. Vedeau cum Cel Nemărginit se plasează trupeşte în contextul Legii, ca să poată ei înţelege că El era Legea. Vedeau o exemplificare de netăgăduit că Cel Atotputernic este Servul Servilor, ca "cel care slujeşte la masă." Puteau aprecia mai bine că nu este nimic ruşinos în a fi părtaş de natură divină. Între universul rămas loial lui Dumnezeu şi rebeliunea Acuzatorului s-a rupt şi ultima legătură de simpatie.

Dar Dumnezeu, care este "bogat în bunătate," doreşte să ofere locuitorilor planetei Pământ o dovadă tot la fel de convingătoare, care să pună şi pentru ei capăt marii controverse dintre Hristos şi Satana. Urmăriţi descrierea inspirată:

"Dumnezeu voia ca templul din Ierusalim să fie o mărturie continuă despre înaltele ţeluri puse în faţa fiecărui suflet. Dar iudeii nu au înţeles însemnătatea clădirii la care priveau cu atâta mândrie. Ei nu s-au consacrat pentru a fi temple sfinte ale Duhului lui Dumnezeu" (DA 161).

Acest destin înalt, pus "în faţa fiecărui suflet" a devenit piatra de poticnire pentru teologia lumii creştine şi, tragic dar adevărat, chiar pentru cea a rămăşiţei. Se susţine că Isus nu a fost făcut asemenea fraţilor Săi şi că fraţii Săi nu vor fi făcuţi niciodată asemenea Lui. Această mentalitate spune clar că nici noi nu am înţeles însemnătatea clădirii (sanctuarului ceresc) la care privim cu atâta mândrie, şi astfel scuzăm pe strămoşii noştri spirituali şi ne alăturăm poziţiei lor de refuz în a deveni temple sfinte ale Duhului lui Dumnezeu. Casa noastră cea sfântă şi slăvită rămâne încă pustie, iar Hristos continuă să fie descris ca un Miel înjunghiat. Înjunghiat de cei pe care i-a iubit.

Noi ne aflăm astăzi într-o poziţie unică, în care toată lumina veacurilor s-a acumulat spre a lumina scena finală a marelui proces în care Creatorul nostru s-a aşezat de bună voie pe banca acuzaţilor. Curtea cere o ultimă dovadă că planul guvernării divine este o soluţie viabilă chiar pentru pământenii ultimei generaţii, degradaţi şi ruinaţi de păcat şi moarte. Mireasa lui Hristos este invitată la nuntă (unirea dintre divin şi uman), o ultimă dovadă pentru lume că nu este nimic degradant sau ruşinos în a fi un templu al Creatorului, ca astfel taina lui Dumnezeu, "ţinută ascunsă timp de veacuri" să poată fi pusă pe masă la ospăţul nunţii Mielului, pentru sufletele înfometate din Babilon.

Va accepta Mireasa "scopul lui Dumnezeu din veacuri veşnice"? Va onora ea pe Cel dispreţuit şi părăsit de oameni, alungat din templul inimii cu aroganţă şi inconştienţă? Va justifica ea guvernarea divină în ultima bătălie a marii controverse? Descoperirea profetică spune un categoric DA. Întrebarea care rămâne este CÂND?

18 -
Sanctuarul va fi curăţit

Ori de câte ori a existat tensiune în poporul lui Dumnezeu, de-a lungul întregii lui istorii, adevăratul motiv a fost sanctuarul, acea "casă" sfântă şi slăvită (Isaia 64,11). Apogeul acestei confruntări dintre adevăr şi eroare la uşa sanctuarului a produs o spectaculoasă răsturnare de situaţie: O religie de aproape patru mii de ani, plină de simboluri şi ceremonii profunde, a devenit inutilă peste noapte. Iar cei ce s-au agăţat cu disperare de ea au devenit la fel de inutili. Avem motive să credem că ne aşteaptă un cutremur, o confruntare finală dintre adevăr şi eroare, tot la uşa (cealaltă a) sanctuarului, care va produce o situaţie şi mai spectaculoasă: O istorie a religiilor, veche de şase mii de ani, va deveni inutilă peste noapte, înmormântată pentru totdeauna de un mic şi disprețuit grup de credincioşi cărora li s-a "dat să se îmbrace cu in subţire, strălucitor şi curat" (Apocalips 19,8). Aceste două şocuri tectonice sunt provocate de aceeaşi "măhramă" ridicată de pe ochii miresei lui Hristos, când i s-a "deschis mintea să înţeleagă Scripturile" cu privire la El, Templul.

Dumnezeu a făcut încercări disperate de a trezi pe poporul Său la realitatea din spatele întregii lor vieţi religioase, al cărei centru era Templul. O întreagă linie de mesageri a fost sacrificată, în speranţa că ei vor "înţelege însemnătatea clădirii la care priveau cu atâta mândrie." Efortul acesta a luat, mai întâi, forma aproape intuitivă a vecinilor opresivi, care invadau Israelul şi răpeau chivotul şi uneltele cortului. Mai târziu, când naţiunea s-a dezvoltat şi s-a stabilit în graniţele ei, au apărut solii aceia incomozi, care vorbeau "împotriva casei" Domnului şi slăbeau astfel încrederea naţiunii în destinul ei profetic. Cazul lui Isaia este mai mult decât reprezentativ.

Isaia este chemat în slujbă într-o perioadă de tensiuni internaţionale extrem de periculoase. Egiptul, marele jandarm internaţional de la sud, este în plină decădere, în timp ce la nord puterea asiriană devine pe zi ce trece tot mai ameninţătoare.

Deplasarea polului internaţional al puterii găseşte pe poporul lui Dumnezeu într-o criză aşa profundă încât era ameninţată chiar existenţa fizică a naţiunii, cu tot ce implica ea în marea controversă spirituală.

Solia lui începe cu un diagnostic foarte corect despre starea naţiunii. "Ţara vă este pustiită, cetăţile vă sunt arse de foc, străinii vă mănâncă ogoarele sub ochii voştri, pustiesc şi nimicesc ca nişte sălbatici. Şi fiica Sionului a rămas ca o colibă în vie, ca o covercă într-un câmp de castraveţi, ca o cetate împresurată" (Isaia 1,7.8).

Din ce cauză? Descrierea care urmează este atât de vie, încât cu greu ar putea cineva pierde motivul real al crizei serioase în care se găseau. Întregul lor sistem de închinare fusese pervertit iremediabil, iar cauza acestei pervertiri era mai profundă decât puteau s-o definească, în starea lor prezentă. Era nevoie de percepţia unui Martor Credincios şi Adevărat.

Reproşul se îndrepta violent împotriva fiecărei activităţi legate de Sanctuar. Jertfele nu mai erau bune. Sângele taurilor nu mai era plăcut. Când veneau să se închine spurcau curţile. Darurile erau inutile. Tămâia producea scârbă. Sărbătorile erau desuete. Mixajul dintre sărbătoare şi nelegiuire era insuportabil. Aniversările erau apăsătoare. Rugăciunile erau vorbărie în vânt (Isaia 1,11-15).

Ce însemnau toate acestea? Însemnau că o singură înţelegere greşită pervertea tot sistemul serviciului divin, în toate detaliile lui. Ei nu au înţeles că "templul acela, înălţat pentru ca Dumnezeu să locuiască în el, avea ca scop să fie o pildă… Scopul lui Dumnezeu a fost din veacuri veşnice ca fiecare fiinţă, de la serafimul luminos şi sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul" (DA 161). Acest unic detaliu, această pildă neînţeleasă, această doctrină plicticoasă, a viciat fatal toată viaţa lor religioasă, până când ei, care trebuiau să fie "capul, şi nu coada," au rămas "ca o covercă într-un câmp de castraveţi." Ei "nu au înţeles."

Dar acest unic detaliu, oricât de mărunt ar părea el, înţeles şi acceptat pe deplin, ar fi revoluţionat nu numai naţiunea lor, ci ar fi scurtat cu mii de ani agonia unei planete în derivă şi ar fi luat de pe umerii lui Dumnezeu povara unei mijlociri chinuitoare.

Din păcate, "…împăratul Babilonului a venit împotriva Ierusalimului şi l-a împresurat. Domnul a dat în mâinile lui pe Ioiachim, împăratul lui Iuda, şi o parte din vasele casei lui Dumnezeu" (Daniel 1,1.2). Când nu înţelegem "pilda" rămânem fără "vase."

Ieremia a vorbit şi el împotriva acelei "case," iar reacţia la solia lui a fost la fel de virulentă. Să vorbeşti împotriva "casei" într-o vreme de prosperitate era destul de rău, dar să slăbeşti încrederea poporului în "casa noastră cea sfântă şi slăvită" într-o vreme de criză, era mai mult decât o crimă de înaltă trădare. "Nu vă hrăniţi cu nădejdi înşelătoare, zicând: Acesta este Templul Domnului, Templul Domnului, Templul Domnului!" (Ieremia 7,4). Este adevărat că expresia lor doctrinală conţinea, chiar la loc de frunte, conceptul Sanctuarului, şi se arătau extrem de atenţi să-i păstreze puritatea exegetică. În realitate însă, doctrina "casei" devenise o "peşteră de tâlhari" (versetul 11), plină de "dumnezei străini" care legau "în chip uşuratic" rana profundă a fiicei poporului, strigând de la înălţimea tribunei academice "Pace! Pace!" deşi nu era pace. Poporul fusese hrănit atât de mult timp cu nădejdi înşelătoare, încât nu mai reuşea să vadă speranţă în oferta de "ploaie la vreme, ploaie timpurie şi târzie" (capitolul 5,24).

Ezechiel este trimis şi el la poporul lui Dumnezeu cu o solie al cărei interes gravitează în jurul "casei." El este dus în "vedenii dumnezeieşti" (capitolul 8,3) dincolo de realitatea concretă a răzvrătirii, ca să poată înţelege de ce "poporul acesta al Ierusalimului se lasă dus în necurmate rătăciri, stăruiesc în înşelătorie şi nu vor să se întoarcă la Dumnezeu" (Ieremia 8,5). Spre surprinderea lui, profetul vede în casa Domnului depărtări uluitoare de la adevăratul scop al templului, vede "marile urâciuni" pe care "le săvârşeşte aici casa lui Israel, ca să Mă depărteze de sfântul Meu locaş" (capitolul 8,6). Erau acolo uşi secrete, ascunse "în zid," care duceau la taina nelegiuirii. Pătrunzând pe ele, Ezechiel vede peştera de tâlhari, zugrăvită cu "tot felul de chipuri de târâtoare şi de dobitoace urâcioase, şi toţi idolii casei lui Israel, zugrăviţi pe perete de jur împrejur" (8,10).

Acolo, "în neînţelegere," se desfăşura un serviciu divin. "Înaintea acestor idoli stăteau şaptezeci de oameni dintre bătrânii casei lui Israel… fiecare dintre ei avea o cădelniţă în mână şi se înălţa un nor gros de tămâie" (8,11).

Aceasta era adevărata faţă a serviciilor de la templu, văzută din perspectiva divină. Când "însemnătatea acelei clădiri, la care ei priveau cu atâta mândrie" nu este înţeleasă, evlavia devine fără putere. Dar nu numai atât. Altcineva se "aşează în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu" (28,2; 2 Tesaloniceni 2,4).

Ca o întruchipare a mesagerilor Lui din toate timpurile, "Cuvântul" s-a făcut trup şi a locuit printre noi. El venea să aducă lumina înţelegerii corecte asupra mult controversatei chestiuni a sanctuarului. În această înţelegere erau implicate toate celelalte aspecte ale misiunii Sale. Din această cauză, prima Lui predică în faţa bătrânilor poporului s-a rezumat la o expresie rămasă, din păcate, obscură până astăzi: "Stricaţi Templul acesta şi în trei zile îl voi ridica" (Ioan 2,19). Ei stăteau în faţa Celui care era împlinirea fiecărui detaliu al sanctuarului şi al slujbelor legate de el. Dar "nu au înţeles."

Hotărât să nu accepte noua înţelegere despre templu, care ar fi revoluţionat fundamental teologia naţiunii, Sinedriul alege calea uşoară a păstrării "unităţii" neamului: Dărâmarea adevăratului Templu. De aceea, au "găsit" doi martori care să confirme că Acuzatul intenţionează să tulbure credinţa poporului în doctrina care îi ţinuse uniţi mai bine de două mii de ani.

Templul din Ierusalim, superba reprezentare a scopurilor lui Dumnezeu din "veacuri veşnice," devenise acum "o piatră de poticnire şi o stâncă de cădere." Când este luată drept realitate, pilda se transformă într-un imens obstacol pentru viziunea bisericii, un zid de nepătruns între noul şi vechiul legământ. Dar acesta nu era ultimul test. Urma să vină un potop şi mai mare de lumină, căci Dumnezeu urmărea să dea jos de pe ochii poporului Său "măhrama" şi "solzii."

Ucenicii nici nu visau consecinţele hotărârii lor de a-L urma pe Cel pe care Îl numeau "Învăţătorul." Aşteptările lor erau deformate

de credinţa populară că venirea lui Mesia însemna în primul rând moarte romanilor. Abia când li s-au "deschis mințile" prin interpretarea corectă a profeţiilor cu privire la El, au fost capabili să vadă cât de greşit aplicaseră ei doctrina sanctuarului. Abia acum, când "puterea lor" era zdrobită de tot (Daniel 12,7), erau pregătiţi să-şi ocupe locul în planul lui Dumnezeu. Şi ce loc glorios! Venise timpul pentru ploaia timpurie, făgăduinţa noului legământ.

Dar poporul lui Dumnezeu nu era nici de data aceasta dispus să asculte la cei pe care "preoţii şi conducătorii iudei îi considerau aşa de periculoşi, deoarece aduceau învăţături *noi şi ciudate* la aproape toate subiectele teologice"(TM 70). Sinedriul s-ar fi îngrozit dacă ar fi putut vedea rezultatul hotătârii lui aşa cum îl vedem noi astăzi. Este adevărat, pe Isus L-au tratat aşa deoarece "nu ştiau ce fac." Dar de data aceasta hotărârea de împotrivire era fatală, sinucigaşă.

După o perioadă furtunoasă, cu ameninţări mai mult sau mai puţin directe la adresa urmaşilor noii învăţături, Sinedriul se trezeşte brusc în faţa unei decizii teribile, care urma să afecteze viitorul naţiunii lor pentru două mii de ani, dacă nu pentru totdeauna. Printr-un singur gest al marelui preot, ei sigilează în răzvrătire o perioadă de sute de ani de închinare la Baal. Şi nici nu ştiu…

Tensiunea atingea la Ierusalim cote de explozie. Învăţătura bisericii, aceea dată sfinţilor odată pentru totdeuna, era ameninţată mortal de un grup de fanatici. Ei atacau doctrina fundamentală, despre care Moise spusese că trebuie să rămână în veci: Sanctuarul. Lucrurile nu mai puteau continua aşa. Deja mulţi preoţi părăseau doctrina bisericii. O decizie trebuia luată urgent. Şi ocazia s-a ivit foarte repede.

Un grup de fraţi, devotaţi şi hotărâţi să rămână la vechile hotare, au început o "ceartă de vorbe" cu Ştefan, dar nu reuşeau să-l convingă de rătăcirea lui. "Atunci au pus la cale pe nişte oameni (ei nu puteau minţi, nu?) să zică: Noi l-am auzit rostind cuvinte de hulă împotriva lui Moise şi împotriva lui Dumnezeu" (Fapte 6,11). Dar acuzaţia era mult prea generală pentru a convinge pe cei sinceri. De aceea "au scos nişte martori mincinoşi, care au zis: Omul acesta nu încetează să spună cuvinte de hulă *împotriva acestui locaş* sfânt şi

împotriva Legii… l-am auzit zicând că acest Isus din Nazaret va dărâma locaşul acesta şi va schimba obiceiurile pe care ni le-a dat Moise" (6,13.14).

Aceasta era obsesia lor sfântă: Să nu le "dărâme" cineva sanctuarul şi să nu li se schimbe obiceiurile. Putem vedea că acestea sunt şi fanteziile noastre astăzi? De zeci de ani strigăm, pe toate căile, că vrem redeşteptare şi reformă, dar fără să înţelegem mai mult şi fără să schimbăm ceva. Acum Ştefan avea ocazia de aur să explice Sinedriului, aflat pe marginea prăpastiei, scopul real al sanctuarului.

Nu vrem să intrăm în detaliile prezentării sale. Cert este că predica lui oferă descrierea fidelă a rebeliunii lui Israel. Ajungând la subiectul "fierbinte" al zilei, sanctuarul, Ştefan nu se sfieşte să facă afirmaţia fatală că "Dumnezeu nu locuieşte în locaşuri făcute de mâini omeneşti" (7,48). Exact în acest moment filmul se rupe brutal, redat în Scriptură prin puncte puncte. Ce se ascunde în spatele lor? De ce această întrerupere subită? Ellen G.White ne ajută (pentru învăţătura noastră) să privim tragedia care se desfăşura în sala de consiliu:

"Dar Dumnezeu nu locuieşte în locaşuri făcute de mâini omeneşti… Când Ştefan a ajuns la acest punct, s-a produs o rumoare în sală. Acuzatul şi-a citit soarta pe feţele celor prezenţi. El a sesizat opoziţia pe care o întâmpinau cuvintele sale, rostite la îndemnul Duhului Sfânt. A înţeles că îşi prezintă ultima mărturie. Dintre cei care citesc această prezentare a lui Ştefan, puţini o apreciază cum trebuie. Ocazia, timpul şi locul trebuie luate în considerare spre a înţelege deplina lor semnificaţie.

Când a făcut legătura între Isus Hristos şi profeţii, vorbind despre templu aşa cum a vorbit, marele preot, cuprins de oroare, şi-a sfâşiat haina. Acest gest a fost pentru Ştefan semnul că vocea lui va fi adusă la tăcere pentru totdeauna. Deşi se afla abia la jumătatea predicii, el a încheiat-o brusc, întrerupând lanţul profetic şi, întorcându-se către judecătorii lui înfuriaţi, a spus: Oameni tari la cerbice şi netăiaţi împrejur cu inima şi cu urechile! Voi totdeauna vă împotriviţi Duhului Sfânt!" (3SP297)

Fascinantă piesă de mozaic, lipsă din peisajul fatidicului an 34! Acest scurt paragraf explică magistral motivul a ceea ce noi numim "lepădarea lui Israel ca naţiune aleasă." In realitate nu Dumnezeu i-a lepădat pe ei, ci ei L-au lepădat pe El, căci sfâşierea hainei marelui preot însemna despărţirea voluntară a poporului de Dumnezeu. Caiafa îşi mai sfâşiase odată haina, dar atunci "nu ştia ce face." Avem aici o foarte clară prezentare a principiului celei de-a doua şanse. Zarurile au fost aruncate! Naţiunea îşi sigilase destinul! Ei nu Îl voiau pe Dumnezeu altfel decât încuiat în sfânta sfintelor!

Ce ar fi dorit Ştefan să le spună în continuare, dacă nu ar fi fost întrerupt de gestul final şi fatal al marelui preot? Sora White spune că în acel moment Ştefan era abia la jumătatea prezentării lui. Bineînţeles că urma partea cea mai aspră, cea mai aproapiată de inima controversei, cea mai necesară în acel moment de criză: Că Şekina nu mai locuia în templul lor şi că nu fusese niciodată voia lui Dumnezeu să locuiască acolo. Că din milă pentru orbirea lor acceptase Domnul să fie izolat în piatra rece şi mută a templului. Că monumentul religiei lor era pentru El o închisoare neagră, un loc al detenţiei de bună voie. Că slava încarcerată le asigura lor desfătarea în păcat. El dorea să le spună că venise, în sfârşit, vremea eliberării, că monumentul devenea inutil, că realitatea era nespus mai bună decât umbra. El ar fi putut să le spună că, deşi au reuşit să "dărâme" adevăratul Templu, situaţia nu era disperată, că poarta este încă deschisă. Că privilegiul de a fi "un locaş al lui Dumnezeu prin Duhul" nu era doar pentru Mesia, ci pentru oricare dintre fiii lui Avraam care aveau credinţa. El dorea să le spună că "taina ascunsă timp de veacuri" (în sanctuar) care este "Hristos în voi, nădejdea slavei" era descoperită şi nu trebuiau să se împotrivească.

Dar urechile lor nu trebuiau să audă aceste lucruri. Gura lui Ştefan a fost sigilată şi o dată cu ea a fost sigilată şi soarta naţiunii. Orbirea era asigurată, deci împotrivirea faţă de Duhul Sfânt putea continua.

Tragic, dar "adevăratul sanctuar" devenea în acest moment piatra de poticnire şi stânca de cădere pentru copiii lui Avraam. Are experienţa lor tristă vreo însemnătate pentru noi, astăzi? Avem şi

noi sanctuarul nostru, cu tensiunile şi agitaţia lui. Avem şi mărturiile unui Moise modern. Vedem noi în sanctuarul nostru o simplă umbră a umbrei, bucuroşi că avem un Mijlocitor care ne "acoperă" desfătarea în păcat? Suntem noi dispuşi, ca şi ei, să lăudăm un Dumnezeu închis, de dragul nostru, în sfânta sfintelor mai bine de 150 de ani, fără să facem nimic spre a-L elibera?

Despre toate acestea, într-un număr viitor.

19 -

Ziua cea mai importantă a întregului sistem ceremonial era

ZIUA ISPĂȘIRII

Toate speranţele poporului lui Dumnezeu sunt legate de a doua venire a lui Hristos, revenire care, destul de tulburător, pare să se îndepărteze cu fiecare an ce trece. Dacă, aşa cum credeau pionierii mişcării advente, judecata a început în toamna lui 1844, cum se explică faptul că a trecut un secol şi jumătate fără ca ea să se încheie? Este această credinţă o expresie a naivităţii teologice a mileriţilor, sau există un motiv serios pentru întârzierea Mirelui?

Temelia şi stâlpul central al credinţei advente este o corectă înţelegere a lui Daniel 8,14: "Până vor trece 2300 de seri şi dimineţi, apoi sfântul locaş va fi curăţit." Unele traduceri spun "îndreptăţit," "refăcut," sau "restaurat" în loc de "curăţit." Dar oricare ar fi sensul cuvântului din original, este clar că operaţiunea priveşte sanctuarul noului legământ, care trebuie să fie "curăţit" sau "refăcut" înainte ca istoria păcatului să poată fi încheiată.

Prin urmare, "fericita nădejde" a adventismului ar trebui să fie ziua ispăşirii, sau judecata de cercetare pentru cei vii, şi nu a doua venire a lui Hristos. Totuşi, realitatea tristă este că acest subiect a fost ca şi inexistent în ultima sută de ani. Este drept că despre

judecata de cercetare, în general, se mai vorbeşte prin campaniile de evanghelizare, dar conceptul este folosit mai mult pentru a motiva luarea unei decizii bazate pe teamă.

Ziua ispăşirii pentru cei vii este nu numai geniul adventismului în oceanul de confuzie doctrinală al Babilonului, ci este evenimentul unic care blochează a doua venire a lui Hristos şi singura soluţie pentru refacerea, sau curăţirea sanctuarului.

În serviciul ceremonial din vechime, care era "umbra" realităţilor viitoare ale planului de mântuire, ziua cea mai importantă, care dădea semnificaţie şi sens tuturor activităţilor de peste an, era ziua ispăşirii. În această zi, spunea Domnul, "se va face ispăşire pentru voi, ca să vă curăţiţi; veţi fi curăţiţi de toate păcatele voastre înaintea Domnului" (Leviticul 16,30). Este important că, deşi în cursul anului se aducea jertfă pentru fiecare păcat, sângele acesteia nu ştergea păcatul, ci doar îl transfera asupra sanctuarului. Prin urmare, păcătosul sau întreaga adunare erau doar iertaţi prin aducerea jertfei şi nicidecum curăţiţi sau eliberaţi de păcat.

Concluzia acestui fapt nu poate scăpa nimănui: Jertfa pentru păcat şi ziua ispăşirii nu pot exista una fără alta. Iertarea nu avea nici o valoare fără curăţirea de păcat, iar la ziua ispăşirii nu puteau participa decât cei care fuseseră iertaţi în cursul anului.

Actul principal în simbolistica zilei ispăşirii era înlăturarea, sau ştergerea păcatelor poporului adunate asupra sanctuarului de-a lungul anului, iar reprezentarea grafică a acestei acumulări era perdeaua dinlăuntru, stropită cu sângele jertfelor aduse de popor. Această perdea a milei, deşi permitea ca omul şi Dumnezeu să rămână într-o plăcută şi necesară vecinătate temporară, era totuşi impedimentul major pentru scopul lui Dumnezeu din veacuri veşnice, acela de a "locui în fiecare fiinţă creată, de la serafimul luminos şi sfânt, până la om" (DA 161).

Perdeaua despărţea fatal pe om de Dumnezeu. Dar ea era întreţinută tocmai de neputinţa poporului de a vedea că scopul sanctuarului era această unire vitală, care era temelia guvernării divine, atât de violent contestată de Lucifer. Căci atâta timp cât poporul alegea calea rebeliunii, perdeaua trebuia să rămână. În ziua

ispăşirii, curăţirea sanctuarului prefigura tocmai eliminarea acestei necesităţi a perdelei, care despărţea pe om de Dumnezeu. O adunare sfântă se unea cu un Dumnezeu sfânt, iar rolul mijlocirii înceta.

Acestea sunt semnificaţiile profunde care dau sens doctrinei sanctuarului şi fac din solia adventă adevăr prezent pentru ultima generaţie. Serviciul ceremonial vorbea despre Hristos, iar Hristos vorbea despre Mireasa Lui, o ultimă generaţie a poporului Său, numită Rămăşiţa, care va accepta cererea de logodnă, ca apoi să poată chema la ospăţul nunţii Mielului pe locuitorii acestei lumi confuze şi disperate.

Dar ceva tragic s-a întâmplat cu solia şi misiunea noastră. In anul 1887 Dumnezeu comunica poporului Său că "foarte curând" judecata care începuse în 1844 pentru cei morţi, va trece la cei vii. În acest punct, istoric şi conceptual, mesajul nostru s-a frânt. În loc să înţelegem că ziua ispăşirii era o lucrare de ştergere a păcatelor poporului lui Dumnezeu, aşa cum era ea descrisă în Leviticul 16, noi am ales calea compromisului cu lumea cultă a Babilonului, susţinând destul de palid, că ziua ispăşirii nu era decât o trecere în revistă a cazurilor copiilor lui Dumnezeu. Şi nici aşa nu am fost prea hotărâţi, căci nu doream să deranjăm credinţele lumii evanghelice. Deoarece ei cred că sufletul omului la moarte se duce direct în cer, o verificare juridică a cazului vieţii lui nu mai avea nici un sens, iar insistenţa noastră devenea puerilă. Am apreciat mai mult aprobarea savanţilor lumii decât solia specială care făcuse din noi un popor. Aşa s-a întâmplat că sanctuarul a ajuns o doctrină prăfuită şi incomodă, "uscată şi nefolositoare" după expresia teologilor lumii, un simplu element de decor, care să ne deosebească de alte biserici creştine.

Fără o corectă înţelegere a sanctuarului, sabatul nu mai înseamnă mare lucru, reforma sanitară rămâne doar o cale de a obţine câţiva ani în plus, iar a doua venire este amânată sine die, spre nedumerirea fiecărei noi generaţii de adventişti. Ceea ce făcuse din noi un popor cu adevăr prezent pentru vremea sfârşitului a devenit piatra de poticnire de care se împiedică mereu zidarii

contemporani. Căci fără această piatră unghiulară, nu va fi nici cetate, nici Nou Ierusalim, nici Mireasă şi nici nuntă.

Nunta este unirea dintre divin şi uman

Taina "ţinută ascunsă" timp de veacuri nu era un accesoriu al planului de mântuire, ci temelia guvernării universale a lui Dumnezeu. "Hristos în voi" nu era o soluţie de conjunctură, inventată cu ocazia căderii în păcat. Nu era o manevră care să spele ruşinea eşecului lui Dumnezeu în creaţiune. Sanctuarul, locul unde omul şi Dumnezeu devin una, este nucleul întregii creaţii inteligente, pe care se sprijină guvernarea divină şi de care depind bunăstarea, fericirea şi libertatea familiei lui Dumnezeu.

Cum putea Creatorul să populeze universul cu fiinţe care să-L numească Tată, fără ca ele să fie părtaşe de natura Sa? Nu se putea nicidecum altfel decât ca Duhul Sfânt să locuiască în ele: "Nu ştiţi că voi sunteţi templul Duhului Sfânt?"

Adam şi Eva au fost creaţi conform scopului lui Dumnezeu "din veacuri veşnice," ca nişte temple pentru Prezenţa Divină, în care natura umană şi cea divină erau una. Haina de lumină care îi acoperea nu era o radiaţie a materiei, ci efectul vizibil al părtăşiei cu natura divină. Când Adam a ales versiunea şarpelui despre adevăr, a spus de fapt că el crede că se poate trăi şi fără Dumnezeu locuind "în fiecare fiinţă creată, de la serafimul luminos şi sfânt, până la om." Despărţirea a fost iremediabilă. În acest moment natura umană şi cea divină s-au despărţit. Ca a doua venire a lui Hristos să poată avea loc, omenirea trebuie adusă exact în acest loc, adică la nuntă. Dar Mireasa lui Hristos nu ştie mai nimic despre "destinul înalt pus în faţa fiecărui suflet." Noi deplângem astăzi faptul că "iudeii nu au înţeles însemnătatea clădirii la care priveau cu atâta mândrie." Înţelegem noi astăzi însemnătatea sanctuarului ceresc, care a făcut din noi un popor şi ne-a propulsat cu întreita solie îngerească pe scena internaţională? Sau ne este jenă tocmai de solia care a dat caracter şi substanţă celor trei îngeri din Apocalips, şi care în mod sigur va face să se pogoare din cer cu mare putere "un alt înger" care va lumina pământul cu slava lui?

Confuzia cu privire la scopul şi efectul zilei ispăşirii a generat o altă capcană majoră în teologia rămăşiţei. Cum şi când va fi eliberat poporul lui Dumnezeu din ultima generaţie de păcat? Era evident că "nimic întinat" nu poate intra în cer. Ani de zile am propovăduit o ştergere progresivă a păcatului, care venea odată cu mărturisirea şi transferarea lui asupra sanctuarului ceresc. Am nutrit o speranţă secretă că păcatele mărturisite au fost şterse, iar singura dificultate ar fi cele pe care nu reuşeam, sau nu voiam să le părăsim.

Această soluţie ridica totuşi o problemă insurmontabilă: Oameni continuă să se nască şi să vină la Hristos, situaţie în care ştergerea păcatelor nu poate avea loc niciodată.

Observându-ne bâlbâiala şi dispoziţia spre compromis, lumea evanghelică ne-a îmbiat către o soluţie mai simplă şi foarte plăcută: Nu trebuie decât să credeţi în Isus, deoarece păcatul va fi şters la a doua venire a lui Hristos, când va "suna trâmbiţa." Sau, după alţii, la răpire. Până atunci, nici vorbă de biruinţă asupra păcatului sau plinătate a lui Hristos. Această poziţie este astăzi preponderentă în lumea teologică adventistă, deşi ea neagă

a) principiul secerişului, care spune că nu poate avea loc recoltarea până când holda nu este coaptă,

b) principiul nunţii, care spune că nu poate exista nuntă pînă cînd Mireasa nu s-a pregătit, ca să poată fi îmbrăcată cu haine de in subţire, strălucitor şi curat (adică haina aceea pe care au pierdut-o primii părinţi) şi neagă fatal

c) doctrina sanctuarului, care spune că Marele Preot trebuie să şteargă păcatele poporului înainte de a părăsi sfânta sfintelor, spre a îmbrăca haina de Împărat al împăraţilor şi Domn al domnilor.

Nuntă şi ospăţ

Neglijenţa, sau chiar nepăsarea cu care am tratat adevărul nostru fundamental despre sanctuar, ne-a împiedicat să vedem deosebirea clară dintre chemarea la nuntă şi chemarea la ospăţul nunţii Mielului.

Chemarea la ***nuntă*** se adresează exclusiv Miresei lui Hristos, bisericii rămăşiţei, pe care noi o numim Laodicea. Este o chemare la

ziua ispăşirii, la unirea cu natura divină, pentru ca poporul lui Dumnezeu să ajungă "plin de toată plinătatea lui Hristos." Iar "plinătatea lui Hristos" era "Tatăl, care locuieşte în Mine," era "Eu nu fac nimic de la Mine Însumi," era "cum Tu, Tată, eşti în Mine şi Eu în Tine." Ioan spune în Apocalips că nunta Mielului nu are loc decât atunci când mireasa este gata.

Chemarea la ***ospățul nunții*** Mielului se adresează lumii, o ultimă avertizare şi invitaţie că se pot bucura de efectele inestimabile ale lucrării lui Hristos fără bani şi fără plată. Este ceea ce noi numim "marea strigare," o ultimă şi fantastică posibilitate, care va electriza şi zgudui din temelii ordinea acestei lumi.

Confuzia în care ne-a adus compromisul nostru ne face să depunem eforturi susţinute de a invita lumea la ospățul nunții Mielului, fără ca nunta să aibă loc. În timp ce respingem chemarea la nuntă, ne jucăm de-a marea strigare şi ne entuziasmăm copilăreşte că suntem pe locul trei sau patru în câştigarea de suflete, alergând să ajungem din urmă pe Martorii lui Iehova, pe Mormoni sau Penticostali, copiindu-le metodele şi invidiind duhul care le dă un aşa succes.

Nu ar fi mai potrivit să acceptăm chemarea la nuntă, ca milioanele de creştini sinceri din Babilon să poată fi invitaţi la ospățul nunții? Glasul ca de tunet al locuitorilor universului anunţă că a venit nunta Mielului, deoarece Soţia Lui s-a pregătit, iar îngerul îl invită pe Ioan să scrie despre fericirea celor chemați la ospățul nunții.

Când este gata mireasa?

La patruzeci de ani de la începerea zilei ispăşirii pentru cei morţi în Hristos, Dumnezeu anunţă poporul Său, printr-o "foarte preţioasă solie" trimisă prin fraţii Waggoner şi Jones, care urmărea să aducă "mai proeminent" în faţa lumii farmecul inegalabil al Mirelui divin, că a sosit timpul ca Mireasa lui Hristos să lase lucrurile începătoare ale credinţei şi să treacă la cele desăvârşite. Cu alte cuvinte, să lase imaturitatea copilăriei, căci Mirele divin aşteaptă nunta. Dar peţitorii au fost batjocoriți şi izgoniți. Hristos a fost din

nou răstignit, iar Duhul Său insultat. Era clar, Mireasa dorea prăjiturile de la nuntă, aştepta să meargă pe străzi de aur şi era dispusă chiar să cheme lumea la ospăţ, dar nu dorea nunta, care însemna unirea dintre natura umană şi cea divină, conform scopului lui Dumnezeu din veacuri veşnice. Aşa se face că ziua ispăşirii pentru cei vii a fost amânată şi continuă să aştepte.

Noi ne putem permite astăzi, cu riscuri enorme, să ne facem că nu auzim glasul de "tunet" din Apocalips 19, care ne dă soluţia la încropeala laodiceană, că mireasa nu va fi gata decât atunci când va avea haine strălucitoare şi curate, acelea din Eden, iar aceste haine nu sunt rodul efortului ei. Ei "i s-a dat să se îmbrace cu in subţire, strălucitor şi curat" care nu poate fi decât rezultatul ştergerii păcatelor, o binecuvântare a zilei ispăşirii pentru cei vii, a ploii târzii.

Oferta aceasta măreaţă stă încă la uşa noastră. Laodicea nu poate produce marea strigare indiferent câţi bani sau cât efort ar investi în evanghelizare, căci ea are nevoie urgentă să accepte chemarea la nuntă. Ea nu poate batjocori Mirele, refuzându-I oferta de căsătorie, şi în acelaşi timp să spere că va fi binecuvântată în efortul misionar. Să nu uităm că strămoşii noştri spirituali "băteau marea şi uscatul" să facă un convertit, iar Hristos le spunea că ei sunt logodiţi cu altcineva, care nu era Tatăl Său. Doctrina noastră de temelie spune că planul de mântuire se încheie în sfânta sfintelor, acolo unde omul şi Dumnezeu devin una. Dacă vrem să oferim lumii binecuvântata comoară încredinţată nouă, nu putem să închidem ochii în faţa avertizării solemne:

"O redeşteptare a adevăratei evlavii în mijlocul nostru ca popor este *cea mai mare* şi *cea mai urgentă* nevoie a noastră" GW 370.

20 - Software ilegal

Compania Microsoft a început de câtva timp în ţara noastră o campanie susţinută de legalizare a software-ului. Una dintre temele publicitare (apărută în *PC Magazine* din noiembrie 1999) prezintă un

tânăr ieşit din apă, gol-goluţ, tremurând de frig, iar alăturat următorul text: „Ce este un PC gol? Un PC gol este un calculator vândut fără sistem de operare preinstalat. Un instrument atât de eficient şi puternic este inutil fără software instalat pe el. De cele mai multe ori, pe aceste PC-uri goale ajung copii ilegale. Ideea economisirii de bani este, de fapt, falsă. Riscurile instalării şi utilizării de copii ilegale duc la consecinţe cu costuri mari."

Ilustraţia oglindeşte prea bine realitatea crudă în care se găseşte omenirea de la căderea lui Adam şi până astăzi. Omul a fost creat ca un „instrument" foarte eficient şi puternic, în care Duhul Sfânt locuia deplin. Părtăşia cu natura divină dădea valoare şi sens, eficienţă şi putere fiinţelor create. După rebeliunea lui Lucifer, care contesta tocmai această temelie a guvernării divine, unirea dintre Creator şi creatură prin Duhul Sfânt, în faţa tuturor locuitorilor Universului a apărut teribila opţiune a despărţirii de natura divină. Dintre toate lumile, doar Pământul a ales versiunea pirat a lui Lucifer.

Aşa s-a trezit Adam gol-goluţ, fără sistem de operare. Şi aşa s-au născut toţi urmaşii lui, cu o singură excepţie. Duhul Sfânt, care locuia deplin în el l-a părăsit, iar comportamentul lui Adam s-a schimbat brusc şi radical. Ca să dea o impresie de bună funcţionare, Satana a instalat în om o copie pirat de sistem de operare, pe care de atunci încoace se tot luptă să o facă funcţională. El încearcă disperat să ofere viaţă veşnică şi un mileniu de pace şi prosperitate locuitorilor pământului. Istoria a demonstrat că sistemul lui de operare conţine bug-uri iremediabile. PC-ul se degradează cu fiecare generaţie, iar performanţele lui scad vertiginos. În domeniul ingineriei genetice şi al medicinei se fac eforturi monumentale de a se cârpi sistemul. Omenirea este înhămată la această întreprindere globală de salvgardare a vieţii pe pământ, căci de prelungirea vieţii depinde bunăstarea „stăpânitorului acestei lumi."

Este biserica rămăşiţei prinsă şi ea în acest vârtej? O privire scurtă asupra priorităţilor noastre descoperă o serioasă implicare în acest efort global de îmbunătăţire a sistemului de operare pirat cu care ne naştem toţi. De la Grădiniţă şi Primară prin Exploratori

până la activităţile adulţilor, totul este croit după modelul umanist, acela care susţine că pentru probleme omeneşti există soluţii omeneşti. Cu alte cuvinte, dacă aveţi probleme aveţi şi puterea să le rezolvaţi. Aceasta este esenţa tainei nelegiuirii.

Deşi nu recunoaştem verbal, după acest model se desfăşoară toată viaţa noastră religioasă. Avem consilieri pentru familie, pentru relaţii maritale, pentru alimentaţie şi sănătate, consilieri spirituali, specialişti în domenii practice, savanţi în istorie biblică, teologie sistematică şi îndrumători spirituali. Ei revarsă un potop de sfaturi şi apeluri asupra poporului, sperând că aceştia, asimilându-le, vor avea pace în familie, armonie în relaţiile sexuale, satisfacţii intelectuale, sănătate fizică şi spirituală, relaţii decente cu semenii. În total, cam unsprezece ani în plus faţă de ceilalţi. Tragedia celor şase milenii demonstrează că, oricât am cârpi copia pirat, sistemul nu funcţionează şi că nu va ieşi niciodată din stadiul beta.

Vestea bună a lui Dumnezeu a fost minunea Fiului Său, venit în trup să arate omenirii singura soluţie: Un sistem de operare nou. O inimă nouă. Un duh nou. În limbajul prezentei discuţii, un bios nou, un hard disk nou, un altfel de RAM, toate ţesute de un nou sistem de operare, acela pe care l-a pierdut Adam în Eden. Mesia a fost un om adevărat, în care Duhul Sfânt locuia deplin. Această unire a fascinat omenirea şi curând o va zgudui din temelii. Isus afirma mereu că tot ce face El se datorează acestei uniri fundamentale cu Tatăl, care „locuieşte în Mine." Capitolul 17 din Ioan este o mărturie ce nu poate fi combătută. De la căderea lui Adam, adică de când omenirea are un sistem pirat, Isus a fost primul locuitor al planetei care a avut sistemul licenţiat de operare. Şi ce demonstraţie glorioasă a făcut El în faţa Universului, deşi „noi nu L-am băgat în seamă!" Înspăimântaţi de o aşa aberaţie de la „normal," părinţii noştri spirituali au hotărât să Îl omoare. Lor li se părea că noul model de vieţuire este o ameninţare la religia lor bună şi frumoasă, aceea „dată sfinţilor odată pentru totdeauna." Dumnezeu unit cu omul era pentru ei groaza finală, căci ar fi dus la pieirea poporului. Pentru ei, „normal" era copia pirat cu care se

obişnuiseră, era umanismul grecesc ce cârpea mereu, până la epuizare, un sistem de operare ilegal.

Dumnezeu a atras atenţia mereu că „riscurile instalării şi utilizării de copii ilegale duc la consecinţe cu costuri mari."

„Poate un etiopian să-şi schimbe pielea, sau un pardos să-şi schimbe petele? Tot aşa, aţi putea voi să faceţi binele, voi, care sunteţi deprinşi să faceţi răul?... Iată-ţi soarta, partea pe care ţi-o măsor, zice Domnul, pentru că M-ai uitat şi ţi-ai pus încrederea în minciună" (Ieremia 13, 23.25).

Minciuna a părut avantajoasă, căci era ieftină, dar consecinţele au fost catastrofale. S-a văzut că un sistem pirat nu este cu nimic mai bun decât un sistem lipsă.

Strigătul disperat al lui David, „zideşte în mine o inimă curată, Dumnezeule, şi pune în mine un duh nou şi statornic" este leit-motivul întregii Scripturi. Tradus în limbajul prezent, acest strigăt este o cerere pentru instalarea unui nou sistem, stabil şi eficient, care să poată rula corect aplicaţiile din ce în ce mai performante. David recunoştea că duhul care este în el este o copie pirat, instabilă şi virusată, care îl face ineficient şi mizerabil.

De ce oare ne lăsăm prinşi în nebunia aceasta de a îmbunătăţi copia pirat, deşi Hristos ne cheamă să călcăm pe urmele Lui, ca să sjungem plini de toată plinătatea lui Dumnezeu? Ni se pare şi nouă, ca iudeilor, că părtaş de natură divină înseamnă pericol şi panteism? Mai sperăm că vom realiza ceea ce ei n-au realizat în mii de ani, adică perfecţiunea inimii fireşti cu ajutorul lui Dumnezeu? Vrem să transformăm taina fărădelegii, făcând-o după chipul lui Dumnezeu, prin tehnici de manipulare verbală, exercitarea voinţei, educaţie superioară sau ceremonii şi ritualuri sacre?

Putem oare spera că Îngerul Bisericii Laodiceea îşi va veni în fire, recunoscând că este ticălos, nenorocit, sărac orb şi gol, ca să poată trezi poporul la realitatea crudă că se află înhămat la efortul global de a perfecţiona fărădelegea?

Să ne ajute Dumnezeu să ne trezim la timp, ca să nu ajungem în situaţia groaznică de a-L ucide din nou pe Hristos în copiii Lui, de teamă că ei reprezintă o aberaţie a lumii „normale şi paşnice" a

familiei creştine internaţionale. Cu adevărat, „riscurile folosirii de copii ilegale" ale Duhului lui Dumnezeu sunt enorme.

Vă invităm să vă alăturați nouă în campania de legalizare a software-ului autentic.

Dumnezeu a promis: „Voi pune Duhul Meu în voi şi vă voi face să urmați poruncile Mele, să păziţi şi să împliniți legile Mele" (Ezechiel 36,27).

Gratuit.

Puteți face download de la următoarele adrese: Coloseni 1,26.27; 1 Corinteni 3,16.17; Romani 8,11; 2 Corinteni 6,16; Efeseni 2,21.22; Ioan 14,16.17; DA 161

21 -
Stânga liberală și dreapta radicală

Tensiunile din sânul iudaismului, care au afectat serios starea generală a naţiunii chiar înaintea naşterii lui Isus Hristos, nu sunt decât o pildă pentru starea poporului lui Dumnezeu chiar înaintea celei de-a doua veniri. Ele descoperă un tipar de gândire care nu este deloc doar atributul teologiei sofisticate şi pluraliste a acestui sfârşit de mileniu.

În lunga confruntare dintre adevăr şi eroare, poporul lui Dumnezeu a fost mereu amăgit să intre în controverse false, ridicând baricade inutile care mascau adevăratele puncte fierbinţi ale luptei. Când Dumnezeu a trimis în lume adevărul despre Sine prin Fiul Său, scena teologică în Israel era sfâşiată de curente doctrinare opuse, care aduceau la exasperare pe căutătorul serios după adevăr. Savanţii lui Israel se aflau pe poziţii atât de contradictorii, încât pentru spectatorul avizat, ele păreau ireconciliabile.

Dreapta radicală era reprezentată de partida fariseilor, zeloşi pentru legea lui Moise şi hotărâți să impună respectarea ei indiferent de mijloace. Stânga liberală, educată şi modernistă, era reprezentată de partida saducheilor, în rândul cărora se găseau

preoţii cei mai de seamă. Alegerea marelui preot dintre saduchei devenise un obicei.

Fariseii acuzau pe saduchei că au părăsit "credinţa dată sfinţilor odată pentru totdeauna." Ei se temeau că filozofia modernă propovăduită de saduchei va transforma poporul lui Dumnezeu într-o simplă instituţie administrativă după chipul şi asemănarea lumii. Credinţa saducheilor că nu există nici îngeri, nici înviere din morţi, li se părea fariseilor o stricare foarte periculoasă a Scripturii.

Saducheii acuzau pe farisei că menţin poporul într-o înţelegere prăfuită despre adevăr. Credinţa şi practica naţiunii li se păreau a fi complet demodate şi incomode, greu de comunicat unei lumi în plină dezvoltare culturală. Ei reproşau fariseilor exclusivismul exagerat şi belicos, inacceptabil într-un climat politic ce invita la părtăşie şi comunicare. Practic, le era ruşine să iasă în lume cu poziţiile lor denominaţionale.

Care era cauza acestor tensiuni?

"Acum o jumătate de secol, un fiu de sânge al lui Avraam, pastor adventist, avertiza pe conducătorii bisericii. Fratele F.C. Gilbert publica în decembrie 1933 un articol în *Ministry* care s-a dovedit a fi o profeţie. Articolul lui se numea "De ce l-au lepădat iudeii pe Isus ca Mesia." Studiul şi expunerea lui asupra raţionamentului evreu prezintă o imagine uluitoare despre ce s-a întâmplat cu noi în ultimele şase decenii.

El spune că omenirea se miră de ce naţiunea iudaică L-a lepădat pe Isus, deşi Scriptura era plină de preziceri, tipuri şi profeţii privind venirea Lui. De ce L-a refuzat sămânţa lui Avraam, sinedriul, pe Isus ca Mesia? Gilbert explică în detalii triste: "Pentru unii pare aproape inexplicabilă respingerea lui Isus de către farisei, deşi erau recunoscuţi ca lideri care stau pe scaunul lui Moise." Desfăşurând istoria acestei respingeri, motivul devine evident.

După ce Alexandru cel Mare s-a închinat în templul de la Ierusalim, între greci şi evrei a început să se dezvolte un spirit de prietenie. "Grecii asigurau pe evrei că vor să le fie prieteni şi binefăcători. Ei doreau să cunoască mai multe despre Dumnezeul evreilor." Astfel, grecii au sugerat ca tineri iudei talentaţi să meargă

la Alexandria pentru educaţie şi instruire în filosofia, ştiinţa şi învăţământul grecesc. În discuţiile din jurul acestui proiect, mulţi dintre bătrânii lui Israel şi-au manifestat îngrijorarea faţă de acest pas. Ei avertizau că s-ar putea să se dovedească ruinător pentru viitorul poporului evreu. Dar sfatul grecilor a fost urmat, iar scena era gata pregătită pentru lepădarea "fiului lui David, fiul lui Avraam." Descrierea sună ca o predică de înmormântare:

"Grecii asigurau pe bătrânii lui Israel că pot să-şi păstreze standardele religioase... Obţinând recunoaştere din partea celei mai mari naţiuni de pe pământ, absolvenţii şcolilor evreeşti vor avea numai avantaje... Bărbaţii lui Israel erau făcuţi să creadă că avantajele pentru savanţii evrei vor fi nemăsurate... Treptat, şcolile evreeşti au început şi ele să ofere diplome absolvenţilor lor... Pas cu pas a început să se creeze o aristocraţie scolastică, din care s-a format sinedriul de mai târziu. Acest cuvânt este de origine grecească... An după an Cuvântul lui Dumnezeu era studiat mai puţin, iar cultura şi filosofia se înmulţeau. Programul de studii... era influenţat către intelectualism... Evlavia se răcea treptat, în timp ce formele şi ceremoniile se înmulţeau. Pe măsură ce studentul înainta în vârstă şi se dezvolta intelectual, el studia mai puţin Cuvântul lui Dumnezeu şi mai mult scrierile omului. Rabinul licenţiat era recunoscut după haine. Licenţele rabinice erau esenţiale pentru persoana care dorea să se adreseze fiilor lui Avraam. Aceasta era situaţia din Iudea când au apărut în ţara lui Israel Ioan şi Isus...

Amestecând filosofia umană cu Cuvântul lui Dumnezeu, forţa spirituală şi puterea Scripturii au început să lipsească din viaţa cărturarilor şi poporului. Ei nu mai aveau discernământ spiritual... Influenţa educaţiei lumeşti a împiedicat toate categoriile societăţii de atunci să-L întâmpine pe cel care "a venit la ai Săi. Ai Săi nu L-au primit. Cerinţele Lui erau cereşti; poporul era pământesc. Cerul şi pământul nu se armonizează."

Fratele Gilbert nu putea şti că articolul lui era o descriere a timpului nostru. El îşi încheia prezentarea istoriei iudaice astfel:

"Conducătorii lui Israel au cedat, în mare măsură, cerinţelor şi învăţământului grecilor, sperând să obţină prestigiu şi influenţă. Ei

au fost făcuţi să creadă că pot contribui mai mult la mandatul pe care l-au primit de la Dumnezeu, asimilând standardele de educaţie ale lumii, decât ţinând tare la standardele transmise de strămoşii lor evlavioşi."

Omenirea cunoaşte rezultatul: L-au lepădat pe adevăratul Mesia!" (Donald K. Short, *Made Like His Brethren*, p. 42-43).

Analizând astăzi expunerea doctrinală a părinţilor noştri spirituali de atunci, putem constata cu uşurinţă că nici una dintre cele două tabere opuse nu înţelegea adevărul. Nici una nu cunoştea pe Dumnezeul lui Israel. Nici una nu ştia cui se închină de fapt. Deşi studiul Scripturii era meseria declarată a tuturor combatanţilor, nimeni nu înţelegea corect adevărul. Întreaga lor închinare devenise o "învăţătură de datină omenească" bună de batjocura păgânilor. Dumnezeu era degradat şi umilit prin tot ce reprezenta religia iudaică a zilei.

"Oamenii pe care Dumnezeu îi chemase să fie stâlpul şi temelia adevărului, deveniseră reprezentanţii lui Satana. Ei făceau lucrarea dorită de el, ajungând să reprezinte greşit caracterul lui Dumnezeu şi să determine lumea să-L considere ca fiind un tiran. Chiar preoţii care slujeau în templu pierduseră din vedere semnificaţia slujbei pe care o îndeplineau. Ei încetaseră de a mai privi dincolo de simbol la lucrul pe care acesta îl reprezenta. Când aduceau darurile de jertfă, se comportau ca actorii la teatru. Actele ceremoniale pe care Însuşi Dumnezeu le instituise erau transformate în mijloace de a orbi mintea şi de a împietri inima. Dumnezeu nu mai putea face nimic pentru om prin mijloacele acestea. Întreg sistemul trebuia să fie desfiinţat" (DA 36).

Ne este uşor să constatăm astăzi că nici dreapta radicală, nici stânga liberală nu erau o soluţie la problema iudaismului. Şi nu era o soluţie nici unirea lor pe baza doctrinelor comune. Ambele teologii erau fatal subminate de necunoaşterea caracterului lui Dumnezeu. Ei şi-au închipuit că dacă îşi vor da mâna în faţa pericolului comun reprezentat de Isus Hristos, vor rezolva dilema. Dar nu a fost să fie aşa.

Vestea bună a împărăţiei adusă de ucenici nu se potrivea nici cu teologia dreptei conservatoare, nici cu cea a stângii liberale. Una vedea eliberarea în îndeplinirea riguroasă a cerinţelor legii, cealaltă în emanciparea culturală şi academică. Isus a adus o concepţie complet diferită despre credinţa mântuitoare, care s-a dovedit a fi factorul principal al fragmentării iudaismului.

Biserica nu putea rămâne unită decât prin acceptarea acelui fel de credinţă descris de Isus astfel: "Mă rog ca toţi să fie una, cum Tu, Tată, eşti în Mine şi Eu în Tine, ca şi ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimes" (Ioan 17,21).

Soluţia la problemele bisericii de atunci nu era mai multă *şcoală*, mai multe *fapte*, mai multă *evanghelizare*. Soluţia era "Hristos în voi," adică refacerea despărţirii produsă de Adam, astfel ca "planul lui Dumnezeu din veacuri veşnice" (DA 161) să se împlinească pentru familia omenească. Natura umană şi natura divină trebuiau să fie una. Această nouă frontieră a stârnit cea mai puternică opoziţie. În faţa acestui pericol iminent, dreapta radicală şi stânga conservatoare şi-au dat mâna, pentru "salvarea naţiunii."

Aşa au ajuns ucenicii inamicul public numărul unu. Fariseii îi acuzau că noile interpretări ale Scripturii anulează legea lui Moise. Saducheii îi acuzau că slăbesc încrederea poporului în nobilul lor ţel de a ajunge "capul şi nu coada" printre naţiunile lumii, prin insistenţa lor că "acest Isus" este singura soluţie la orbirea naţională.

Astăzi, scena teologică a bisericii este împărţită exact după aceleaşi criterii. Avem şi noi o dreaptă teologică radicală, convinsă că este apărătoarea de drept a credinţei pionierilor. Ei o citează cu dârzenie pe Ellen G. White (Moise modern). Ei sunt partizanii terorismului spiritual pentru atingerea perfecţiunii, prin înmulţirea formelor şi ceremoniilor. Motivaţia apelului lor este teama sau interesul. Ei sunt fariseii moderni.

Avem astăzi şi o stângă liberală, sătulă de clişeele adventismului, de limba de lemn şi de activismul desuet al demersului bisericii. La rândul lor, o citează şi ei vehement pe Ellen G. White. Ei sunt nemulţumiţi de izolarea provincială a adventismului, într-o epocă a părtăşiei şi libertăţii de gândire, când solia adventă poate fi

comunicată aşa de uşor unei "lumi care piere." Ei deţin poziţiile cheie în administraţia bisericii de astăzi. Ei sunt saducheii moderni.

În urmă cu peste 25 de ani, comitetul şi preşedintele Conferinţei Generale, Robert H. Pierson, avertizau biserica:

"Este recunoscut faptul că, într-o vreme a dezvoltării conştiinţei sociale şi schimbării, instituţiile adventiste pot fi prinse în proiecte lumeşti alături de lume, neglijând lucrarea pe care doar biserica rămăşiţei o poate face. Una dintre ***cele mai mari ameninţări*** la adresa instituţiilor noastre de învăţământ superior o reprezintă filosofiile şi teologia falsă, absorbite inconştient în universităţile lumii de către viitorii noştri profesori, şi apoi aduse în şcolile adventiste ca "vin" al Babilonului" (*The Appeal of the 1973 Annual Council of the Seventh's Day Adventist Church*).

Nimeni nu mai poate ascunde astăzi faptul că teologia adventistă se află într-o confuzie şi fragmentare fără precedent în istoria denominaţională. Au fost publicate numeroase lucrări al căror impact nu mai poate fi evitat sau neglijat. Amintim doar câteva dintre ele: *Adventism in Conflict*, de A. Leroy Moore; *The Remnant*, de Clifford Goldstein; *Omega II*, de Lewis Walton; *The Fragmenting of Adventism*, de William G.Johnson. Toate lasă să se înţeleagă, destul de transparent, că avertizarea Consiliului Anual din 1973 este mai mult decât serioasă.

Dreapta radicală strigă apăsat că biserica a fost confiscată de Noua Teologie a stângii liberale. Aceasta, la rândul ei, acuză dreapta conservatoare că ţine biserica pe loc cu formalismul şi legalismul ei complet nepotrivit în această epocă de eliberare spirituală.

Cine are dreptate? De partea cui trebuie să se alinieze poporul? Vor reuşi aceste două curente teologice opuse să se unească? Va fi această unire soluţia la impasul bisericii? Care va fi catalizatorul acestei dihonii academice?

Ellen G. White aruncă o lumină în această mare agitată: "Printre strigătele confuze 'Iată, aici este Hristos,' 'Iată, acolo este Hristos,' va fi dată o mărturie specială, o solie specială de adevăr, potrivită pentru acest timp" (*EGW Comments*, Vol. 7, p. 984).

Noi considerăm că nu există o solie mai "potrivită pentru acest timp" decât acea "foarte prețioasă solie" pe care a trimis-o Domnul "în marea Sa îndurare" poporului Său "prin frații Waggoner și Jones" (TM 96). Scopul ei era prezentarea "mai proeminent" a neprihănirii lui Hristos, iar neprihănirea lui Hristos nu urmărea decât să descopere caracterul Tatălui în cadrul larg al marii controverse.

Prezentarea acestei mărturii speciale produce astăzi aceeași împotrivire furibundă ca acum două mii de ani. La fel ca atunci, ea este o pricină de poticnire și pentru dreapta radicală, și pentru stânga liberală.

Stânga liberală acuză solia 1888 că nu era nimic altceva decât o chemare înapoi la "creștinismul de bază," deoarece adventismul aluneca și amenința să se scufunde în legalism și formalism ("Inima soliei 1888 nu a fost vreo contribuție specială a adventiștilor la teologie, ci a fost o chemare de întoarcere la creștinismul de bază" - George Knight, *Angry Saints*).

Dreapta radicală acuză solia 1888 că nu este nimic altceva decât o mască "mai diabolică" a Noii Teologii, deci un dușman și mai de temut, care trebuie combătut cu orice mijloace ("Satana a adus această înșelătorie mortală în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Mulți au fost prinși în capcana ei, inclusiv mulți adventiști conservatori" – pentru acest citat și altele asemănătoare, vezi *Is* ***Beyond Belief*** *Beyond Belief? A Critique of Jack Sequeira's Book,* p.7-8).

Va reuși această "foarte prețioasă solie" a neprihănirii lui Hristos să polarizeze biserica adventistă și să o aducă la piciorul crucii, acea cruce din istoria noastră recentă unde Duhul lui Dumnezeu, insultat și respins, a rămas răstignit? Acest lucru rămâne încă să fie văzut. Cert este că această solie de adevăr potrivit pentru timpul prezent este gata să polarizeze dreapta radicală și stânga liberală într-o încercare disperată de a înăbuși din nou sub molozul erorilor dragostea *agape* a lui Hristos.

Când biserica, trupul lui Hristos, este sfâșiată între stânga liberală și dreapta radicală, vinovați vor fi totdeauna ucenicii

lui Isus, iar unitatea poporului nu va putea fi păstrată decât prin eliminarea lor.

22 -
Străin şi călător

Când l-a chemat pe Avraam să părăsească patria mamă, Dumnezeu intenţiona să ridice un popor care, prin credinţă, să împartă cu El misiunea glorioasă de a aduce vindecare unei planete în rebeliune. Copiii lui urmau să fie ambasadori printre neamuri, purtătorii de veşti bune că s-a găsit un preţ de răscumpărare pentru familia omenească. Domnul l-a invitat pe Avraam să privească spre cele patru puncte cardinale, spre a înţelege că, de acum, patria lui este planeta întreagă.

Acceptând prin credinţă această viziune slăvită, Avraam porneşte spre necunoscut. Cortul urma să fie reşedinţa lui până la sfârşitul vieţii. Acelaşi cort urma să fie şi reşedinţa urmaşilor lui, dacă ei acceptau rolul măreţ de ambasadori ai lui Hristos. Ei ar fi fost ataşaţi ai lui Iehova pe lângă guvernele naţiunilor, răspândind lumina caracterului lui Dumnezeu printre neamuri. Ar fi fost savanţi ai ştiinţei mântuirii, învăţând "pe mulţi să umble în neprihănire" (Daniel 12,3), strălucind ca stelele pe cerul întunecat de minciunile dumnezeului acestui veac. Ar fi fost "capul şi nu coada" (Deuteronom 28,13) în mijlocul naţiunilor pământului, pregătind drumul pentru venirea Mielului lui Dumnezeu.

Dar intenţia aceasta slăvită a fost refuzată de urmaşii lui Avraam. Din oferta de har făcută tatălui lor, ei nu au înţeles decât că vor avea o ţară a lor, pur materială, ca a tuturor naţiunilor pământului. Nu au putut înţelege că misiunea lor este mondială şi chiar cerească. Această perspectivă îngustă a afectat serios concepţia lor despre natura şi misiunea lui Mesia.

Urmările acestei neînţelegeri au fost catastrofale. A urmat inevitabil închinarea falsă şi robia egipteană de peste patru sute de

ani. Dacă şi-ar fi înţeles rolul şi misiunea, copiii lui Israel nu s-ar fi aşezat în Gosen, cel mai pitoresc şi fertil loc al Egiptului, ci ar fi plecat imediat după încetarea foametei. Ei cunoşteau foarte bine viaţa de tabără cu incomoditatea ei, iar viaţa civilizată şi abundentă din Egipt era o opţiune prea atrăgătoare pentru a fi refuzată. A urmat lunga perioadă de robie.

Dar Dumnezeu dorea să-şi onoreze legământul făcut cu Avraam. Este trimis Moise într-o misiune de eliberare, întâmpinată cu mare opoziţie de către poporul resemnat şi programat deja să fie "coada." De la eliberarea din Egipt şi până la graniţele Canaanului, drumul a fost plin de semne şi minuni uluitoare, ca ei să poată înţelege nevoia uriaşă a omenirii de un aşa Părinte iubitor, care poate da apă din stâncă, hrană din cer, lumină în beznă şi umbră în arşiţa zilei. A fost drumul lung şi riscant al logodnei, unde Mirele Ceresc se făcea cunoscut miresei Lui. El dorea să-i îmbogăţească prin cunoştinţa slavei caracterului dragostei Sale, ca ei să poată răspândi printre neamurile la care ajungeau mirosul de viaţă al evangheliei, "farmecul inegalabil" al lui Hristos.

Dar ei nu L-au cunoscut. În loc să vadă în El pe Părintele veşniciilor şi pe Domnul păcii, ei s-au mulţumit să-L perceapă ca pe "Stăpânul" (Osea 2,16). Aşa au fost puse bazele vechiului legământ. Durerea Mirelui divin era fără margini. El, Prietenul şi Iubitul, urma să fie tratat ca Stăpânul. De la gloriosul proiect de a duce lumina adevărului până la marginile pământului, misiunea era redusă la simpla supravieţuire într-o lume ostilă. De la oferta de pace şi har pe care trebuiau să o ducă lumii, iată-i acum transformaţi în solii distrugerii, urâţi şi disprețuiți de toți locuitorii pământului. Sabia devenise un mod de viaţă, pâinea lor cea de toate zilele. Cu câtă bucurie privea din spatele cortinei Acuzatorul fraţilor…

Curând după ajungerea în Canaan, această împotrivire a lor faţă de scopurile şi intenţiile lui Dumnezeu a luat forma foarte concretă a rebeliunii deschise. Refuzând implicaţiile principiului conform căruia "cel ce pune mâna pe sabie de sabie va pieri," ei au cerut un împărat. Ei spuneau clar că refuză să fie străini şi călători, că rolul de ambasadori ai lui Hristos nu-i atrage. Ei doreau "să fie un

împărat peste noi, ca să fim şi noi ca toate neamurile" (1 Samuel 8,19.20). Ei nu doreau să fie "capul" printre naţiunile pământului; tot ce doreau era să fie şi ei "ca toate neamurile." Dorinţa le-a fost îndeplinită. "Domnul a zis lui Samuel: Ascultă glasul poporului în tot ce-ţi va spune; căci nu pe tine te leapădă, ci pe Mine Mă leapădă, ca să nu mai domnesc peste ei. Ei se poartă cu tine cum s-au purtat totdeauna, de când i-am scos din Egipt, până în ziua de astăzi; M-au părăsit şi au slujit altor dumnezei" (1 Samuel 8, 7.8).

Acest eşec ruşinos de a percepe scopurile lui Dumnezeu în marea controversă a marcat toată istoria lui Israel, de la ieşirea din Egipt până la omorârea lui Ştefan cu pietre. Războiul este singura cale de supravieţuire pentru un popor care alege un împărat, lepădând pe Mirele ceresc. În loc să atace izvodirile fărădelegii la nivel înalt, să înfrunte la curţile împăraţilor lumii acţiunile "duhurilor răutăţii care sunt în locurile cereşti," ei s-au trezit în capcana războiului "împotriva cărnii şi sângelui" (Efeseni 6,12). Iar noi astăzi spunem că ei au făcut bine, că Domnul i-a însoţit şi binecuvântat, şi prin urmare noi trebuie să le urmăm exemplul. Este adevărat că Domnul i-a însoţit şi binecuvântat, dar El nu a fost nicidecum la originea acestei ruşinoase depărtări de chemarea lor sfântă.

Slava lui Dumnezeu, care este caracterul Său, nu putea fi nicidecum descoperită lumii pe calea aceasta a violenţei, urii şi exclusivismului, naţional sau religios. Numele lui Dumnezeu a fost batjocorit de către Israel mai eficient decât o făceau naţiunile păgâne ale lumii.

Dar această pagină tristă din istoria marii controverse s-a încheiat. Israelul după trup a eşuat, refuzând conştient şi premeditat să fie străin şi călător pentru onoarea lui Dumnezeu. Dar planurile lui Dumnezeu şi nevoile lumii nu s-au schimbat. El aşteaptă şi astăzi să atingă inima miresei Sale cu această misiune înaltă. Lumea aşteaptă mai nerăbdătoare ca oricând o clarificare a tensiunii din jurul caracterului lui Dumnezeu, a naturii păcatului şi adevăratelor puncte în dispută din marea controversă.

În 1888 Mirele Divin a venit din nou la mireasa Lui, cu o imagine "mai proeminentă" a farmecului inegalabil al lui Hristos. El chema din nou pe poporul Său să fie "capul şi nu coada" pe calea consacrată a noului legământ. El dorea să facă din Mireasa lui o glorioasă descoperire despre puterea evangheliei. Nunta urma să clarifice irevocabil natura noului legământ şi glorioasa lui realizare, unirea cu natura divină. Rescrierea caracterului lui Dumnezeu, legea, în mintea umană, era o binecuvântare a zilei ispăşirii pe care omenirea o aşteaptă de două mii de ani. Dar la Minneapolis, idea de a fi "capul" li s-a părut părinţilor noştri un pic extravagantă. Ei erau mulţumiţi să fim şi noi "ca toate neamurile."

Eforturile de a demonstra că suntem "ca toate neamurile" a marcat toată istoria noastră denominaţională de după 1888. Am negat sistematic tot ceea ce ne făcuse un popor: o corectă înţelegere a întrupării lui Hristos, a doctrinei sanctuarului cu ziua ispăşirii finale, a darului profetic şi în special viziunea unică a marii controverse dintre Hristos şi Satana.

Altfel spus, după ce ne-a convins să ne lăsăm tunşi ca Samson, lumea evanghelică ne-a făcut să credem că ne stă mai bine aşa. De atunci ne tundem singuri. Şi ca să fim siguri că tunsoarea este la modă, ne trimitem tinerii să se specializeze la şcolile lor.

Şi iată-ne acum o biserică printre biserici, ca iudeii un popor printre alte popoare. În locul cortului am preferat palatul, în locul mişcării am ales locul. In acelaşi timp, ne măgulim cu gândul că odată, cândva, o minune va justifica speranţa nutrită în secret că suntem altceva decât spunem lumii.

Mai există vreo speranţă că Domnul va reuşi să câştige inima rămăşiţei pentru planul iniţial de a duce lumina până la marginile pământului? În confuzia, fragmentarea şi pluralismul malign care cuprind biserica, cine mai poate propune, cu succes, o soluţie salvatoare? Odată ce credinţele specifice ne fac să roşim şi să ne cerem scuze, ce credibilitate mai avem când ne cerem dreptul de a vorbi? Cu ce drept ne batem pentru libertate de conştiinţă pe la înaltele porţi ale Babilonului, dacă noi înşine nu mai credem ceea ce avem de spus?

Recent, o comunitate adventistă din sudul Statelor Unite a hotărât să mute serviciul divin duminica, pentru a uşura accesul păzitorilor duminicii la adevărurile adventiste. Fraţii cred că, pentru a-L prezenta pe Hristos, nimic nu este prea mult. Şi mai cutremurător este felul în care au reacţionat cei mai mulţi dintre membrii bisericii din alte zone. În discuţiile aprinse de pe Internet, această schimbare li se părea unora perfect îndreptăţită, dacă scopul acţiunii este "câştigarea de suflete" şi "proslăvirea lui Hristos"

Cine este acest "hristos" pe care suntem dispuşi să-l preamărim împreună cu bisericile ce alcătuiesc Babilonul? Israelul din vechime s-a închinat sute de ani cuiva pe care îl numeau Domnul, în timp ce adevăratul Domn striga cu disperare: "Israel nu Mă cunoaşte."

În loc să respectăm proiectul perfect de a merge peste tot ca ambasadori ai lui Hristos pentru încheierea misiunii Sale de a face cunoscut pe Tatăl, noi suntem tot mai mult obsedaţi de "naţiunea noastră" şi de "câştigarea de suflete." Parcă nici nu ne pasă de umbrele sumbre pe care le aruncă asupra noastră Osea 4,7: "Cu cât s-au înmulţit, cu atât au păcătuit împotriva Mea. De aceea, le voi preface slava în ocară."

Mişcarea adventă a fost chemată să dreagă spărturile lăsate de refuzul lui Israel de a fi un popor "străin şi călător," un popor fără patrie pământească, un neam de ambasadori. Astăzi, la peste 150 de ani de atunci, se poate constata uşor că cele mai serioase şi costisitoare eforturi ale noastre sunt depuse pentru lărgirea frontierelor Laodiceei. Am început să credem că, dacă suntem mulţi, se vede mai puţin că "nu ştim." Martorul Credincios nu ne reproşează că suntem puţini. El spune că suntem paralizaţi spiritual şi că viziunile triumfaliste pe care le difuzăm pe toate frecvenţele nu sunt decât speranţe deşarte. Atâta timp cât vom dori un împărat şi vom păta cu sânge frontierele noastre, misiunea de a comunica evanghelia împărăţiei va rămânea neîmplinită. Şi atâta timp cât misiunea rămâne neîmplinită, El va rămânea un străin pentru locuitorii Planetei Pământ.

23 -
ULTIMELE RAZE

ale luminii harului, ultima solie de har care trebuie să fie vestită lumii este o descoperire a caracterului dragostei Sale (Parabole 283)

Studiată cu atenţie, în lumina acestei viziuni profetice, Biblia descoperă un Dumnezeu disperat în efortul de a se face cunoscut. Acesta este cel mai sfâşietor strigăt al inimii lui Dumnezeu, care răzbate atunci când gunoiul erorilor este măturat, iar mintea noastră, luminată de Soarele Neprihănirii, înţelege valoarea celei mai preţioase perle care poate fi găsită: "Viaţa veşnică este aceasta: Să te cunoască pe Tine…"

"Boul îşi cunoaşte stăpânul, şi măgarul cunoaşte ieslea stăpânului lui, dar Israel nu Mă cunoaşte, poporul Meu nu ia aminte la Mine" (Isaia 1,3).

"Căci poporul Meu este nebun, nu Mă cunoaşte; sunt nişte copii fără minte şi lipsiţi de pricepere" (Ieremia 4,22).

"Pentru ce dar, poporul acesta al Ierusalimului se lasă dus în necurmate rătăciri?" se întreba Domnul în disperare. "Nu este nici un leac alinător în Galaad?... Pentru ce nu se face dar vindecarea fiicei poporului Meu?" (Ieremia 8,5.22).

La peste două mii de ani de atunci, nouă ne vine greu să credem că generaţia prezentă este lovită de un gen asemănător de orbire, de o necunoaştere a lui Dumnezeu la fel de profundă ca a lor. Şi totuşi, se poate constata uşor că "vindecarea fiicei poporului Meu" încă nu s-a făcut.

Cu toate eforturile, planurile, angajamentele şi strategiile prezente, ce ne împiedică oare să vestim lumii "ultima solie de har"? Din ce cauză "ultimele raze ale luminii harului" nu reuşesc să ajungă la miliardele care locuiesc pământul, în ciuda faptului că mesajul adventist face ocolul planetei pe toate căile şi frecvenţele?

Ne place să credem, ca întotdeauna, că nu ducem "lipsă de nimic" în cunoaşterea Scripturii. Ne încăpăţânăm să propovăduim lumii solia adventă, deşi refuzăm să primim noi înşine solia neprihănirii lui Hristos. Campanie după campanie trece, dar noi nu ne alarmăm că "vindecarea fiicei poporului Meu" nu se face. Ne-ar agasa teribil dacă ni s-ar spune şi nouă astăzi: "Poporul Meu nu Mă cunoaşte."

Cum să vestim lumii ultima solie de har, dacă nu înţelegem că solia este o "descoperire a caracterului dragostei Sale"? Cum să prezentăm ceva ce nu am descoperit încă? Cum putem spune că solia pe care o prezentăm este ultima, deşi nu reuşim să prezentăm corect caracterul Său, iar timpul se lungeşte exasperant? Cu trecerea anilor, impasul nostru va deveni mai vizibil, deci mai jenant, iar ţepuşul în care va trebui să dăm cu piciorul ni se va părea imens.

Cu delicateţe şi răbdare, Dumnezeu avertizează generaţia noastră:

"Lumea este învăluită de întunericul necunoaşterii lui Dumnezeu. Oamenii pierd cunoştinţa caracterului Său. *El a fost înţeles greşit şi interpretat greşit*. În acest timp trebuie vestită o solie de la Dumnezeu, o solie iluminatoare în influenţa ei şi mântuitoare în puterea ei. ***Caracterul Său trebuie să fie făcut cunoscut***. În întunericul acestei lumi trebuie să strălucească *lumina slavei Sale*, lumina bunătăţii, îndurării şi a adevărului Său (COL 415).

Lumina slavei Sale – ***caracterul Său*** – trebuie să strălucească în urmaşii Săi. Astfel trebuie ei să slăvească pe Dumnezeu, să lumineze calea spre casa Mirelui, spre cetatea lui Dumnezeu, la ospăţul nunţii Mielului (COL 414).

Aici găsim marele test al apartenenţei. Ne face plăcere să citim des că noi "nu mai suntem din lume." Dacă nu mai suntem din lume, înţelegem noi caracterul lui Dumnezeu altfel decât lumea? Care este concepţia adventistă despre caracterul lui Dumnezeu ***altfel*** decât lumea? Care sunt diferenţele? Dacă Babilonul a *înţeles* şi *interpretat* greşit caracterul lui Dumnezeu, cum se face că ne închinăm la acelaşi Dumnezeu? Lumea creştină crede într-un iad lung, iar rămăşiţa crede într-un iad scurt. Lumea creştină crede că

Dumnezeu îi arde cu foc pe păcătoşii rebeli, rămăşiţa spune că El doar "permite." Cei din Babilon Îl consideră pe Dumnezeu vinovat de mizeria omenească, noi Îl considerăm doar "responsabil."

Savanţii Babilonului ne-au scos ochii ca lui Samson, şi acum ne citesc ei Biblia în fiecare seară înainte de culcare. Pe ei nu-i sperie că ne închinăm în altă zi, atâta timp cât recunoaştem că avem acelaşi Dumnezeu. "Întunericul acoperea lumea şi beznă profundă acoperea poporul. Prin mulţimea reprezentărilor greşite ale vrăjmaşului, mulţi erau înşelaţi aşa de tare, încât se închinau unui dumnezeu fals, îmbrăcat cu atributele caracterului lui Satana" (CED 73).

Văzând că "vindecarea fiicei poporului Meu" nu se face, poate a sosit timpul să ne întrebăm cu seriozitate dacă Domnul Isus Hristos pe care îl predicăm noi nu este acelaşi pe care îl predică fiicele Babilonului în bisericile lor. Şi am mai putea face ceva. Am putea să ne uităm cu atenţie, nu la hainele cu care apare El îmbrăcat, ci la inima Lui, zdrobită şi însingurată, unde vom descoperi un gol nevindecat. Agonia cu care strigă: "Poporul Meu nu mă cunoaşte" s-ar putea să fie ultima noastră şansă.

24 - Uniunea Europeană

"Dar în vremea acestor împăraţi, Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăţie care nu va fi nimicită niciodată, şi care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfărâma şi va nimici toate acele împărăţii, şi ea însăşi va dăinui veşnic" (Daniel 2,44).

"Uniunea Europeană – de la vis la realitate" este titlul unei cunoscute emisiuni radio, interesate de ultimele evenimente ale procesului de unificare a Europei. Nu ştim dacă redactorii acestei emisiuni s-au gândit sau nu la visul lui Nebucadneţar, şi nu ştim nici dacă în spatele tentativelor de unificare a Europei stă „visul." Ştim totuşi că în zilele noastre „stăpânitorul acestei lumi" depune

eforturi semnificative pentru a clădi o Europă unită şi un guvern mondial, cu totul de aur, după chipul şi asemănarea monumentului ridicat pe câmpia Dura, în speranţa că va reuşi să ducă omenirea la visul mirific al celor 1000 de ani de pace şi prosperitate materială.

Profetul Daniel ne spune că în vremea acestor împăraţi, reprezentaţi prin degetele de la picioarele statuii din visul lui Nebucadneţar, Dumnezeul cerurilor „va ridica o împărăţie care nu va fi nimicită niciodată."

Ce fel de împărăţie este aceasta, pe care o ridică Dumnezeu în timp ce visul de unitate al împăraţilor Europei este gata să se împlinească?

Ca să nu existe confuzii, Daniel continuă să explice natura împărăţiei care va spulbera toate întocmirile omului: „Aceasta înseamnă piatra pe care ai văzut-o desprinzându-se din munte, fără ajutorul vreunei mâini, şi care a sfărâmat fierul, arama, argintul şi aurul" (Daniel 2,45).

Expresia aceasta, „fără ajutorul vreunei mâini," nu prea a fost luată în seamă de poporul lui Dumnezeu. Conducătorii lui Israel s-au luptat mii de ani să clădească o împărăţie pământească a lui Dumnezeu, iar efortul lor a devenit factorul care a generat cel mai macabru bigotism religios de-a lungul timpului. Generaţia din timpul primei veniri a lui Hristos era frământată de acest ideal glorios al aşezării din nou a împărăţiei lui Dumnezeu, cea profetizată în Daniel. Ei aşteptau pe Mesia, un conducător care va elibera pe Israel de cotropitori şi va face ca Ierusalimul să devină muntele Domnului.

Ucenicii lui Hristos aşteptau acelaşi lucru şi erau motivaţi de aceleaşi speranţe. Adunaţi în jurul lui Iuda, care avea cea mai clară viziune politică asupra chestiunii, ei se pregăteau pentru momentul când Isus se va îndrepta spre Ierusalim pentru a lua tronul lui David. Speranţele lor creşteau pe zi ce trece, observând cum noroadele, hrănite şi vindecate de Maestrul, sunt tot mai hotărâte să Îl aşeze, cu forţa dacă va fi nevoie, pe scaunul regal pe care îl merită. Începuseră să fie de acord cu Iuda că Învăţătorul va trebui „ajutat" să se decidă mai repede, căci masele, fluctuante şi nestatornice cum

erau, ar fi putut să piardă ardoarea şi zelul cu care adulau pe Fiul lui David.

Încercările lui Isus de a-i face să înţeleagă natura împărăţiei lui Dumnezeu nu au avut un impact prea mare asupra lor. Sigur, îi descumpăneau afirmaţiile Lui că la Ierusalim va fi refuzat şi omorât. Îi tulburau până la exasperare desele referiri că El nu face nimic de la Sine şi că nici nu poate face nimic. Uneori, insistenţa Lui că împărăţia lui Dumnezeu nu se poate vedea îi ducea la agonie. Cu o anumită ocazie, când Isus încerca să explice învăţătorilor legii natura împărăţiei Sale, au avut posibilitatea să vadă o sclipire din ceea ce Pavel spunea mai târziu că este „taina ţinută ascunsă timp de veacuri." Dar momentul acesta prielnic a trecut fără vreun efect serios asupra lor, spre durerea lui Isus, care constata cu tristeţe că ei nu sunt interesaţi şi deci nu pot înţelege adevărata natură a împărăţiei Sale.

Episodul este descris în Luca la capitolul 17:

„Fariseii au întrebat pe Isus când va veni împărăţia lui Dumnezeu." Evident, ei se refereau la împărăţia despre care vorbea foarte deslușit profeţia, inclusiv Daniel. „Drept răspuns, El le-a zis: Împărăţia lui Dumnezeu nu vine în aşa fel încât să izbească privirile. Nu se va zice, uite-o aici, sau uite-o acolo. Căci iată că împărăţia lui Dumnezeu este înlăuntrul vostru" (Luca 17, 20.21).

Că „împărăţia este înlăuntrul vostru" nu au înţeles nici savanţii lui Israel, nici ucenicii lui Isus. Dacă ar fi înţeles „însemnătatea clădirii la care priveau cu atâta mândrie," acum le-ar fi fost mai uşor să înţeleagă ce fel de împărăţie era aceea despre care ei anunţaseră plini de bucurie că „s-a apropiat." Hristos avea de clădit în ei împărăţia care fusese ruinată de Lucifer, dar ei nu s-au „consacrat pentru a fi temple sfinte în care să locuiască Creatorul. Curţile templului de la Ierusalim, pline de zgomot şi de urâta negustorie, reprezentau prea bine templul inimii, mânjit de prezenţa patimilor senzuale şi de gândurile lor profane" (DA 161).

Generaţia prezentă a poporului lui Dumnezeu nu este imună la acest gen de amăgire. Şi noi ne uităm cu mare mândrie la biserica noastră şi vedem în ea împărăţia lui Hristos, deşi expresia lui Isus

este foarte clară. Ne desfătăm numărând membrii nou veniţi, aşezăm în grafice şi procente dezvoltarea „fenomenală" a ceea ce Martorul Credincios numeşte „Laodiceea," şi ne lăudăm cu instituţiile noastre de învăţământ superior şi medicale. Nu cu mult timp în urmă, într-una dintre revistele bisericii se anunţa vestea măreaţă că un solist de operă adventist a cântat la una dintre recepţiile de la Casa Albă. Ştirea era de aşa manieră formulată, încât dădea impresia că sediul administraţiei americane ar fi fost poarta cerului.

Recent, un preot ortodox convertit la adventism a fost plimbat şi prezentat cu multă pompă prin comunităţile noastre (poate mai este plimbat şi acum?), ca un trofeu al bătăliei pentru adevăr, deşi era evident că omul nu înţelegea nimic despre adventism. De fapt, nici cei care îl prezentau şi plimbau nu ştiau mai mult, dar zelul cu care îl „îndrumau" pe bietul om să laude noua familie în care a intrat demonstra clar că nu înţelegeau Împărăţia lui Hristos mai bine decât fariseii. Prin contrast, evităm cu mare grijă să vorbim despre teologi eminenţi, mari profesori ai universităţilor noastre, care ne părăsesc şi iau cu ei la plecare zeci de pastori, foştii lor elevi.

După toate semnele, noi repetăm istoria lui Israel, care nu reuşea să vadă împărăţia lui Dumnezeu decât în şi cu naţiunea lor, refuzând cu încăpăţânare să recunoască orbirea spirituală despre care vorbeau profeţii.

Înţelegem noi că împărăţia lui Dumnezeu se ridică astăzi, în vremea acestor împăraţi care încearcă să unească Europa, şi că, deocamdată, împărăţia este o lucrare în templul inimii? Apreciem noi adevărul încredinţat pionierilor adventişti despre sanctuar, al cărui scop era ispăşirea finală de la sfârşitul anului, când marele preot făcea „ispăşire pentru voi, ca să vă curăţiţi"? Înţelegem noi în ce fel suntem ziditi împreună ca să fim „un templu sfânt în Domnul," o locuinţă a lui Dumnezeu prin Duhul? Dăm noi atenţia cuvenită avertizării solemne că nunta înseamnă „unirea dintre divin şi uman"? Ce ne interesează mai mult, să devenim „plini de toată plinătatea lui Dumnezeu," sau să vină cât mai repede colapsul

acestei lumi, ca să beneficiem noi de *restitutio in integrum* pe Noul Pământ?

Cuvântul sigur al profeției garantează că astăzi, când Europa a ajuns la împlinirea visului, Dumnezeul cerului, fără ajutorul vreunei mâini, lucrează la zidirea unei împărăției „înlăuntrul" nostru. El ne invită încă o dată să acceptăm ca trupurile noastre să fie făcute un templu, o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul, ca să poată veni nunta Mielului.

Este greu de spus câți din poporul lui Dumnezeu au acceptat această invitație, deoarece împărăția nu poate fi numărată, căci nu se vede. Dar, fără ajutorul vreunei mâini, trupul lui Hristos se vindecă şi curând va putea fi prezentat în fața tronului „fără pată, zbârcitură sau ceva de felul acesta." Fără ajutorul vreunei mâini un popor va ajunge peste noapte „părtaş de natură divină." Fără ajutorul vreunei mâini o rămăşiță se va lăsa convinsă de „păcat, neprihănire şi judecată." Fără ajutorul vreunei mâini un popor va fi „spălat, albit şi curățit" ca să poată chema la ospățul nunții Mielului sufletele îmbătate de vinul Babilonului. Fără ajutorul vreunei mâini neprihănirea lui Hristos va străluci „ca soarele" în fața ochilor unui popor care crede că Dumnezeu este responsabil pentru relele planetei.

Ce va declanşa oare această avalanşă de binecuvântări peste poporul acesta? Răspunsul venit pe calea profetică este clar şi concret: „Marea strigare a îngerului al treilea a şi început în descoperirea neprihănirii lui Hristos, Mântuitorul iertător de păcate. Acesta este *începutul* luminii îngerului a cărui slavă va umple tot pământul" (RH 1 aprilie 1890). Ellen G.White se referea la solia pe care Dumnezeu a trimis-o poporului Său prin frații Waggoner şi Jones la modesta sesiune a Conferinței Generale din 1888 de la Minneapolis.

Acum, când ne aflăm la granița dintre milenii, iar timpul a permis o privire retrospectivă asupra realității, poate cineva să ofere Bisericii o soluție mai eficientă decât cea pe care a oferit-o Domnul în 1888, dar pe care părinții noştri au refuzat-o cu atâta uşurătate?

25 -
Vase de lut

"Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu și nu de la noi" (2 Corinteni 4,7).

Comoara, *mărgăritarul de mare preț* sau *taina evlaviei* sunt expresii care definesc aceeaşi realitate spirituală, care este temelia guvernării lui Dumnezeu: *Hristos în voi*. Pavel spune corintenilor că, deşi comoara aceasta este purtată în vase de lut, ea nu este împiedicată în misiunea ei de a face să strălucească lumina cunoştinţei slavei lui Dumnezeu pe faţa lui Isus Hristos. De asemenea, el spune că această veste bună este "acoperită," deci nevăzută, pentru unii oameni, pe care el îi prezintă ca având mintea "orbită" de dumnezeul acestui veac.

Pavel spune în acest capitol că el, renunţând la "meşteşugirile ruşinoase şi ascunse" pe care le studiase odată, a fost chemat de Dumnezeu să prezinte adevărul de o manieră acceptabilă şi potrivită pentru "orice cuget omenesc" înaintea lui Dumnezeu. Altfel spus, adevărurile lumii spirituale nu se situează în domeniul magiei, dincolo de puterea de înţelegere a "oricărui" cuget omenesc. Tainele adânci ale planului de mântuire au fost deja descoperite, iar Dumnezeu aşteaptă să le acordăm atenţia cuvenită. A trecut de mult vremea când Isus spunea ucenicilor că are multe lucruri să le spună, dar ei nu le puteau înţelege.

Care erau "meşteşugirile ruşinoase şi ascunse" pe care le lepădase Pavel? Cu titlu general, am putea spune că este vorba de interpretarea Scripturii cu o vorbire "învăţată de la înţelep-ciunea omenească" (1 Corinteni 2,13). El studiase Scriptura "la picioarele lui Gamaliel." Educaţia religioasă pe care o primise el se baza pe programa şcolară a vremii, în care cuvintele Scripturii erau cercetate ca orice domeniu de analiză şi după aceleaşi reguli. Se considera că o cunoaştere serioasă a textului oferă automat o înţelegere corectă a conţinutului. Aşa au ajuns savanţii lui Israel la o cunoaştere

profundă a Scripturii, fără să-L cunoască pe Autorul ei. Toată teologia lor era o "meşteşugită" împletitură de cuvinte ale lui Dumnezeu, plasate în cadrul "căilor" noastre.

Dar atunci când i-au căzut "solzii" de pe ochi, când mintea lui "orbită" a reuşit să vadă şi să înţeleagă taina evlaviei, şi-a dat seama că aceste lucruri sunt la îndemâna oricărui "cuget" omenesc. Adevărurile lui Dumnezeu nu sunt "perle pentru privile-giaţi," nu sunt mistere de ascuns în spatele ceremoniilor, ci pâinea cea de toate zilele a copiilor lui Dumnezeu.

Tragedia este că noi am ajuns "greoi la minte" în privinţa lucrurilor spirituale şi astfel am oferit "dumnezeului acestui veac" ocazia să ne "orbească" mintea prin umanismul subtil dar atotprezent în care respirăm de la naştere şi până la moarte. Astfel, Cuvântul lui Dumnezeu a devenit o simplă "învăţătură de datină omenească." În timp ce declamăm cu mândrie "Noi Te cunoaştem, noi, Israel" (Osea 8,2), Martorul Credincios spune că nu Îl cunoaştem, iar nouă ne vine greu să credem.

Lumina slavei lui Dumnezeu, lumina caracterului Său, este singura soluţie pentru trezirea acestei generaţii a cărei minte a orbit-o dumnezeul acestui veac. Noi am fost chemaţi la acest ideal înalt descris de Pavel aici, acela de a fi dispuşi să purtăm, în vasele de lut ale trupurilor noastre, această putere nemaipome-nită, care va face ca lumina slavei lui Dumnezeu să lumineze pe faţa lui Hristos în ultima şi cea mai crâncenă luptă din marea controversă.

26 - Vindecători superficiali

"Leagă în chip uşuratic rana fiicei poporului Meu, zicând: "Pace! Pace!" şi totuşi nu este pace!" (Ieremia 6,16).

Contextul acestui verset arată o permanentă stare de război între Dumnezeu şi poporul Său: "Mă voi certa cu voi, zice Domnul, şi Mă voi certa cu copiii copiilor voştri" (Ieremia 2,9).

"Grozave lucruri, urâcioase lucruri se fac în țară" (Ieremia 5,9). "Toţi sunt nişte răzvrătiţi" (Ieremia 6, 28). "M-ai părăsit, ai dat înapoi; de aceea Îmi întind mâna împotriva ta şi te nimicesc: sunt sătul de milă" (Ieremia 15,6).

Pentru poporul lui Dumnezeu nu poate exista o situaţie mai nenorocită decât starea de război cu Dumnezeu. Este de neconceput să te numeşti poporul Său şi în acelaşi timp să lupţi împotriva Lui. Cu mici excepţii, se pare că fiecare generaţie de-a lungul istoriei a avut probleme în a identifica şi a recunoaşte această stare.

Poporul Său a demonstrat mereu o inconştientă vrăjmăşie împotriva lui Dumnezeu. Cu cât luptau mai tare împotriva Sa, cu atât mai tare pretindeau că sunt poporul ales. Ei ziceau: "Templul Domnului, Templul Domnului," adică "noi suntem poporul adevărat al lui Dumnezeu şi El locuieşte aici." Dar Domnul spunea: "Iată că voi vă hrăniţi cu nădejdi înşelătoare, care nu slujesc la nimic"(Ieremia 7, 8).

Acest "Pace! Pace!" era în realitate o înşelare a propriului popor, pe care cărturarii o foloseau mânaţi de înţelegerea faptului (adevărat) că un popor nu poate fi în război cu propriul Dumnezeu. Şi totuşi era război. "Pieirea ta, Israele, este că ai fost împotriva Mea" (Osea 13, 9).

"Îmi varsă lacrimi ochii zi şi noapte, şi nu se opresc. Căci fecioara, fiica poporului Meu, este greu lovită cu o rană foarte usturătoare" (Ieremia 14, 17).

În loc să identifice cauza reală a bolii, "M-au părăsit pe Mine," vindecătorii superficiali tratau efectul. Acest fel de tratament este numit "uşuratic." Pe termen lung, el nu poate duce decât la

agravarea bolii. Când un popor este în război cu Dumnezeul lui, este o nebunie să-i spui că, de fapt, este pace.

"Şi mă voi certa cu copiii copiilor voştri." De ce? "Preoţii nu au întrebat: Unde este Domnul? Păzitorii Legii nu M-au cunoscut, păstorii sufleteşti Mi-au fost necredincioşi, proorocii au proorocit prin Baal, şi au alergat după cei ce nu sunt de nici un ajutor" (Ieremia 2, 8).

Avem aici cinci elemente de bază care pot identifica opoziţia împotriva lui Dumnezeu:

1 "Preoţii nu au întrebat: Unde este Domnul?"

Isus Hristos şi El răstignit, poziţia şi scopurile Sale în marea zi a ispăşirii, nu constitue interesul primordial în practica religioasă. El a ajuns una dintre doctrinele fundamentale, şi preoţii nu întreabă: "Unde este Domnul?" Ei văd seceta cumplită din ţară, dar nu întreabă "Unde este Domnul? Ce face El în Sfânta Sfintelor? De ce nu trece la judecarea celor vii?"

2 "Păzitorii legii nu Mă cunosc."

Noi am predicat legea până am ajuns uscaţi ca piscurile Ghilboa. Este adevărat că noi suntem păzitorii legii, dar pe El nu Îl cunoaştem, deşi "viaţa veşnică este aceasta, să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat şi pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu." Limbajul nostru prezent este: "Dumnezeule, noi Te cunoaştem, noi, Israel!" (Osea 8, 2). Păzitorii legii Îl numesc pe Dumnezeul lor "nimicitorul."

3 "Păstorii sufleteşti Mi-au fost necredincioşi."

Rolul păstorului sufletesc este să îndrepte privirea turmei către Marele Păstor, Isus Hristos. "Când poporul nostru din diferite părţi se adună, învăţaţi pe fraţi, pentru cauza lui Hristos şi a sufletelor lor proprii, să nu se sprijinească pe braţ de carne" (Mărturii pentru predicatori, pag.327). "Dacă Domnul a mustrat pe poporul Său de pe vremuri pentru că neglijau să ceară sfat de la El când erau în greutăţi, nu se va indigna el oare în zilele noastre pe poporul Său,

dacă în loc să se sprijine pe razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii pentru luminarea căii lor, ei se întorc de la Domnul pentru a primi ajutor de la fiinţe omeneşti care sunt tot atât de rătăcitoare şi fără putere ca şi ei?" (Mărturii pentru predicatori, pag.332). Nu se aude astăzi destul de des provocarea: "Dacă este adevărat, de ce mai marii noştri nu spun nimic?"

4 "Proorocii au proorocit prin Baal."

Câteva paragrafe inspirate, mai elocvente decât orice comentariu: "Epoca prezentă este una de idolatrie ca şi în zilele lui Ilie. Mulţimile au o concepţie greşită despre Dumnezeu şi caracterul Său, şi în realitate servesc unui zeu fals ca şi închinătorii lui Baal" (Patriarhi şi Profeţi, pag.177). "Cei care nu sunt deplin consacraţi lui Dumnezeu vor ajunge să facă lucrarea lui Satana în timp ce ei se mândresc că sunt în serviciul lui Hristos" (Mărturii vol.5, pag.103). "Dacă putere divină nu este adusă în experienţa poporului lui Dumnezeu, teorii false şi idei eronate vor lua minţile în stăpânire. Hristos şi neprihănirea Sa vor fi îndepărtate din experienţa multora, iar credinţa lor va fi fără putere şi fără viaţă" (RH 3 septembrie 1889).

5 "Şi au alergat după cei ce nu sunt de nici un ajutor."

"Cinstea şi politica nu pot lucra împreună în aceeaşi minte. Cu timpul, ori politica va fi alungată, iar adevărul şi cinstea vor lua stăpânirea, ori, dacă politica este cultivată, cinstea va fi uitată. Acestea două nu sunt niciodată în înţelegere, nu au nimic în comun. Una este profetul lui Baal, cealaltă profetul lui Dumnezeu" (Mărturii vol.5, pag.96). Astăzi este mai vizibil ca oricând că ceea ce nu vine din convingere şi dragoste, poate fi obţinut prin mijloacele pe care lumea le socoteşte acceptabile: dezinformare, manipulare psihică, exacerbarea controlată a presiunii de grup, terorism spiritual, şi altele.

Ar fi exclus ca generaţia noastră să fie "copiii copiilor tăi?" Nu ne numim noi Israelul spiritual? Nu vor fi seminţiile lui Israel cele care vor primi sigiliul viului Dumnezeu în vremea sfârşitului? Nu se

va deschide casei lui David şi locuitorilor Ierusalimului un izvor pentru păcat şi necurăţie (aluzie la ploaia târzie)?

Până nu vom recunoaşte că Dumnezeu este în ceartă cu poporul Său, noi vom continua să legăm în chip uşuratic rana fiicei poporului Său. Atâta timp cât vom continua să ne lăudăm că "noi Te cunoaştem, noi, Israel" deşi El spune că suntem "ticăloşi, nenorociţi, săraci, orbi şi goi," noi vom rămânea nişte vindecători superficiali.

27 -
Voi L-aţi răstignit

Domnul a ridicat pe fraţii A.T.Jones şi E.J.Waggoner să proclame lumii o solie care să pregătească un popor să reziste în ziua cea mare a lui Dumnezeu. *EGW 1888 Materials, 1208b*

Mulţi dintre noi se întreabă, uneori cuprinşi de disperare, ce ar mai trebui spus sau făcut pentru ca Laodicea să se trezească, să-şi înţeleagă destinul profetic şi să vestească lumii ultima avertizare, aceea care va aduce omenirea în faţa deciziei finale de a alege în cunoştinţă de cauză pe Hristos sau pe Antihrist.

Până acum, nici una dintre metodele folosite nu a dat rezultate. Pe trupul letargic al bisericii s-au testat tot felul de soluţii, de la promisiuni glorioase la terorism spiritual, de la programe garantate de creştere a bisericii la tehnici de manipulare verbală, de la şocuri teologice la alarme escatologice. Fiecare nouă generaţie de pastori a intrat în lucrare cu hotărârea fermă şi sinceră de a aduce mult aşteptata reformă spirituală. S-au petrecut ore, zile şi săptămâni preţioase în conceperea, formularea şi aplicarea de noi proiecte de „spiritualizare" a comunităţilor noastre. Pastorii noştri iau mereu cursuri de educaţie continuă, merg la colegii şi universităţi de vară şi se istovesc să ţină pasul cu mulţimea ofertelor de educaţie superioară. Cu toate acestea, redeşteptarea mult aşteptată întârzie să

se arate. Acest lucru generează, la rândul lui, un serios sentiment de inutilitate şi disperare, care paralizează orice elan intelectual şi spiritual în biserică.

Mulţi membri încep să se întrebe dacă aceasta mai este biserica rămăşiţei, sau trebuie să caute o nouă mişcare capabilă să ducă lumii solia adventă. De aici mulţimea de grupări schismatice care păstrează denumirea dragă de adventist. Timpul a arătat că şi aceasta este tot deşertăciune şi goană după vânt, căci fiecare nouă mişcare, deşi a pornit cu idealuri şi speranţe înalte, nu a putut scăpa de virusul letal pe care l-a moştenit: Încropeala laodiceană. Hotărârea de a sta tare la „vechile hotare" nu s-a dovedit a fi formula magică pentru reformă şi redeşteptare.

În acest ocean de confuzie, divizare şi indiferenţă, mai poate oare Duhul Sfânt să aducă o solie cât de cât capabilă să polarizeze biserica pentru îndeplinirea misiunii? Ce virtuţi ar trebui oare să posede o astfel de solie, încât să convingă corpul pastoral, să nu dezbine administraţia bisericii, să aibă sprijinul elitei academice adventiste, să fie acceptată de popor şi în acelaşi timp să nu ofenseze lumea creştină?

Astăzi, când stăm în faţa ultimelor evenimente, aşa cum ne place să credem şi să comunicăm lumii, nu ar fi oare potrivit să ne plecăm cu seriozitate şi umilinţă înaintea lui Dumnezeu, rugându-L să ne dea discernământul necesar şi dispoziţia de a vedea adevărul despre starea noastră şi soluţia pentru dilema în care ne găsim? Nu ar fi potrivit să ne temem de singurul lucru, acela că am uitat felul în care ne-a condus Dumnezeu şi experienţele istoriei noastre denominaţionale?

Deoarece am fost avertizaţi că istoria se va repeta, nu ar fi oare potrivit să ne întoarcem şi să vedem care a fost solia ucenicilor atunci când mii din popor „au rămas străpunşi în inimă" şi au fost botezaţi, primind Duhul Sfânt?

Succesiunea evenimentelor este cunoscută şi nu vrem să insistăm asupra ei. Dorim doar să amintim că atunci când un grup destul de mic de oameni din poporul lui Dumnezeu a înţeles corect rolul crucii în marea controversă şi a primit revărsarea Duhului

Sfânt în ploaia timpurie, puterea lui Dumnezeu s-a revărsat ca un val peste poporul lui Israel.

Ce spuneau poporului aceşti ucenici, a căror minte fusese deschisă ca să înţeleagă Scripturile? Confruntau ei teologia bisericii cu descoperiri profetice sofisticate, cu interpretări fanteziste ale Scripturii?

Dacă studiem cu atenţie primele capitole din Faptele Apostolilor, nu putem evita concluzia că motivul predicării ucenicilor era cel din capitolul 2, versetul 36:

„Să ştie bine dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn şi Hristos pe acest Isus, pe care L-aţi răstignit voi."

Ne-am fi aşteptat să găsim în predicile lui Petru, imediat după cincizecime, o prezentare completă a învăţăturilor lui Isus, o imagine mai proeminentă a jertfei Învăţătorului, sau cel puţin o prezentare sumară a evangheliei împărăţiei. În loc de aşa ceva, un obsedant şi neplăcut „voi L-aţi răstignit."

„Voi L-aţi răstignit" nu era o încercare ieftină de a culpabiliza poporul, făcându-l să accepte de frică ceea ce refuzase cu premeditare. Ei aveau nevoie ca ochii lor întunecaţi să poată discerne că Cel pe care ei tocmai Îl omorâseră era singura lor salvare, personală şi naţională. El era Mesia cel descris de prooroci, speranţa lui Israel, dorinţa veacurilor, dar pe care ei Îl socoteau periculos pentru popor. El fusese prezentat poporului ca factor de confuzie, eretic, demonizat. El distrugea încrederea poporului în Moise, slăbea importanţa sabatului şi trata cu uşurătate legea. Cărturarii poporului vedeau afirmaţia lui Isus „să nu vă numiţi Rabi. Fiindcă Unul singur este Învăţătorul vostru: Hristos, şi voi toţi sunteţi fraţi" (Matei 23,8), ca pe o ameninţare directă împotriva lor. În plus, învăţătura lui era diametral opusă eforturilor diplomaţiei Sinedriului de a se impune pe scena internaţională.

Deşi producea frisoane oricui, acest „voi L-aţi răstignit" a fost singura solie de care poporul avea nevoie în acel moment. Pe toţi cei care au fost dispuşi să recunoască acest lucru, Dumnezeu i-a onorat cu darul pocăinţei şi al revărsării Duhului Sfânt în ploaia timpurie.

S-ar putea să fim surprinşi, dar noi ne găsim astăzi în faţa unei situaţii asemănătoare. În anul 1887 poporul lui Dumnezeu era anunţat cu bucurie şi mare anticipaţie că foarte curând, „judecata va trece la cei vii" (GC 490). Aceasta însemna că ultimele evenimente erau la un pas, căci judecata celor vii însemna „aducerea neprihănirii veşnice" pentru poporul care urma să devină Mireasa lui Hristos în faza finală a ispăşirii. În octombrie 1888, în timpul sesiunii Conferinţei Generale de la Minneapolis, Dumnezeu a venit foarte aproape de poporul Său, cu o solie „mai proeminentă" a neprihănirii lui Hristos, care urma să fie însoţită de revărsarea Duhului Său în măsură bogată. Tot cerul trepida în faţa evenimentului mult aşteptat, văzând că biserica este gata să fie îmbrăcată cu in subţire, strălucitor şi curat. Cu un grup de credincioşi, făcuţi asemenea Lui, Hristos împlinea scopul cel veşnic al lui Dumnezeu, iar bezna despre caracterul lui Dumnezeu care acoperea lumea urma să fie împrăştiată ca ceaţa.

Dar ceva cumplit a avut loc la acea sesiune. Urmăriţi descrierea spiritului profeţiei:

EGW 1888 Materials, Vol. 3, 1353: "Dumnezeu a dat fraţilor Jones şi Waggoner o solie pentru popor. Voi nu credeţi că El i-a chemat, şi totuşi, El le-a dat lumină preţioasă, iar solia lor a hrănit poporul lui Dumnezeu. Lepădând solia prezentată de aceşti bărbaţi, **voi lepădaţi pe Hristos**, dătătorul soliei."

Special Testimonies to RH Office p.16,17: "Scenele care au avut loc la acea întâlnire L-au făcut pe Dumnezeul cerului să-i fie ruşine să-i numească pe cei prezenţi fraţii Săi."

Letter 24, 1892: "**N**u voi putea uita niciodată experienţa pe care am avut-o la Minneapolis, sau lucrurile care mi-au fost descoperite cu privire la spiritul care îi stăpânea pe oameni, la cuvintele rostite sau acţiunile întreprinse în ascultare de puterile răului... La acea întâlnire ei au fost însufleţiţi de un **alt spirit**, şi nu au înţeles că aceşti tineri au fost **trimişi de Dumnezeu** cu o solie pe care ei au tratat-o cu batjocură şi dispreţ, fără să priceapă că inteligenţele cereşti privesc la ei... Eu ştiu că atunci Duhul lui Dumnezeu a fost insultat."

Letter 14, 1889: "Dumnezeu a dat hrană pentru popor la vreme potrivită, dar ei au refuzat-o deoarece nu venea pe calea şi în felul în care doreau ei. Fraţii Jones şi Waggoner au prezentat poporului lumină preţioasă, dar prejudecăţile şi necredinţa, gelozia şi bănuiala rea au blocat uşa inimilor lor, ca nimic să nu poată intra de la aceşti fraţi... Tot aşa a fost în trădarea, procesul şi răstignirea lui Isus, toate acestea au trecut prin faţa mea punct cu punct; spiritul satanic a luat controlul şi a influenţat cu putere inimile omeneşti, care s-au deschis îndoielilor, urii şi mâniei. Toate acestea predominau la acea sesiune (la Minneapolis)... Am fost dusă în casele unde erau cazaţi fraţii noştri, unde am văzut multă discuţie şi sentimente excitate, remarci aspre şi ascuţite. Slujitorii pe care i-a trimis Domnul erau caricaturizaţi, ridiculizaţi şi aşezaţi într-o lumină batjocoritoare. Comentariile... au trecut apoi la mine, iar lucrarea pe care Dumnezeu mi-a dat să o fac era tratată oricum, numai măgulitor nu. Numele lui Willie White (fiul ei) era tratat cu uşurinţă, ridiculizat şi acuzat; la fel şi numele fraţilor Waggoner şi Jones... Voci pe care am fost surprinsă să le aud, se uneau în rebeliune... voci aspre, hotărâte să denunţe. Dintre toţi cei care se exprimau cu atâta cruzime, nici unul nu a venit la mine să întrebe dacă aceste afirmaţii şi presupuneri erau adevărate... După ce am auzit aceste lucruri, inima mea a fost zdrobită. Niciodată nu mi-am imaginat ce încredere putem avea în cei care pretind că sunt prieteni, atunci când spiritul lui Satana găseşte intrare la inima lor. M-am gândit la criza viitoare, şi simţăminte pe care nu le pot exprima în cuvinte m-au înfrânt... " Fratele va da la moarte pe fratele său."

Special Testimonies 6, 20: "Tot universul a fost martor la tratamentul ruşinos la care a fost supus Isus Hristos, reprezentat de Duhul Sfânt. Dacă Hristos ar fi fost în mijlocul lor, ei L-ar fi tratat **la fel** cum L-au tratat şi iudeii."

EGW 1888 Materials, Vol. 4, 1575: "Unii au tratat Spiritul Sfânt ca pe un musafir nepoftit, refuzând să primească darul preţios, refuzând să-l recunoască, întorcându-i spatele şi **condamnându-l ca fanatism**... Lumina care urmează să lumineze

tot pământul cu slava ei a fost respinsă şi, prin acţiunea propriilor noştri fraţi, a fost ţinută în mare măsură departe de lume."

EGW 1888 Materials, Vol. 4, 1656: "Voi aţi urât solii trimişi din cer. Aţi manifestat împotriva lui Hristos o prejudecată de acelaşi caracter, dar **mai jignitoare** faţă de Dumnezeu, decât cea a naţiunii iudaice."

Acestea sunt concluziile inspirate ale eşecului nostru de a vedea judecata trecând la cei vii. Sora White spune că noi am manifestat atunci faţă de Dumnezeu o atitudine mai jignitoare decât iudeii, şi că, dacă era fizic în mijlocul nostru, L-am fi răstignit la fel ca iudeii. Aceasta este istoria noastră denominaţională, fie că ne place sau nu. Ca şi iudeii, care aşteptau pe Mesia, aşteptam şi noi atunci revărsarea Duhului Sfânt în ploaia târzie. Ca şi ei, noi L-am răstignit pe Hristos şi am jignit Duhul lui Dumnezeu în persoana solilor Săi.

Dacă ar fi astăzi în mijlocul nostru, Petru ar repeta fără sfială predica de atunci, afirmând, fără să se teamă de consecinţe, că noi L-am răstignit din nou pe Hristos. Dar noi ne simţim teribil de tulburaţi când se spune astăzi în biserică: "Voi L-aţi răstignit."

Şi paralela continuă:

- Iudeii spuneau că Isus a murit sub blestemul divin, atârnat pe lemn, deci nu putea să fie trimisul Domnului.

- Noi spunem că Jones şi Waggoner nu puteau fi solii lui Dumnezeu, deoarece au fost excluşi din biserică.

- Iudeii spuneau că Isus producea tulburare în norod şi că mai bine Îl eliminau pe El decât să piară tot poporul.

- Noi spunem că solia 1888 produce dezbinare şi de aceea nu trebuie să ajungă în mâna poporului.

- Iudeii spun de 2000 de ani că Isus din Nazaret nu a fost Mesia şi că ei nu L-au răstignit.

- Noi spunem de peste 100 de ani că Jones şi Waggoner nu au avut o solie de la Dumnezeu şi că noi nu am respins-o.

Se aud astăzi voci foarte autorizate care se plâng de faptul că, în loc să se prezinte solia, se discută mai mult despre ce s-a întâmplat la Minneapolis. Ar fi de mirare dacă am constata că soluţia la încropeala noastră mortală ar fi prezentarea în faţa

bisericii mondiale a unui clar şi răspicat: "Fraţilor, voi L-aţi răstignit!"?

TM 467,468: "Prejudecăţile şi opiniile care au predominat la Minneapolis **n-au dispărut nicidecum**; seminţele semănate acolo sunt gata să răsară la viaţă şi să dea o recoltă bogată. Vârfurile au fost tăiate, dar rădăcinile nu au fost niciodată smulse, iar ele continuă să otrăvească judecata, să pervertească percepţia şi să orbească înţelegerea celor care vin în **contact cu solia şi solii**... Necredinţa şi-a făcut drum în rândurile noastre... Religia multora dintre noi va fi religia Israelului apostaziat, pentru că ei ţin la calea lor şi uită calea Domnului. Adevărata religie, singura religie a Bibliei, care propovăduieşte iertarea doar prin meritele unui Mântuitor răstignit şi înviat, care mărturiseşte neprihănirea prin credinţă în Fiul lui Dumnezeu, a fost disprețuită, vorbită de rău, ridiculizată şi lepădată... Ce viitor ne aşteaptă, dacă nu reuşim să ajungem la unitatea credinţei?"

28 -
Urâciunile părinţilor

De ani nenumăraţi, generaţii succesive ale poporului lui Dumnezeu au dezbătut aprins conceptul pocăinţei colective: Este generaţia prezentă vinovată pentru erorile generaţiilor trecute? Aşteaptă Dumnezeu de la noi pocăinţă pentru hotărârile greşite ale conducătorilor din anii trecuţi? Este generaţia prezentă afectată cumva de păcatele înaintaşilor noştri?

În capitolul 20 din Ezechiel găsim o descoperire clară a principiului pocăinţei colective. Un grup dintre conducătorii lui Israel au venit într-o zi la Ezechiel să întrebe pe Domnul, „şi au şezut jos înaintea mea. Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel:

„Fiul omului, vorbeşte bătrânilor lui Israel şi spune-le: „Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: Să Mă întrebaţi aţi venit? Pe viaţa

Mea că nu Mă voi lăsa să fiu întrebat de voi, zice Domnul Dumnezeu."

„Vrei să-i judeci, fiul omului? Dacă vrei să-i judeci, pune-le înainte urâciunile părinţilor lor!" (Ezechiel 20.1-4).

Cu alte cuvinte, dacă vrei să vezi cu ce gânduri au venit şi ce au în inimă, pune-le înainte păcatele generaţiilor trecute, vorbeşte despre drumul greşit pe care au mers părinţii lor şi vei vedea imediat rebeliunea şi răzvrătirea din inima lor.

De ce ar fi fost bătrânii aşezaţi la picioarele lui Ezechiel vinovaţi de „urâciunile părinţilor lor," unii dintre ei morţi cu sute de ani înainte? Ei înţelegeau corect mecanismul vinei şi păcatului şi îl citeau corect pe Moise când le spunea că nu pot aduce jertfă pentru păcatul altuia. Atunci de ce li se aducea mereu aminte de „urâciunile părinţilor lor"?

Se poate oare măsura şi astăzi gradul de răzvrătire din inima bătrânilor poporului prin prezentarea „urâciunilor părinţilor"?

Ca să nu existe nici o confuzie, Domnul continuă în versetele următoare să-i explice lui Ezechiel „urâciunile" care trebuiesc puse înaintea conducătorilor lui Israel. Ei aveau nevoie să vadă că drumul răzvrătirii pe care merseseră părinţii lor este exact acelaşi pe care îl străbat şi ei, fără să vadă sau să recunoască acest lucru.

Drumul rebeliunii începe chiar de la ieşirea din Egipt. „Atunci le-am zis: Lepădaţi fiecare urâciunile care vă atrag privirile şi nu vă spurcaţi cu idolii Egiptului... Dar ei s-au răzvrătit împotriva Mea şi n-au vrut să Mă asculte." După ce au văzut minunile harului pe tot drumul pustiei, după ce au văzut slava lui Dumnezeu şi au primit legile Sale, revolta a continuat: „Dar casa lui Israel s-a răzvrătit împotriva Mea în pustie."

După moartea acelei generaţii de necredincioşi, Domnul se adresează copiilor acestora: „Nu vă luaţi după rânduielile părinţilor voştri... şi nu vă spurcaţi cu idolii lor!" „Dar fiii s-au răzvrătit şi ei împotriva Mea."

Ducându-i într-o ţară în care curge lapte şi miere, era de aşteptat ca ei să-şi arate în sfârşit recunoştinţa. Dar şi de această dată

„părinţii voştri M-au batjocorit şi mai mult, arătându-se necredincioşi faţă de Mine."

Gestul cel mai elocvent al rebeliunii nu a fost închinarea la idoli sau dispreţul pentru lege, ci dorinţa fermă şi clar exprimată de părinţii lor: „Vrem să fim ca neamurile, ca familiile celorlalte ţări, vrem să slujim lemnului şi pietrei."

Generaţia de bătrâni de la picioarele lui Ezechiel continua rebeliunea, nereuşind să admită că poporul lor fusese atâtea sute de ani „ca neamurile," şi că slujiseră în tot acest timp „lemnului şi pietrei." Ei erau foarte convinşi că merg pe drumul cel bun, că se închină Dumnezeului Creator, ca şi părinţii lor.

Prezentarea „urâciunilor părinţilor lor" li se părea o batjocorire a sfinţilor, o sfidare a oamenilor care conduseseră poporul lui Dumnezeu în trecut şi care trebuiau onoraţi fără rezerve. Ei intrau instinctiv în alertă doar la ideea că înaintaşii lor ar fi putut greşi. Nu fuseseră ei toţi conducători aleşi de Însuşi Dumnezeu?

Istoria ne spune că drumul lor a fost unul al rebeliunii şi al sfidării, că au trăit „ca neamurile" până la păcatul final de la Golgota. Dar nici atunci nu au recunoscut. Şi nu recunosc nici astăzi, după 2000 de ani.

Ne putem descoperi şi noi în această epopee tristă? Putem noi recunoaşte deschis că am fost ca „familiile celorlalte ţări" slujind ani nenumăraţi „lemnului şi pietrei"? Cum reacţionăm atunci când ni se pun în faţă „urâciunile" părinţilor noştri? Nu de aici se trage oare disputa aprinsă din jurul controversatului subiect al pocăinţei colective?

De ce oare îngerul Bisericii Laodicea se simte ofensat atunci când se vorbeşte în popor despre urâciunile generaţiei de conducători din 1888? Spiritul Profeţiei (ca şi istoria) spun că la acea sesiune, dacă Hristos ar fi venit personal, ar fi fost tratat la fel ca acum 2000 de ani. Adică ar fi fost răstignit. Desigur, după metodele moderne. De ce ne este jenă să recunoaştem această „urâciune"?

De ce suntem plini de mânie când cercetători sinceri ai istoriei advente descoperă falsuri şi abuzuri literare în cărţile care oglindesc istoria noastră de după 1888?

De ce ne ridicăm împotriva celor care „ne pun în faţă" tristele evenimente ale anilor de după 1955, când, speriaţi că „familiile celorlalte ţări" ne ameninţă cu anihilarea teologică, am renunţat la singurele adevăruri care făceau din solia adventă cu adevărat solia îngerului al treilea? Speriaţi că fiicele Babilonului vor spune lumii că suntem un cult, am repudiat toate elementele vitale ale soliei neprihănirii lui Hristos. Dar am obţinut în schimb dreptul de a fi ca „celelalte neamuri" şi de a sluji „lemnului şi pietrei."1

Noi credem că avertizarea profetică din Ezechiel ne priveşte şi pe noi în cel mai înalt grad: „Duceţi-vă şi slujiţi fiecare la idolii voştri! După aceea Mă veţi asculta negreşit şi nu veţi mai pângări Numele Meu cel Sfânt cu darurile voastre de mâncare şi cu idolii voştri!"

Astăzi suntem exact în această situaţie, slujind lemnului şi pietrei, ofensaţi de prezentarea urâciunilor părinţilor noştri. Acum nu vrem să recunoaştem această realitate, dar, după ce Domnul ne va scoate din mijlocul neamurilor, unde am ţinut morţiş să trăim, vom înţelege ceea ce acum ni se pare inacceptabil: „Acolo vă veţi aduce aminte de purtarea voastră şi de toate faptele voastre cu care v-aţi spurcat; şi vă va fi scârbă de voi înşivă din pricina tuturor fărădelegilor pe care le-aţi făcut" (versetul 43).

De ce nu se întâmplă acest lucru acum? De ce nu ni se face scârbă de drumul pe care am mers noi şi părinţii noştrii? Ce ar trebui să se întâmple ca să ajungem la această revelaţie? Când vom recunoaşte că suntem vinovaţi, nu de păcatele părinţilor, ci de faptul că socotim bun drumul pe care au mers ei, continuând astfel să fim „ca celelalte popoare"?

Ar fi posibil ca versetul 44 să sugereze că acest lucru se va întâmpla atunci când vom avea o nouă percepţie a caracterului lui Dumnezeu?

„Şi veţi şti că Eu sunt Domnul, când Mă voi purta cu voi având în vedere Numele Meu, şi nicidecum după purtarea voastră rea, nici

după faptele voastre stricate, casa lui Israel, zice Domnul Dumnezeu."

Până atunci, vom continua să slujim lemnului şi pietrei, mândri că slujim adevăratului Dumnezeu şi mai revoltaţi ca niciodată împotriva celor care ne pun în faţă „urâciunile părinţilor noştri."

29 -
Un viteaz încremenit

În capitolul 14 al cărţii sale, Ieremia descoperă ceva din suferinţa prin care trece Dumnezeu, în situaţia de mare criză spirituală a poporului Său:

„Spune-le lucrul acesta: Îmi varsă lacrimi ochii zi şi noapte şi nu se opresc. Căci fecioara, fiica poporului Meu este greu lovită cu o rană foarte usturătoare" (Ieremia 14,17).

Ieremia descrie, în cuvinte pline de simbolism, felul de manifestare al acestei foarte usturătoare răni. „Cei mari trimit pe cei mici să aducă apă, dar cei mici, când se duc la fântâni, nu găsesc apă şi se întorc cu vasele goale; ruşinaţi şi roşiţi, îşi acopăr capul. Pământul crapă, pentru că nu cade ploaie în ţară, şi plugarii, înşelaţi în nădejdea lor, îşi acopăr capul" (vers. 3.4).

O adâncă percepţie spirituală îl ajută pe Ieremia să vadă cauza reală a suferinţei prin care trece poporul:

„Tu, care eşti nădejdea lui Israel, Mântuitorul lui la vreme de nevoie, pentru ce să fii ca un străin în ţară... De ce să fii ca un om încremenit, ca un viteaz care nu ne poate ajuta?" (vers. 8.9).

Expresia noastră pentru „un om încremenit, un viteaz care nu poate ajuta" este statuie. Sunt foarte puţine oraşele lumii care nu au cel puţin o statuie. Oamenii vor să cinstească memoria eroilor lor, a oamenilor de stat sau a întemeietorilor de neam, ridicându-le o statuie. La anumite aniversări, la aceste statui se depun coroane de flori, se intonează imnuri, se ţin discursuri despre faptele de vitejie

ale eroului sau se păstrează momente de tăcere. După terminarea sărbătorii, statuia rămâne „un om încremenit, un viteaz care nu ne poate ajuta."

Ieremia deplânge faptul că Mântuitorul lui Israel a devenit o statuie în mijlocul poporului Său. Ei onorau acest nume drag în fiecare sabat, îi cântau imnuri, rememorau faptele Lui de vitejie în istoria strămoşilor lor şi Îi aduceau jertfe şi ofrande. Dar după terminarea sărbătorilor, El nu era pentru ei altceva decât o statuie, un viteaz care nu poate ajuta. Din această cauză Israel era greu lovit, căci rana usturătoare avea cauze mai profunde, dincolo de înţelegerea superficială a poporului. Ei se mirau de seceta din ţară, dar aşteptau ajutor de la o statuie. Acesta era cel mai teribil gen de idolatrie, cel mai greu de depistat şi de recunoscut, cel mai greu de enunţat, iar el a marcat toată istoria lui Israel.

Ieremia percepe acest lucru şi strigă disperat: „De ce să fii ca un om încremenit, ca un viteaz care nu ne poate ajuta?"

Noi am putea să-i răspundem astăzi lui Ieremia aşa: Poporul tău a crezut că Sanctuarul, cortul întâlnirii, a fost ridicat pentru ca Dumnezeu să poată sta ascuns, în întuneric, izolat de oameni. Voi nu aţi înţeles că el era o parabolă prin care Dumnezeu dorea să vă explice că El doreşte să locuiască în fiecare dintre voi, aşa cum locuia în templu. Crezând că El este mulţumit dacă o dată pe an aduceaţi la templu un miel de jertfă, voi aţi împiedicat şi refuzat planul lui Dumnezeu cu voi. Din această cauză templul a rămas un monument, iar Dumnezeu a devenit pentru voi o statuie, un viteaz încremenit.

În lumina înţelegerii adevărului despre sanctuar, care este „temelia credinţei advente," acesta ar fi un răspuns corect la nedumerirea lui Ieremia. Dar dacă ne-ar întreba el pe noi despre generaţia noastră, ce i-am putea răspunde?

Nu Îl lăudăm şi noi săptămânal pe Domnul, studiind toate faptele Lui de vitejie din trecutul îndepărtat? Nu cântăm şi noi, ca şi ei, imnuri de laudă, slăvind puterea Lui cea mare, din trecut? Nu aducem şi noi darurile noastre la templu, ca o recunoaştere a faptului că apreciem jertfa Lui pentru noi, cea de acum 2000 de ani?

Ei L-au izolat pe Dumnezeu în sanctuarul pământesc, dar nu am făcut şi noi acelaşi lucru, izolându-L în sanctuarul ceresc? Nu Îl onorăm şi noi frumos cu gura, deşi El este departe de inima noastră?

Noi putem, ca şi ei, să nu recunoaştem că ne închinăm unei statui, dar oricine poate vedea că „nu cade ploaie în ţară." Şi acum „cei mari trimit pe cei mici" să aducă apă, dar fântânile sunt goale ca şi atunci, iar mult aşteptata şi dorita ploaie târzie nu poate cădea până nu vom înţelege corect adevărul glorios al curăţirii sanctuarului, moştenirea noastră denominaţională.

30 -
Scrisoare deschisă

către redactorul revistei Curierul Adventist

Stimate frate Moldovan

În numărul din februarie al revistei pe care o conduceţi aţi publicat un articol intitulat „Este Dumnezeu în stare să pedepsească?" în care vă exprimaţi poziţia cu privire la din ce în ce mai controversatul subiect al caracterului lui Dumnezeu în procedura Sa cu păcatul şi păcătoşii. (1)

Deşi dumneavoastră vă desfătaţi în a bagateliza acest subiect, onorându-l cu ghilimelele de rigoare, doresc să vă reamintesc faptul că marea controversă care a început în ceruri avea ca subiect central exact adevărul despre caracterul Tatălui nostru, aşa cum era el oglindit în lege. Este posibil ca dumneavoastră să fi auzit de el doar în ultimele decenii, dar dacă veţi privi în urmă, cel puţin până la porţile Edenului, veţi constata că istoria sacră este străbătută de disperarea lui Dumnezeu de a se face cunoscut poporului Său: „Israel nu Mă cunoaşte" (Isaia 1,3).

Teologia pe care o apăraţi dumneavoastră a avut şansa să fie impusă popoarelor Europei în timpul evului mediu, iar noi putem analiza astăzi consecinţele unei asemenea imagini despre

Dumnezeu. De la A la Z (Abel la Zaharia, fiul lui Berechia – Matei 23.35) oameni au fost omorâți deoarece frații lor erau siguri că astfel aduc „o slujbă lui Dumnezeu" (Ioan 16.2), iar explicația pe care o dă Isus acestui comportament aberant este „pentru că n-au cunoscut nici pe Tatăl, nici pe Mine" (Ioan 16.3).

Poporul ales, păzitorii luminii și deținătorii adevărului sacru, au adus asupra omenirii cel mai mizerabil sortiment de beznă spirituală, făcându-i pe păgâni să-L privească pe Dumnezeu ca fiind un tiran. (2) Nebunia pe care noi o numim astăzi evul întunecat s-a născut și s-a hrănit tocmai dintr-o asemenea imagine despre caracterul lui Dumnezeu. Inchiziția nu a fost altceva decât întruparea fidelă a teologiei despre care dumneavoastră spuneți că rezultă clar din Biblie, că „Dumnezeu are dreptul să pedepsească, a pedepsit și va pedepsi până la exterminare pe cei care nu acceptă oferta mântuitoare prin Isus Hristos." Voi reveni asupra acestei uluitoare formulări.

Dumneavoastră spuneți:

„Se consideră că această „lumină nouă" descoperă caracterul plin de bunătate al lui Dumnezeu, că trebuie vestită lumii în timpul nostru și că, în funcție de primirea sau respingerea acestei învățături, lumea va fi împărțită în două tabere: a celor ce Îl cunosc pe Dumnezeu cu adevărat și a celor ce Îi denaturează caracterul."

Deși dumneavoastră îi desconsiderați, este adevărat că eu mă număr printre cei care consideră așa. Și am descoperit că mai este cineva care consideră la fel:

„Ultimele raze ale luminii harului, ultima solie de har care trebuie vestită lumii este o descoperire a caracterului dragostei Sale" (*Parabole* 283).

„În lume există numai două categorii de oameni, cei care Îl cunosc pe Dumnezeu și cei care nu Îl cunosc. Omul spiritual aparține primei categorii, omul firesc aparține celei de-a doua, iar categoria de care aparținem este determinată de concepția noastră despre caracterul Tatălui și al Fiului" (*Review and Herald*, 10 februarie 1891).

Nu credeți că ar fi instructiv să ne întrebăm ce concepție are omul firesc despre caracterul Tatălui și al Fiului? Iată încă o afirmație a Spiritului Profeției din categoria celor pe care le sortați la "se consideră":

„Lumea este învăluită de întunericul necunoașterii lui Dumnezeu. Oamenii pierd cunoștința caracterului Său. *El a fost înțeles greșit și interpretat greșit*. În acest timp trebuie vestită o solie de la Dumnezeu, o solie iluminatoare în influența ei și mântuitoare în puterea ei. *Caracterul Său trebuie să fie făcut cunoscut*. În întunericul acestei lumi trebuie să strălucească *lumina slavei Sale*, lumina bunătății, îndurării și a adevărului Său" (*COL* 415).

Vă rog să remarcați nuanța afirmației de mai sus. Sora White nu vrea să lase să se înțeleagă că întunericul care învăluie lumea se datorează unei *lipse* a cunoașterii lui Dumnezeu, ci a unei *înțelegeri greșite* și *interpretări greșite* a caracterului Său.

Acesta este exact subiectul nostru.

Este oare posibil ca cineva, cu Biblia în mână, să înțeleagă greșit și să interpreteze greșit caracterul lui Dumnezeu? Priviți la sutele de biserici, culte, secte și grupări creștine care alcătuiesc Babilonul spiritual. Toate sunt sigure că Îl cunosc corect pe Dumnezeu și caracterul Său. Toate declară că Dumnezeu este dragoste. Toate își sprijină cunoașterea lui Dumnezeu pe Biblie, adică pe ce au scris "proorocii și apostolii," cum spuneți dumneavoastră. Toate mărturisesc vehement că Isus Hristos este Mântuitorul lumii. Și totuși, "lumea este învăluită de întunericul necunoașterii lui Dumnezeu," deoarece creștinismul modern, ca și Israelul de pe vremea lui Ilie, a "înțeles greșit și interpretat greșit" caracterul lui Dumnezeu. Și aceasta la 2000 de ani după Golgota.

Poporului nostru îi este foarte dragă ideea că Dumnezeu ne-a chemat să fim un al treilea Ilie, deși pare să nu înțeleagă implicațiile acestei misiuni. Nu numai că nu avem curajul să spunem lumii că se închină lui Baal, dar nu avem nici măcar conștiența că ar fi vreo deosebire între Hristos și Baal.

Una dintre explicaţiile pentru care lumea creştină a "înţeles greşit şi interpretat greşit" caracterul lui Dumnezeu se află în următoarea declaraţie a Spiritului Profeţiei:

"Efortul permanent al lui Satana este acela de a reprezenta greşit caracterul lui Dumnezeu, natura păcatului şi adevăratele puncte în dispută din marea controversă" (GC 569).

Se prezintă aici trei domenii care au necesitat efortul permanent al lui Satana: a) caracterul lui Dumnezeu, b) natura păcatului, c) adevăratele puncte în dispută din marea controversă. Deşi toate trei sunt vitale pentru încheierea marii controverse, şi ar merita şi efortul nostru permanent de a le înţelege, voi face scurte referiri la cel de-al doilea, natura păcatului.

Ce este păcatul? Cum afectează el viaţa inteligentă? Este el o decizie producătoare de moarte, luată în cel mai deplin sens al libertăţii, sau este o ofensă morală adusă autorităţii, care se vede astfel pusă în situaţia de a lua măsuri disciplinare?

Voi folosi două ilustraţii:

Regia de distribuţie a energiei electrice şi-a extins reţeaua într-o localitate foarte izolată şi avertizează pe beneficiari de pericolele la care se expun dacă vor atinge firele, "chiar căzute la pământ" cum sună un enunţ de-al lor. Oamenii încep să dezbată avertismentul. Unii sunt de părere că Regia este egoistă şi exclusivistă, dorind să păstreze doar pentru ea anumite privilegii. Din această cauză ea va lua măsuri de pedepsire contra tuturor celor care calcă regulile. Ei văd în această interdicţie o ofensă morală. Alţii sunt de părere că Regia nu va lua nici o măsură disciplinară contra călcătorilor legii, căci aceştia sunt morţi mai înainte de a putea fi judecaţi şi condamnaţi. Cine are dreptate?

Un alt caz. Nimeni nu contestă necesitatea sau utilitatea legii circulaţiei. Ce reprezintă călcarea ei? O ofensă adusă legiuitorului care a emis legea? Să ne imaginăm că dintr-o dată acest legiuitor ar înceta să mai existe. Din acest motiv ar înceta să mai fie mortală călcarea legii? Am putea trece liniştiţi pe roşu, deoarece nu am mai avea pe cine să supărăm?

Aceasta este dilema în care se află locuitorii planetei noastre, acoperită de bezna necunoaşterii caracterului lui Dumnezeu. Am fost făcuţi să credem că Dumnezeu, supărat pe noi că nu respectăm bunele reguli pe care le-a impus El, va "pedepsi până la exterminare" pe toţi cei care refuză oferta mântuitoare a Fiului Său. Iar apoi ne mirăm de ce lumea islamică refuză cu încăpăţânare creştinismul, pe care îl percep ca pe o morală imorală.

Păcatul nu este o jignire adusă sistemului de guvernare al lui Dumnezeu, ci o despărţire voluntară de izvorul vieţii, despărţire a cărei consecinţă finală este moartea. Să ne imaginăm, prin absurd, că viaţa ar putea continua, cumva, fără prezenţa Creatorului. În această situaţie, călcătorii legii divine ar continua să trăiască la infinit, deoarece nu mai are cine să-i nimicească pentru nelegiuirea lor? Este ca şi cum am spune că atingerea firelor electrice nu mai produce moartea în ziua când conducerea regiei de electricitate ar fi demisă.

Un tată, preocupat de pericolul la care se expune copilaşul lui încercând să introducă un cui în priză, şi nereuşind să-l convingă pe alte căi, recurge la ultima soluţie, o urecheală zdravănă pentru neascultare. Speriat de perspectiva pe care o cunoaşte deja, copilul se ţine departe de priză. Zilele trec, ameninţarea este repetată periodic, iar copilul devine matur la rândul lui. Tot ce ştie el despre cuie şi priză este că s-ar putea să aibă probleme cu urechile. Noi spunem că este vorba despre un om dezinformat. Ce ne facem însă atunci când tatăl continuă să creadă că urecheala este încă singura soluţie pentru siguranţa fiului lui ajuns la maturitate? Ce spectacol dezolant! Şi totuşi se întâmplă…

Articolul dumneavoastră citează un fragment pe care îl prezentaţi ca fiind un comentariu anonim, deşi ştiţi foarte bine că articolul din care l-aţi luat nu este deloc anonim. El se numeşte "Ce este SLAVA care nimiceşte?" fiind publicat în buletinul numit "Domnul, neprihănirea noastră." Argumentaţia dumneavoastră combate concluzia articolului meu, că "dragostea agape a lui Hristos descoperă dureros, mortal, natura ucigaşă a păcatului." Aţi putut ajunge la asemenea concluzii deoarece neglijaţi să răspundeţi

unor întrebări presante: Ce spune Ellen White că este slava lui Dumnezeu? Care este adevărul despre natura păcatului? Dacă milioanele de oameni care au pierit cataclismic ca urmare a mâniei lui Dumnezeu (vezi citatele biblice pe care le enumeraţi în articol) au fost pedepsiţi pentru nelegiuirile lor, de ce mai trebuie să fie înviaţi la sfârşit, dacă "şi-au distrus simţul moral şi sunt cu totul insensibili faţă de lucrarea Duhului Sfânt"? Ce rost are să chemi la viaţă nişte animale insensibile? Dacă tot au plătit cu viaţa nelegiuirea lor şi nu mai au simţ moral, la ce le-ar folosi să asiste la încă o prezentare a dragostei lui Dumnezeu în Hristos, pe care nu au apreciat-o nici atunci când mai aveau simţ moral? Căutaţi în toată această istorie nebună a păcatului, şi nu veţi găsi nici o civilizaţie, oricât ar fi fost ea de crudă, care să practice o asemenea dublă pedepsire. Nici chiar Nero nu a procedat cu duşmanii lui aşa cum înţelegeţi dumneavoastră că va face Dumnezeu în final. Va trebui să vă decideţi: Ori nimicirile pe care le daţi exemplu din trecut nu au fost o pedeapsă de la Dumnezeu, ori nimicirea din final nu este o acţiune de nimicire a lui Dumnezeu. Am observat că vă place mult să insistaţi pe dreptatea lui Dumnezeu. După ce criterii funcţionează dreptatea dacă nu există o lege? Chiar dumneavoastră recunoaşteţi că Dumnezeu nu este arbitrar. Mai ştiţi vreo lege după care operează Creatorul, afară de legea veşnică din care nu se va schimba o frântură de slovă?

Este adevărat că Biblia este plină de pasaje care spun „clar" cum Dumnezeu a intervenit să nimicească pe vrăjmaşii lui Israel, iar uneori chiar pe Israel. Tot aşa, sora White descrie şi explică aceste pasaje în acelaşi limbaj al nimicirii şi distrugerii. Sunt unele locuri în Scriptură unde se spune tot la fel de clar că Dumnezeu minte, că foloseşte amăgirea şi stârneşte pe îngeri ca să înşele şi să ucidă. Într-un loc se spune că toate nenorocirile care se întâmplă într-o cetate sunt făcute de Dumnezeu. Ba există locuri în care se spune că El a creat răul.

Într-una dintre cărţile Bibliei (Iov) se ţin prelegeri lungi despre pedeapsa lui Dumnezeu şi caracterul Său, a căror inspiraţie vine de la un „duh... cu o înfăţişare necunoscută" (capitolul 4). Poate vi s-a

întâmplat şi dumneavoastră să auziţi vorbitori contemporani care prezentau poporului cuvântul Domnului, dar îl citau pe Elifaz sau pe Bildad. Pentru astfel de spectatori ai marii controverse, tot ce vine de sus este de la Dumnezeu, uitând că mai sunt unii care fac să cadă foc din cer. Eu înţeleg perfect şi nu mă deranjează felul în care slujitorii lui Iov prezentau originea calamităţilor care s-au abătut peste familia lui. Dar este inacceptabil ca slujitorii de azi, care au privilegiul primelor 12 versete din capitolul unu al cărţii lui Iov, să vadă lucrurile în aceeaşi lumină ca prietenii lui Iov.

Dumneavoastră faceţi parte din elita teologică adventistă din România. Vă rog să vă imaginaţi o clipă printre ucenicii Domnului, atunci când nu au fost primiţi să poposească într-una dintre localităţile samaritenilor. Ucenicii erau cunoscători ai Scripturii, erau zeloşi pentru cauza lui Dumnezeu şi se numărau printre cei mai favorizaţi oameni de pe pământ, în compania directă a Dorinţei Veacurilor. Ce reacţie aţi fi avut atunci când colegii dumneavoastră mai titraţi, Ioan şi Iacob, au cerut permisiunea să trimită foc din cer peste acei amărâţi din Samaria, „aşa cum a făcut Ilie"? V-aţi fi alăturat acestei cereri legitime? Aţi fi argumentat în favoarea ei, spunând că Scriptura este clară în legătură cu acest subiect? Aţi fi citat versetele pe care le prezentaţi în articol? Mai mult, după mustrarea Învăţătorului, aţi fi recunoscut că spiritul care vă însufleţeşte este cel care a făcut eforturi permanente de a „reprezenta greşit caracterul lui Dumnezeu, natura păcatului şi adevăratele puncte în dispută din marea controversă"? Sau aţi fi continuat să susţineţi că Scriptura este clară şi că aţi înţeles-o corect?

De ce acest limbaj întunecat care străbate Scriptura de la un capăt la altul? Pavel încearcă şi el să explice fraţilor lui evrei situaţia în care se găsesc. El le reproşează că ei sunt mulţumiţi cu forma, dar le scapă conţinutul, iar cheia în toată această dilemă este "cuvântul despre neprihănire." În termenii noştri, nu au reuşit să înţeleagă legătura vitală între neprihănirea lui Hristos şi caracterul lui Dumnezeu. Vă rog să citiţi nenumăratele pasaje unde EGW explică ce este neprihănirea lui Hristos. (3) După definiţia ei, este caracterul

lui Dumnezeu. Acesta a fost punctul central al misiunii lui Hristos – descoperirea caracterului lui Dumnezeu. Iată un pasaj semnificativ din *Semnele Timpului*, 20 ianuarie 1890:

„Hristos a venit pentru a-L face cunoscut pe Tatăl. Noi vedem în El chipul Dumnezeului nevăzut. ***El a îmbrăcat divinitatea Sa cu omenescul, şi a venit în lume pentru a îndepărta concepţiile greşite despre caracterul lui Dumnezeu, pe care le-a implantat Satana în minţile oamenilor***. Noi nu puteam privi slava descoperită a lui Dumnezeu în Hristos şi să trăim; tocmai de aceea El a venit înveşmântat în omenesc, pentru ca să ne putem apropia de Răscumpărătorul nostru. Suntem chemaţi să privim la Domnul Dumnezeul nostru în persoana Fiului Său. Hristos a venit în haina naturii omeneşti, slava Sa fiind acoperită de omenesc, pentru ca omul pierdut să poată comunica cu El şi să trăiască. Prin Hristos putem înţelege ceva despre Cel plin de slavă şi sfinţenie. Isus este scara tainică pe care putem urca pentru a privi slava Dumnezeului infinit. Prin credinţă Îl vedem pe Hristos stând între omenire şi divinitate, făcând legătura între Dumnezeu şi om, între pământ şi cer."

Vă rog să notaţi felul fascinant în care EGW încheie acest articol.

În întreaga istorie sacră Dumnezeu a trebuit să se acopere, pentru ca „omul pierdut să poată comunica cu El şi să trăiască." Aşa se explică limbajul întunecat, „acoperit," din Vechiul Testament. La împlinirea timpului, Fiul Său a fost obligat din nou să acopere slava lui Dumnezeu, insuportabilă chiar pentru ucenici. Iar acum, la sfârşitul timpului, spre disperarea Sa, Dumnezeu trebuie să continue să se acopere, cu consecinţele catastrofale care decurg de aici. În condiţiile prezente de înţelegere a caracterului lui Dumnezeu, îngerul din Apocalips 18 nu are absolut nici o şansă.

Deşi se pare că teoretic sunteţi de acord cu afirmaţia sorei White că „forţa constrângătoare în toate formele ei nu se găseşte decât sub guvernarea lui Satana," totuşi argumentele pe care le aduceţi susţin din plin concluzia uluitoare la care ajungeţi: „Dumnezeu are dreptul să pedepsească, a pedepsit şi va pedepsi până la exterminare pe cei

care nu acceptă oferta mântuitoare prin Isus Hristos." Eu nu cunosc o forţă mai constrângătoare decât ameninţarea cu moartea. Dacă este cum spuneţi dumneavoastră, dacă Dumnezeu vrea să ne treacă din împărăţia lui Satana în împărăţia Sa sub ameninţarea cu exterminarea, atunci toată demonstraţia pe care a făcut-o Fiul Său aici pe pământ nu a fost decât circ de prost gust. Să acceptăm un sacrificiu cu consecinţe veşnice spre a demonstra dragoste, când în realitate argumentul este exterminarea, este cel mai prost exerciţiu de logică pe care îl poate găsi cineva. Descrierea pe care o faceţi dumneavoastră este corectă. Numai că ea îl reprezintă pe Baal şi nu pe Mântuitorul nostru, iar dumneavoastră faceţi această confuzie deoarece nu ştiţi că „Satana şi-a aruncat umbrele de-a lungul căii fiecărei fiinţe omeneşti, ca să poată *reprezenta greşit* pe Dumnezeu în faţa lumii. *El a îmbrăcat caracterul lui Dumnezeu cu atribute satanice, în totală contradicţie cu adevărul*" (RH 10.02.1891).

Sub ameninţarea cu exterminarea se pot obţine multe lucruri. Unul singur nu se poate: dragostea. Iar dumneavoastră vreţi să spuneţi bisericii că dragostea obţinută sub ameninţarea cu moartea este acceptabilă în împărăţia lui Dumnezeu.

Există în Biblie o descriere a unei situaţii de la încheierea istoriei pământului unde oamenii sunt ameninţaţi că vor fi pedepsiţi până la exterminare dacă nu se vor închina fiarei (Apocalips 13.15) apoi, un capitol mai departe, aceiaşi oameni sunt ameninţaţi că dacă se închină fiarei vor fi „chinuiţi în foc şi pucioasă înaintea sfinţilor îngeri şi înaintea Mielului." Dintr-o asemenea dilemă nu se poate ieşi decât dacă înţelegem corect ce este mânia balaurului şi ce este mânia Mielului. (4) Dacă mânia Mielului înseamnă acelaşi lucru ca şi mânia balaurului, ne aşteaptă o viaţă veşnică extrem de sumbră.

Chiar titlul articolului dumneavoastră induce confuzie. Întrebând dacă este Dumnezeu „în stare să pedepsească" insinuaţi că unii ca mine ar dori să propună bisericii un Dumnezeu neutru, blajin şi permisiv, în spatele căruia iubitorii de păcat aiurează în plăceri nepermise. (5) Eu sunt unul dintre cei care cred că Dumnezeu chiar pedepseşte, numai că o face într-un fel mult mai eficient decât crede teologia adventă. El pune cărbuni aprinşi în

capul duşmanilor Săi pe calea cea mai productivă şi conformă cu neprihănirea: iubindu-i şi făcându-le bine (Romani 12, 20; Matei 5, 44-45). Este adevărat că poporul lui Dumnezeu de-a lungul istoriei nu a înţeles şi nu a reacţionat decât la limbajul biciului şi se pare că nici generaţia prezentă nu a depăşit acest nivel. O prezentare a caracterului lui Dumnezeu aşa cum îl văd eu s-ar putea să ne facă să pierdem majoritatea zdrobitoare a membrilor noştri, dar sigur vor rămânea destui de partea lui Dumnezeu care să vadă ziua ispăşirii pentru cei vii, atraşi de dragostea jertfitoare a lui Dumnezeu descoperită în Hristos. Dar această teologie în care Dumnezeu „a pedepsit şi va pedepsi până la exterminare pe cei care nu acceptă oferta mântuitoare prin Isus Hristos" nu va produce nici un candidat la ploaia târzie, deoarece obedienţa care vine din ameninţarea cu moartea este absolut inacceptabilă în împărăţia lui Dumnezeu. Dar nu numai atât. O astfel de imagine despre Dumnezeu nu poate încheia marea controversă, deoarece ea perpetuează minciuna iniţială a lui Satana că păcatul nu omoară pe nimeni. (6)

Pe mine nu mă tulbură faptul că dumneavoastră vă simţiţi privilegiat să mai ţineţi biberonul la gura corpului pastoral din România doi-trei ani în plus. Ce mă tulbură şi mă face să atrag atenţia asupra acestor subiecte controversate este faptul că îi faceţi pe oameni să creadă că acesta este „laptele duhovnicesc" fără de care se vor anemia serios. Cel puţin de când urmăresc eu scena teologică din ţara noastră, singurele lucruri care s-au schimbat în domeniul adevărului prezent au fost forma şi culoarea biberonului. Iar eu, în naivitatea mea, aşteptam să văd pe masa poporului – care ar trebui să fie *Curierul Adventist* – cuvântul despre neprihănire, prezentat de acele minţi care, prin întrebuinţare, s-au deprins să deosebească binele şi răul. (7)

În finalul articolului vă exprimaţi dorinţa după o lumină nouă care să nu fie în contradicţie cu ceea ce au spus proorocii. Din păcate o asemenea lumină nu are nici o şansă de supravieţuire în actualul climat teologic, deoarece noi, ca popor, am avut o percepţie greşită despre ce au spus proorocii chiar la subiectul pentru care

Dumnezeu ne trimite lumină. În acest sens este ea nouă. EGW spune că ucenicii Domnului erau socotiți periculoși de către preoți și cărturari deoarece „aduceau învățături noi și ciudate la aproape toate subiectele teologice" (TM 70). Aștept, frate Moldovan, să călcați pe urmele celor pe care îi numiți apostolii Domnului. Pentru moment, eu vă descopăr printre cei cărora se adresa EGW în cuvintele următoare:

"Există unii care se laudă cu marea lor precauție în a primi "lumină nouă," cum o numesc ei. Dar ei sunt orbiți de vrăjmașul și nu pot discerne lucrările și căile Domnului. Lumină, lumină prețioasă vine din cer, iar ei se aliniază împotriva ei. Ce va urma? Ei vor accepta solii pe care nu le-a trimis Dumnezeu, devenind astfel și mai periculoși pentru cauza lui Dumnezeu, deoarece așează standarde false. Oameni care ar fi putut fi de mare ajutor dacă învățau de la Hristos și înaintau din lumină în lumină, au devenit piedici reale, mereu gata să pună la îndoială, risipind timp prețios fără să contribuie la ridicarea spirituală a bisericii. Ei provoacă îndoială și teamă. Ei amăgesc mințile, făcând pe oameni să accepte sugestii care nu sunt sigure. Ei nu pot vedea mai departe, nu pot discerne concluzia logică a problemei. Puterea lor morală se risipește pe lucruri nesemnificative; ei văd un atom cât o lume, și o lume cât un atom" (*Special Testimonies A01B 8 p.12*).

"Nu sunt decât puțini cei care înțeleg solia îngerului al treilea; și totuși, aceasta este solia pentru acest timp. Este adevăr prezent... Însoțitorul meu a spus: "Mai este multă lumină care trebuie să strălucească din Legea lui Dumnezeu și din evanghelia neprihănirii. Această solie, înțeleasă în adevăratul ei caracter, și proclamată prin Duhul, va lumina pământul cu slava ei" (*Manuscris 15, 1888*).

Gili Cârstea
7 iunie 2002
Turnu Măgurele

1 Este absolut regretabil că dumneavoastră și unii dintre colegi legați discuția despre caracterul lui Dumnezeu de agitația produsă de Odihna de Sabat. Doresc să vă asigur că nu am nici o simpatie pentru teologia acestui grup de oameni. Mă întristează și

pe mine că unii dintre membrii bisericii noastre li se alătură fără nici un pic de discernământ. Multe dintre credinţele lor sunt mai mult decât lipsite de orice sens. Dar aceasta nu înseamnă că tot ce cred şi publică ei reprezintă erezie curată. De fapt, nu cunosc nici o grupare creştină care să fie complet eronată. Există destul de mult adevăr chiar în poziţia pe care a prezentat-o Satana în marea controversă. Nu ar fi exclus ca Satana, văzând că acest subiect – distrugător pentru el – nu mai poate fi evitat în România, l-a introdus pe o pastilă otrăvită, asigurându-se că astfel nu se va mai atinge nimeni de el. Şi se pare că aproape a reuşit.

Poziţia pe care o combateţi dumneavoastră este însă puternic susţinută de stimaţi şi onoraţi profesori universitari adventişti, loiali bisericii întreaga lor viaţă. Unul dintre ei este A.Graham Maxwell, ale cărui casete audio au stat ani de zile în arhivele Uniunii Române (dacă nu or fi şi acum acolo). El şi-a făcut misiunea vieţii din a prezenta bisericii „o privire asupra caracterului Tatălui nostru Ceresc în contextul mai larg al marii controverse" cum obişnuieşte el să spună. Poate că FTWright a învăţat foarte multe de la el. Vă rog insistent să ascultaţi seria de predici a lui A.Graham Maxwell intitulată „Conversations about God." Îmi pare rău să văd cum vă luptaţi cu cei şapte pitici de peste drum, când în realitate uriaşul pe care trebuie să-l combateţi se află chiar în ograda noastră. (Alte serii audio, de acelaşi autor, pe care le puteţi găsi la Uniune: „Another Look at God," „Servants or Friends," The Mistery of the Missing Minneapolis Manuscripts," „Faith, Righteousness and Inquiry" şi „Who Really Won at Minneapolis."

2 EGW – Desire of Ages 37 (The Fulness of Time): „Oamenii pe care Dumnezeu îi chemase să fie stâlpul şi temelia adevărului deveniseră reprezentanţii lui Satana. Ei făceau lucrarea pe care el dorea ca ei să o facă, ajungând să reprezinte greşit caracterul lui Dumnezeu şi să determine lumea să-L considere ca fiind un tiran."

3 vezi articolele de la adresa: www.gsm1888.ro/articole.htm, în special „Neprihănirea lui Hristos."

4 vezi articolul „Mânia lui Dumnezeu" de la aceeaşi adresă.

5 idem, articolul „Dumnezeu pedepseşte."

6 Cea mai mare parte din vina pentru percepţia greşită pe care o are creştinismul despre caracterul lui Dumnezeu provine dintr-o concepţie eronată despre natura păcatului. Dacă este adevărat că „hotărât că nu veţi muri," cum a spus Satana la început, atunci trebuia găsită o soluţie pentru eradicarea nelegiuiţilor, pe care păcatul lor nu îi omora. Iar soluţia a fost o incursiune de nimicire din partea lui Dumnezeu. Din acest motiv, v-aş ruga să faceţi un studiu şi să scrieţi un articol despre natura păcatului.

7 Nimeni nu poate deosebi între bine şi rău fără lege. Singura frontieră dintre fărădelege şi neprihănire este legea. Afirmaţii de genul că poţi călca legea dacă o faci cu dragoste şi milă, sau dacă ai o poziţie privilegiată în univers, spulberă această frontieră şi ne plasează în domeniul arbitrariului.

31 -
re:church
contra
SOLIA ÎNGERULUI AL TREILEA
structurări moderne în Biserica Rămăşiţei

Confruntarea dintre Martorul Credincios şi îngerul Bisericii din Laodicea se apropie cu paşi repezi spre un final absolut imprevizibil cu câţiva ani în urmă. De când a fost prima oară prezentată acestui popor la Minneapolis în 1888, solia îngerului al treilea a fost atacată şi denigrată constant. În ciuda avertizărilor că „solia îngerului al treilea nu va fi înţeleasă," în ciuda clarificărilor divine că "lumina care va lumina tot pământul cu slava ei va fi numită lumină falsă de cei care refuză să înainteze în slava ei crescândă," poporul nostru a rămas destul de reticent faţă de solia care defineşte chiar temelia misiunii lui.

Cu eforturi şi sacrificii disperate, câţiva bărbaţi din poporul nostru au purtat stindardul soliei îngerului al treilea, împotriva unui monumental front al opoziţiei alcătuit din cei mai pregătiţi şi influenţi cărturari ai noştri. De la batjocură la ameninţare, de la dispreţ la atacuri personale, de la indiferenţă la furie, de la Uriah Smith la George R. Knight, aproape un deceniu savanţii noştri au încercat să sufoce solia acestui înger şi să discrediteze pe susţinătorii ei. [1]

Cum este posibil aşa ceva? Să fie o explicaţie aceea că "în manifestarea puterii care va lumina pământul cu slava ei, oamenii vor vedea ceva care, în orbirea lor, li se va părea periculos, care le va trezi temeri, şi se vor aşeza împotriva ei. Deoarece Domnul nu lucrează conform cu ideile şi aşteptările lor, ei se vor opune lucrării" (RH 22 dec 1890)? Când vorbea despre „puterea care va lumina pământul cu slava ei" Ellen White se referea, evident, la momentul

glorios când solia îngerului al treilea urma să se unească cu solia îngerului din Apocalips 18.

În aceste zile noi scriem o istorie absolut senzațională, când mult discreditata solie a neprihănirii lui Hristos este gata să fuzioneze cu descoperirea caracterului lui Dumnezeu în cadrul larg şi luminos al marii controverse. Exact în acest moment, dezvoltări rău prevestitoare se pregătesc să altereze - administrativ şi teologic – nivele superioare ale conducerii bisericii.

Nu ştim de când este plănuit şi pregătit, dar cu puţin timp înainte de august 2002, un grup de pastori adventişti anunţă, cu destulă discreţie, un proiect de salvare a bisericii şi de aducere a împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ. Ei spun că generaţia adventistă a secolului 21 nu mai poate continua în atmosfera prăfuită pe care am moştenit-o, că omenirea cunoaşte schimbări dramatice în lumea digitală în care am intrat, iar biserica va trebui re:structurată, re:construită, re:modelată şi mai ales re:născută într-o nouă şi modernă organizaţie, mai înzestrată să participe la rezolvarea problemelor omenirii.

Dacă ar fi fost vorba de un grup obscur şi provincial de e-visători furaţi de peisajul tehnologic al lumii virtuale în care activează, subiectul nu ar fi meritat nici o atenţie. Dar aici este vorba de oameni care sunt „leaders who are on the leading edge of ministry" (conducători la nivelul de vârf al lucrării) aşa cum se prezintă ei în publicaţia de pe internet. Iată numele câtorva dintre vorbitorii principali de la prima întâlnire naţională a acestui grup: George R. Knight, Jon Paulien, Monte Sahlin, şi specialiştii neadventişti Brian McLaren şi Carl George, experţi în conceptul de ultimă modă numit *emerging church*.

Acest grup a pus bazele unei organizaţii numite **re:church**, cu prima conferinţă naţională la New York, 28-31 august 2002, sub genericul *Loving Babylon*. Vom reveni asupra acestei conferinţe.

Pentru moment nu cunoaştem numele celor din spatele organizaţiei **re:church**, dar pentru înţelegerea seriozităţii situaţiei în care ne aflăm, un singur nume de pe lista vorbitorilor de la prima lor conferinţă spune destul: George R. Knight.

George R. Knight este cel mai adulat şi cel mai respectat teolog al bisericii la ora actuală. Profesor de istorie a bisericii la Andrews University, este poate cel mai prolific scriitor din istoria bisericii, cu excepţia lui Ellen G. White, iar subiectul principal al întregii lui opere este criza declanşată în sânul bisericii de epocala conferinţă generală de la Minneapolis în 1888. Urmaş fidel al poziţiei apărate de L.E. Froom, Knight este principalul oponent al soliei pe care "în marea Sa îndurare, Domnul a trimis-o poporului Său prin fraţii Waggoner şi Jones," solie care urma să "aducă mai proeminent în faţa lumii pe Mântuitorul" şi care trebuia să "lumineze pământul cu slava lui" (TM 91,92). Cărţile lui principale, "From 1888 to Apostasy – The Case of A.T. Jones," "Angry Saints" şi "A Friendly User's Guide to the 1888 Message," în care discreditează nu numai solii din 1888, dar şi solia trimisă prin ei, sunt socotite în biserică drept autoritate istorică şi teologică indiscutabilă, iar autorul lor este invitat la cele mai prestigioase întâlniri ale bisericii ca vorbitor principal. Acum avem plăcerea să-l vedem la Congresul naţional al **re:church**.

Această organizaţie elevată se prezintă ca fiind „*o reţea de sprijin pentru conducătorii departamentali angajaţi să transforme şi să modeleze*" ceea ce ei numesc, destul de des ca să priceapă oricine, „*the emerging church*" (biserica emergentă, care răsare). Ei spun că „*re:church este o reţea. Nu avem intenţia să formăm o instituţie. re:church înseamnă oameni şi relaţiile dintre ei. Noi credem că acest tip de reţea este [*atenţie*] mult mai puternică decât ar putea fi o instituţie statică" [*cum este biserica de azi*].*

Printre scopurile declarate ale **re:church** se află „*viziunea comună de a aduce împărăţia lui Dumnezeu pe pământ*," deoarece, ca lideri al căror ideal este să „*conducă biserica spre scopul ei de a servi şi reprezenta împărăţia lui Dumnezeu pe pământ*," misiunea lor primară este „*transformare şi remodelare*." Aceasta pentru că „*modelul de astăzi al bisericii este slăbit de imperfecţiuni şi inconsistenţe*." Ca să nu existe dubii, „*re:church este pe deplin convinsă că Dumnezeu face un lucru nou în mijlocul nostru – o biserică emergentă pe care abia începem să o vedem*."

Că în mijlocul nostru apare o „*biserică emergentă pe care abia începem să o vedem*" devine din ce în ce mai clar. Ceea ce rămâne de

demonstrat este dacă „lucrul nou" este sau nu opera lui Dumnezeu, în lumina faptului că împărăția despre care vorbește Daniel va fi ridicată „fără ajutorul vreunei mâini" (Daniel 2.45). [2]

Savanții noștri, inspirați de analiștii în sociologia secolului 21, au început să înțeleagă că impactul generației digitale asupra bisericii ar putea fi catastrofal, alterând dincolo de recunoaștere adventismul, așa cum îl știm noi astăzi. În aceeași măsură în care lumea cunoaște schimbări rapide și fundamentale, biserica este anchilozată de propriile îngrădiri, izolată comportamental și teologic, incapabilă să facă față exodului digital al generațieiX. Ei sunt speriați că tineretul adventist de astăzi ar putea migra în lumea postmodernistă digitală fără să fie pregătit pentru aceasta. Deja marile denominațiuni ale lumii creștine iau măsuri pentru șocul viitorului, în care frăția electronică a planetei să găsească pacea și confortul unui mileniu de aur. [3]

Înainte să discutăm despre filozofia lucrului "nou" care se ivește printre noi, ar trebui clarificat numele acestei organizații. **re:church** (re-biserică) este forma familiară a indicării subiectului corespondenței prin e-mail, acolo unde este înscris titlul mesajului, ca destinatarul să poată ști, dintr-o privire, despre ce este vorba. După inițiatorii acestei biserici noi, acel re: ar putea însemna re:modelare, re:construcție, re:naștere, re:inițiere, re:formă, re:generare, re:structurare. Mesajul nu poate scăpa nimănui: Biserica va fi reconstruită și adaptată noilor aquis-uri globale, pertinente societății informaționale și culturale de mâine, spre a putea sluji "împărăției lui Dumnezeu de pe pământ." Ea nu trebuie să e-migreze în postmodernism nici măcar cu o aluzie la adventism. De aici acest titlu atât de benign, dar foarte familiar generațieiX, **re:church**.

re:church se prezintă:

> **Citește filozofia**
>
> Ai visat vreodată o biserică în care să te poți exprima în fața lui Dumnezeu în felul tău unic? Unde darurile tale unice să poată fi validate și să poți contribui la o Cauză mai măreață decât tine însuți? Un loc unde oamenii să fie

aduşi la mântuire prin puterea Spiritului lui Dumnezeu lucrând prin comunitatea Lui? Unde credincioşii cresc împreună? Unde credincioşi şi necredincioşi au părtăşie în comunitate şi caută răspunsuri la perplexităţile vieţii? Câţiva dintre voi sunteţi destul de norocoşi să faceţi parte dintr-o astfel de biserică. Voi ceilalţi nici măcar nu visaţi aşa ceva. Şi nici nu speraţi aşa ceva. Asta e tot ce puteţi? Şi dacă ar exista o posibilitate ca visul vostru să devină realitate?

Ei bine, SE POATE

Ce este biserica? Care sunt părţile ireductibile? Când vorbim despre înfiinţarea unei biserici… vorbim de clădiri, parcări, amvoane, scaune…? Sau ar putea fi ceva mult mai complex decât atât? Ar putea un grup mic să fie o biserică? Când spunem "înfiinţarea unei biserici" noi vorbim despre tineri care crează o comunitate plină de Duh, autentică şi care creşte. re:church este hotărâtă să te împuternicească pe TINE să creezi o comunitate centrată pe Hristos şi autentică, acolo unde te afli. Cum vom face asta? Am crezut că n-o să mai întrebi! Citeşte mai departe…

Înţelege vremurile

Nici în ultimii 200 de ani nu am mai fost martori la aşa ceva! Regulile societăţii se schimbă mai repede decât reuşim să facem altele noi. Vechile monumente ale măreţiei umane se prăbuşesc, iar noi rămânem cu "ştim noi ce-o urma?" Ei bine, "ştim noi ce-o urma" este postmodernismul. Cuvântul "postmodern" descrie ceea ce lumea nu este – adică nu este modernă.

Ceea ce va fi lumea urmează încă să vedem, iar acesta este un moment incredibil pentru biserică. Participăm exact la crearea unei noi realităţi. Înseamnă să ne angajăm în acest dialog.

Misiunea noastră este să modelăm biserica de la zero, în aşa fel ca ea să se potrivească cu cultura noastră aşa cum

este ea acum, nu cum era ea acum patru-cinci decenii. Cea mai bună metodă de a înţelege postmodernismul este să începi să te scufunzi în această literatură, în cărţi sau online.

Am pregătit o listă incredibilă de cărţi şi situri web care te vor ajuta să înţelegi postmodernismul. "…oamenii din Isahar, care înţelegeau vremurile şi ştiau ce trebuie să facă Israel…" *(www.yaseeds.com; www.re-church.org)*

Să le luăm pe rând: "*Unde credincioşi şi necredincioşi au părtăşie în comunitate şi caută răspunsuri la perplexităţile vieţii*" Cu alte cuvinte, **re:church** va fi o comunitate ecumenică, în care credincioşi şi necredincioşi contribuie fiecare cu "*darul lui unic*" la o cauză mai bună decât ei înşişi. O comunitate în care nu interesul pentru adevăr în marea controversă este important, ci găsirea unei baze comune între credincioşi şi necredincioşi pentru "*perplexităţile vieţii*." Închinătorii din **re:church** nu vor fi interesaţi nici măcar de revenirea lui Hristos, ce să mai vorbim de sanctuar, ziua ispăşirii finale, marea strigare, ploaia târzie, marea controversă încheiată şi Dumnezeu eliberat de acuzaţii... Ce perspectivă măreaţă au teologii noştri pentru viitorul adventismului!

După ce spulberă viziunea Bibliei despre sfârşit, fluturându-ne pe sub ochi viitorul postmodernist al omenirii, vizionarii noştri din noua mişcare ne avertizează că momentul incredibil pentru biserică ar fi că "*participăm exact la crearea unei noi realităţi.*" Suntem cu totul de acord că ne aflăm în faţa unei noi realităţi. Numai că pentru ei o "*nouă realitate*" nu este că judecata stă gata să treacă la cei vii; nu este că marea strigare a fost excesiv şi îndelung amânată; nu este că urmează Nunta Mielului, închiderea harului şi timpul de strâmtorare; nu este că cei patru îngeri ţin cu disperare cele patru vânturi ca să se încheie sigilarea. NU. Pentru ei, acestea sunt trenţele jerpelite ale adventismului tradiţional şi aberant, nepotrivite în era postmodernistă a e-creştinismului cult şi sofisticat.

Ei spun că misiunea lor este să modeleze biserica de la zero, evident, după ce glorioasa mişcare pe care noi am numit-o adventism a fost "ajutată" puţin să-şi dea obştescul sfârşit. După ce

adventismul a fost stors timp de cinci decenii de tot ce era viu şi esenţial în el, tocmai de unii ca Knight et comp., este normal ca el să arate învechit şi banal într-o lume modernă. Este adevărat că un adventism din care s-au eliminat înţelegerea corectă a sanctuarului, cu ziua ispăşirii pentru cei vii şi marea strigare, o corectă şi unică viziune despre marea controversă, cu natura păcatului şi caracterul lui Dumnezeu în procedura Sa cu păcatul şi păcătoşii, este adevărat că un astfel de adventism este bun de îngropat şi aruncat la gunoi. Este adevărat că trăim un moment crucial pentru biserică, pe lângă care alfa ereziilor mortale s-ar putea să fi fost o jucărie. Pentru aceste cyber-creiere adventiste, o "*nouă realitate*" este predica de înmormântare a soliei îngerului al treilea şi masa de parastas alături de fermecătoarea companie a religiei globale aşa de mult dorită.

Fondatorii mişcării **re:church** merg mai departe şi explică de ce operaţiunea trebuie luată de la zero: biserica emergentă trebuie să se potrivească cu "*cultura noastră aşa cum este ea acum, nu cum era ea acum patru-cinci decenii*." Aici nu există confuzii. Pentru ei, problema reală nu este că biserica ar fi nepregătită pentru revenirea lui Hristos; nici că solia îngerului al treilea nu a fost comunicată planetei; nici că teologia adventistă este într-o confuzie de nedescris; nici că Martorul Credincios spune că suntem nenorociţi şi goi. Nu. Lucrarea trebuie luată de la zero pentru că nu se potriveşte cu cultura postmodernistă. Ce ruşine ar trebui să ne fie să ne prezentăm în faţa familiei globale creştine cu o cultură de acum patru-cinci decenii! În timp ce ei poartă savante discuţii despre poezia lui David faţă cu transmigrarea sufletului, venim şi noi cu… sanctuarul şi sora White. Pe când ei scriu eseuri despre unde se află sufletele victimelor din 9/11, ne trezim şi noi în vorbă cu... natura Domnului Hristos. Acestea sunt motive serioase ca **re:church** să înceapă de la zero.

Această tragedie îmi aduce aminte de Qvo Vadis. Nero construise o machetă a noii Rome, de un alb imaculat, de un farmec hipnotic. Curtenii priveau extaziaţi splendoarea albă, iar Imperatorul declama: „Iată, Roma noastră cea nouă!" Curajos ca totdeauna, Petronius întreabă: „Dar ce facem cu vechea noastră

Romă, urâtă şi murdară cum este, dar totuşi, iubita noastră Romă? Ea este încă în picioare!" Părând surprins, Nero răspunde: „Este încă în picioare? La asta nu ne-am gândit." În clipa următoare apare Tigelinus, comandantul gărzii, şi anunţă că Roma este în flăcări.

Motivul pentru care **re:church** crede că biserica emergentă nu se conturează destul de repede este că pastorii şi responsabilii cu misiologia bisericii nu prea au habar despre ce înseamnă postmodernismul. Spre a corecta neajunsul, ei oferă o listă bogată de materiale pentru lectură obligatorie (*vezi: www.yaseeds.com/get_ready.html*), iar printre lucrările de frunte pe care noua clasă teologică trebuie să le studieze se află cartea lui George G. Hunter III, *The Celtic way of Evangelism*. Nu trebuie să vă miraţi că pe această listă nu se află nici un titlu familiar din literatura bisericii. Cei care vor face saltul quantic în postmodernism nu pot aduce cu ei subcultura adventistă. În noul mediu religio-cultural al bisericii emergente, chestiunile cu privire la doctrine, structuri, crezuri sau profeţi sunt secundare, dacă nu irelevante.

Aşa cum am spus mai sus, în august 2002 a avut loc Conferinţa Naţională a acestui grup, în comunitatea *Church of the Advent Hope* din New York City. Tema sesiunii s-a intitulat *Loving Babylon*, o expresie plină de semnificaţii şi nu suficient de obscură ca să mascheze filozofia grupului **re:church**. Alături de eminenţele cenuşii ale lumii academice adventiste, George R. Knight şi Jon Paulien, audienţa a fost ajutată să iubească Babilonul de doi foarte proeminenţi savanţi, chiar din Babilon, specialişti şi practicieni în *emerging church*, Brian McLaren şi Carl George. [4] Chiar în clipele în care acest material este redactat, la San Diego, California (25 februarie - 1 martie 2003), are loc congresul internaţional şi inter-denominaţional numit *Emergent Convention*, la care Brian McLaren este invitat de frunte. Convenţia explorează căi şi propune soluţii pentru o naştere cât mai uşoară şi rapidă a creştinismului fără frontiere în postmodernism. [5]

Pe lângă cei amintiţi mai sus, la conferinţa *Loving Babylon* de la New York au mai prezentat materiale Monte Sahlin, vicepreşedinte al Uniunii Columbia, NAD, John McLarty, pastor şi editor la

Adventist Today, şi pastorii Shasta Burr, Ryan Bell şi Samir Selmanovic, toţi din New York. [6] Revista principală a bisericii, *Adventist Review*, a consacrat coperta şi articolul principal acestei conferinţe (*Adventist Review*, 19 decembrie 2002), indicând astfel că evenimentul nu este nici obscur şi nici marginal. Desigur, pentru o audienţă aşa de diversă şi problematică cum este cea a publicaţiei Nr. 1 a bisericii, lucrurile au trebuit puţin pastelate, aşa că titlul de pe copertă a devenit *Faithful in Babylon*, iar articolul lui Samir Selmanovic, o prescurtare a predicii lui de la conferinţă, a fost editat cu destul talent. Ceea ce nu înseamnă că cititorul avizat nu mai poate înţelege despre ce este vorba. Expresii ca *biserica emergentă*, *staţiuni misionare într-o cultură seculară*, *tranziţie uriaşă, subcultura adventistă*, *restructurare şi reorganizare*, *un nou start*, apar des în articol; toate acestea sunt sloganurile conceptului ultra-modern din creştinismul evanghelic numit *emerging church*. Iar predica din *Adventist Review* a lui Samir se încheie astfel: "*Aşa cum spunea poetul şi cântăreţul Leonard Cohen în cel mai recent album al lui, 'Să rămână nespus adevărul, ducă-se binecuvântarea, dacă eu voi uita Babilonul meu'* (*By the Rivers Dark*)."

Noi putem înţelege de ce o vedetă ca Leonard Cohen, sau savanţi ca Brian McLaren şi Carl George declară deschis că ei iubesc Babilonul. Acest conglomerat religio-politico-filozofic este rezultatul muncii lor. Sunt născuţi şi crescuţi în religia Babilonului şi doresc să-l vadă prosperând în postmodernism. Decât să piardă Babilonul lor, ei sunt dispuşi să lase adevărul nespus, sunt gata să renunţe la binecuvântare.

Dar ce caută adventiştii de ziua a şaptea aici? Ce caută în acest ecumenism emergent poporul care trebuie să strige curând că Babilonul a ajuns un locaş al demonilor, o închisoare a oricărei păsări necurate şi urâte? Cum au ajuns oameni din eşalonul superior al academiei adventiste să ne înveţe că trebuie să iubim Babilonul? Nu faceţi greşeli fundamentale! Babilonul nu înseamnă oamenii din el, pe care va trebui să-i chemăm afară. Babilonul spiritual de astăzi este un amestec diabolic de păgânism, spiritism, orientalism şi ateism, împachetate în frumosul ambalaj al creştinismului. Acest

amalgam de ism-uri, antice sau moderne, este pătat de sângele ucenicilor lui Hristos. El este descris în Biblie ca fiind mama desfrânatelor şi spurcăciunilor pământului, Babilonul cel mare. Din filozofia lui se adapă toate bisericile creştine de astăzi.

Oameni ca Brian McLaren şi Carl George, care de dragul Babilonului îngroapă adevărul şi renunţă la binecuvântare, sunt invitaţi să înveţe pe tinerii pastori adventişti cum să re:construiască, să re:nască, să re:structureze şi să re:modeleze adventismul spre a se integra în biserica emergentă. Şi fac acest lucru la braţ cu cei mai educaţi teologi ai noştri. Câtă dreptate avea Donald K. Short când spunea că "vinul Babilonului îmbată pe oricine îl bea, inclusiv pe adventişti."

Noi nu militäm în acest articol pentru imobilism şi dogmatism. Aceşti oameni care doresc schimbări radicale în biserica noastră pleacă de la raţiuni extrem de serioase. [7] Nu trebuie să fii specialist în teologie ca să constaţi că meniul principal de pe masa bisericii şi-a cam pierdut gustul. Cea mai mare parte dintre ideile vehiculate în diversele prezentări sunt sloganuri şi limbă de lemn, acolo unde nu sunt filozofie sofisticată sau poezie pretenţioasă. Cea mai mare parte dintre tinerii care rămân printre noi o fac doar pentru că li s-a creat o atmosferă de club provincial unde mai speră să găsească puţină prietenie sau părtăşie.

Dar soluţia corectă la această situaţie nu este biserica emergentă, aşa cum o vede ameţeala teologică a Babilonului, ci întoarcerea teologiei advente la adevărul care ne-a făcut un popor şi la solia foarte preţioasă care era, este şi va fi singura capabilă să propulseze Biserica Rămăşiţei în marea strigare. În lumina faptului că îngerul bisericii Laodicea este chemat la pocăinţă, drumul spre împăcarea cu Hristos este înapoi, nu înainte, spre soluţii, mijloace şi căi de supravieţuire denominaţională. Spre a evita confruntarea cu Martorul Credincios, îngerul bisericii insinuează că problema este în exterior, şi de aici efortul uman şi financiar uriaş de a pregăti oameni care să evanghelizeze lumea. Campanie urmează după campanie, evanghelizare după evanghelizare, oameni vin şi pleacă

dintre noi, dar biserica nu este mai pregătită să încheie lucrarea decât era acum 100 de ani.

Aşa cum este ea prezentată în vasta literatură, imprimată sau digitală, care circulă în creştinismul de astăzi, biserica emergentă seamănă leit cu doamna descrisă în capitolul 17 din Apocalips, o doamnă de ale cărei plăceri s-au bucurat împăraţii pământului, iar locuitorii planetei Terra s-au îmbătat cu vinul ei. În ea spirite de demoni călăuzesc minţile sclipitoare ale savanţilor vremii şi joacă ruleta rusească cu sufletele lor. Iar nouă ni se spune că nu putem participa la masa comună fără să ne împărtăşim cu acest vin.

Scriptura prezintă o biserică a vremii sfârşitului în contrast marcant cu ceea ce răsare astăzi sub ochii noştri. Ea este îmbrăcată în haina strălucitoare a neprihănirii lui Hristos, având slava orbitoare a caracterului lui Dumnezeu, de dimensiunile Sfintei Sfintelor, adică aceeaşi lungime, lăţime şi înălţime. Aceasta înseamnă că biserica, trecută prin binecuvântata lucrare a zilei ispăşirii, a ajuns la statura plinătăţii lui Hristos, iar scopul lui Dumnezeu din veacuri veşnice a fost atins. Această lucrare binecuvântată încheie taina lui Dumnezeu şi odată cu ea istoria acestei planete. Urgenţa clipei de faţă nu permite aiureli despre cultură, părtăşie, succes, convergenţe, misiologie, experienţe interioare, postmodernism sau oricare alt fel de emergenţe sentimentale sau emoţionale. Este clipa pentru ploaia târzie, când preoţii trebuie să plângă între tindă şi altar, iar Mireasa trebuie să iasă din cămara ei. Aceasta va provoca marea strigare, care pune omenirea în starea terminală de a alege între viaţă şi moarte. Apoi din cer se va auzi strigătul atât de mult amânat: "S-a sfârşit!" iar planeta Pământ va rămâne pentru o mie de ani un cimitir uriaş pentru cei care au visat la postmodernism, în timp ce duhurile necurate din Babilon se jucau cu minţile lor.

Acesta este graficul Scripturii pentru viitorul imediat, iar acest popor a fost ridicat la existenţă exact pentru acest scop. Vai nouă dacă vom păstra adevărul nespus, vom persifla binecuvântarea şi vom batjocori oportunitatea veacurilor, din dragoste pentru Babilon.

1] George R.Knight: "*Am făcut tot ce mi-a stat în putere spre a demonstra că Jones a fost aberant de la început şi până la sfârşit*" (*Adventist Currents*, aprilie 1988).

2] În timp ce Europa se uneşte conform profeţiei, Daniel vorbeşte despre o piatră care se va desprinde „fără ajutorul vreunei mâini," va spulbera succesiunea imperială a planetei Pământ şi ea însăşi va deveni un munte mare, care va umple tot pământul. Noi înţelegem de aici că atunci când timpul istoric va atinge împărăţia celor zece degete de la picioarele chipului lui Nabucodonosor, Dumnezeu va pregăti, prin lucrarea tainică asupra inimilor unui grup de credincioşi care Îl vor primi, o generaţie care nu va fi deloc pământească, ci vor alcătui trupul colectiv al lui Hristos şi vor merge cu el 1000 de ani în Cetatea Sfântă. Această generaţie finală nu va fi pregătită de tehnici psihologice sau manipulări teologice, nici prin putere, nici prin tărie, ci prin lucrarea lăuntrică de ştergere a păcatului efectuată de Duhul Sfânt.

3] Au fost publicate nenumărate cărţi referitoare la postmodernism şi emerging church. Iată câteva: *Ancient-Future Faith: Redefining Evangelicalism for a Postmodern World*, Robert Webber (Baker, 1999); *Aqua Church*, Leonard Sweet (Group, 1999); *ChurchNext: Quantum Changes in How We Do Ministry*, Eddie Gibbs (InterVarsity, 2000); *Generating Hope*, Jimmy Long (InterVarsity, 1997); *The Gospel in a Pluralistic Society*, Leslie Newbegin (Eerdmans, 1989); *Inside the Soul of a New Generation*, Tim Celek & Dieter Zander (Zondervan, 1996); *A Primer on Postmodernism*, Stanley Grenz (Eerdmans); *Soul Tsunami*, Leonard Sweet (Zondervan, 1999).

4] Pe situl **re:church**, la pagina despre vorbitori scrie aşa: "*Să vă prezentăm câţiva dintre vorbitorii la conferinţa 'Loving Babylon.' Aceşti tipi sunt o combinaţie eclectică de practicieni şi savanţi. Sunt invitaţi să se joace cu mintea voastră, să vă lărgească inima şi să vă întărească mâna."* Nu putem şti dacă în final combinaţia eclectică a lărgit inima sau a întârit mâna cuiva, dar avem o bănuială secretă că ei s-au jucat copios cu minţile audienţei. Subiectul lui George R. Knight a fost "*The Fat Lady Rides*

On," titlu în care se simte o undă de ironie la adresa Grasei [Biserica Adventistă] care se încăpăţânează să ignore sugestiile pe care le-a primit în "*The Fat Lady and the Kingdom*" scrisă de acelaşi stimat autor.

5] vezi www.emergentconvention.com

6] Conferinţa Naţională din 2003 a celor din **re:church** se va desfăşura pe coasta de vest, Arrowhead, CA, 13-16 august, sub genericul „Dancing with God – steps to loving well."

7] Nu ne îndoim de sinceritatea celor din reţeaua **re:church**. Mulţi dintre ei s-ar putea să nu aibă nici măcar habar despre ce este adventismul. Educaţi în atmosfera liberală a mediului academic, unde cunoaşterea lui Dumnezeu depinde atât de mult de opiniile unor savanţi, ei au perceput istoria adventă după tiparul programei şcolare. Astfel este uşor să vezi în Biserica Adventistă doar o altă biserică protestantă, cu bunele şi relele ei, ca toate celelalte biserici surori.

32 -
Moartea a doua

"Adevăruri mari, care au fost ascunse şi neînţelese din ziua Cincizecimii, trebuie să strălucească din Cuvântul lui Dumnezeu în puritatea lor naturală. Celor care Îl iubesc pe Dumnezeu, Duhul Sfânt le va descoperi adevăruri care au fost şterse din minte şi, de asemenea, le va descoperi adevăruri în întregime noi" (Fundamentals of Christian Education, 473)

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că A DAT..."

Cercetătorii Bibliei s-au întrebat deseori cum este posibil ca Domnul Isus Hristos să moară de moartea a doua, şi totuşi să învieze după trei zile. Negăsind un răspuns convenabil, mulţi s-au consolat cu ideea că acesta este încă un paradox divin, al cărui răspuns îl vom cunoaşte în veşnicie.

Într-adevăr, Scriptura învaţă fără nici o umbră de îndoială că moartea este un somn şi că toţi cei care acum se odihnesc în mormintele lor vor învia, unii pentru viaţă veşnică, alţii pentru ruşine veşnică. Prin urmare, după definiţia Bibliei, nici unul dintre locuitorii pământului nu a murit până acum.

Adresându-se ucenicilor Lui cu ocazia morţii lui Lazăr, Isus spunea: „Lazăr, prietenul nostru, doarme; dar Mă duc să-l trezesc din somn" (Ioan 11,11). Această definiţie a primei morţi ne duce la concluzia că acolo unde urmează o înviere, starea de dinainte trebuie numită somn.

Moartea a doua, plata păcatului, este despărţirea definitivă şi totală de Dumnezeu, dispariţia veşnică, de unde nu există întoarcere. Conceptul apare foarte clar în Apocalips 20,5.6: „Ceilalţi morţi n-au înviat până nu s-au sfârşit cei o mie de ani. Aceasta este întâia înviere. Fericiţi şi sfinţi sunt cei ce au parte de prima înviere! Asupra lor ***a doua moarte*** nu are nici o putere; ci vor fi preoţi ai lui Dumnezeu şi ai lui Hristos şi vor împărăţi cu El o mie de ani." Aici sunt descrise cele două învieri de la începutul şi sfârşitul celor o mie de ani. Cei care înviază la începutul celor o mie de ani vor trăi veşnic, iar cei care înviază la sfârşitul celor o mie de ani vor avea parte de moartea a doua, adică moartea veşnică.

În lumina acestor concepte biblice clar definite, cum a fost posibil ca Isus să moară de moartea a doua, dacă a înviat după trei zile? Toţi cei care înviază şi apoi trăiesc veşnic nu au putut gusta moartea a doua. Moartea lor nu a fost decât un somn. *Din moartea a doua nu există întoarcere.*

Acest principiu ne forţează să recunoaştem că cele trei zile în care Mântuitorul a stat în mormânt au fost un somn, urmat de prima înviere.

Prima reacţie pe care o provoacă această situaţie este întrebarea foarte îndreptăţită: Nu spune Scriptura că plata păcatului este moartea? Nicăieri în Biblie nu se sugerează că ***somnul*** ar fi plata păcatului.

Prima rază de lumină a răsărit în studiul nostru când am analizat afirmaţia lui Isus din Ioan 12,24: „Adevărat, adevărat vă spun, că dacă grăuntele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă." Grăuntele de grâu care dă naştere unui nou spic este pierdut pentru totdeauna. Nu se spune despre el că doarme, nici că se întrupează în noua recoltă, ci pur şi simplu moare. Un agricultor nu poate avea şi grăuntele de grâu şi spicul ieşit din el.

Aşezat în contextul marii controverse, principiul enunţat aici este extrem de profund. El dezvăluie realitatea zguduitoare că a doua Persoană a Dumnezeirii, Cuvântul, a gustat moartea a doua, acea moarte din care nu mai există întoarcere, atunci când Cuvântul „s-a făcut trup." Un Creator a încetat pentru totdeauna să fie Creator şi a devenit creatură. În timp ce în Betleem se năştea un Izbăvitor pentru familia lui Adam, din cer dispărea pentru totdeauna un Creator, acela prin care se făcuseră lumile. Grăuntele divin murea de moartea a doua, acea moarte din care nu mai există întoarcere, ca să poată aduce multă roadă.

Prin urmare, cel care a gustat moartea a doua nu a fost Omul Isus Hristos, al doilea Adam, ci Cuvântul, a doua Persoană a Dumnezeirii, slăvita Maiestate a cerului, Creatorul prin care toate au fost aduse la existenţă.

Înţelegerea acestui fapt produce o profundă şi autentică devoţiune, izvorâtă dintr-o clară înţelegere a dragostei agape a lui Dumnezeu. De ce nu a fost perceput acest sacrificiu în această lumină?

Confuzia s-a creat din două motive. În primul rând, noi nu am fost foarte clari în exprimare, atunci când ne-am referit la Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Am folosit acelaşi nume pentru două persoane între care se află un eveniment monumental şi unic numit ÎNTRUPARE. De o parte se află Fiul lui Dumnezeu, de cealaltă

parte se află Fiul omului. Fiul omului nu se putea naşte dacă Fiul lui Dumnezeu nu murea de moartea a doua. Expresia lui Moise din Deuteronom 18,15 este foarte pertinentă: „Domnul Dumnezeul tău îţi va ridica din mijlocul tău, dintre fraţii tăi, un prooroc ca mine: să ascultaţi de el." În timp ce Fiul lui Dumnezeu murea pentru totdeauna, se năştea Fiul omului, asemenea fraţilor Săi, trup din trupul nostru şi carne din carnea noastră, Iosua din Nazaret.

Al doilea motiv pentru confuzie a fost acela că noi, refuzând lumina despre neprihănirea lui Hristos, am moştenit şi cultivat învăţătura medievală despre un Hristos provenit din concepţia imaculată. Concluzia logică a acestei erori este că Fiul lui Dumnezeu, prin întruparea şi moartea Sa pe cruce, nu a făcut decât o scurtă plimbare de 33 de ani aici în lumea păcatului, după care S-a întors în cer, la starea şi poziţia pe care le avusese mai înainte. Creştinătatea de astăzi nu crede că Iosua din Nazaret a fost ridicat „din mijlocul tău, dintre fraţii tăi." Din această cauză, noi plângem la fiecare paşte pe umărul îndoliat al creştinismului modern moartea pe cruce a Fiului omului, Domnul Isus Hristos, lucru care ne împiedică să privim dincolo de Golgota, la moartea a doua care L-a lovit pe Fiul lui Dumnezeu la întrupare.

Nu degeaba spune Ellen G. White că întruparea lui Hristos este totul pentru noi. Este momentul tectonic al morţii grăuntelui de grâu care aduce multă roadă. Pe noi ne-a fascinat vestea bună că s-a născut un Mântuitor, şi am pierdut din vedere că în acel moment murise a doua Persoană a Dumnezeirii.

Acesta este momentul în care Dumnezeu a DAT pe singurul Lui Fiu, pentru ca toţi cei care cred să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică. Acest „A DAT" este moartea a doua, de unde nu mai poţi lua înapoi.

Ce trebuiau SĂ CREADĂ toţi cei care nu voiau să piară?

Să ne întoarcem la începutul marii controverse pe care a declanşat-o Lucifer, heruvimul acoperitor din imediata apropiere a Celor trei Creatori, Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt.

Sistemul de guvernare divină prevedea ca „fiecare fiinţă creată, de la serafimul luminos şi sfânt, până la om, să fie un templu în care

să locuiască Creatorul" (DA 161). Pasajul acesta este cea mai bogată sursă de informaţii despre cum funcţionează împărăţia lui Dumnezeu, taina evlaviei despre care vorbea Pavel. Toate făpturile inteligente create, de la heruvimi până la oameni, erau părtaşe de natura lui Dumnezeu tocmai prin această locuire a Spiritului Sfânt în ele, ceea ce le dădea şi statutul biologic de fii ai lui Dumnezeu. Copiii erau părtaşi de natura lui Dumnezeu, iar despărţirea de această natură nu se putea produce decât cu riscul morţii. Viaţa veşnică era posibilă doar prin unire cu natura veşnică a lui Dumnezeu.

Acest lucru a fost contestat de Lucifer. El provoca universul cu fascinanta şi revoluţionara sugestie că prezenţa Duhului Sfânt în ei avea un singur scop: o piedică pe drumul spre starea de Creator, la care, spunea el, ar fi ajuns toţi dacă nu se împotrivea Dumnezeu. El insinua că prin naştere ei toţi pot fi ca Dumnezeu, că este dreptul lor să stea „pe muntele adunării Dumnezeilor, la capătul miazănoaptei" şi să fie „ca Cel Prea Înalt" (Isaia 14, 13.14).

Această propunere a lui Lucifer a declanşat marea controversă universală care, din păcate şi spre ruşinea noastră, nu s-a încheiat nici până în ziua de astăzi. Ea a inflamat minţile febrile ale îngerilor, vrăjiţi de perspectiva măreaţă a saltului evolutiv pentru care lupta heruvimul acoperitor. Statutul lor de temple ale Duhului Sfânt era numit de Lucifer un instrument al robiei, iar ei toţi erau numiţi „sclavi înşelaţi" (vezi PP 40). El prezenta baza guvernării divine, părtăşia cu natura divină, ca pe un impediment major pe calea dezvoltării infinite. Prezenţa lui Dumnezeu în ei era văzută de Lucifer ca o barieră pe drumul spre „muntele adunării Dumnezeilor, la capătul miazănoaptei," un stigmat al sclaviei veşnice, de unde nu mai există eliberare.

Heruvimul acoperitor era hotărât să răstoarne această situaţie umilitoare. El promitea un nou sistem de guvernare, în care fiecare templu să devină Creator. El dorea, cu orice risc, anularea „scopului lui Dumnezeu din veacuri veşnice" (DA 161), acela de a locui în fiecare fiinţă creată, de la serafimul luminos şi sfânt, până la om. El stârnea minţile puternice ale îngerilor să se răscoale spre a şterge

ruşinea insuportabilă de a fi temple. O mare parte dintre ei l-au urmat în această revoltă.

De acum, suspiciunea despre felul de procedură al lui Dumnezeu nu mai putea fi tratată oricum. În ciuda tuturor avertizărilor, cei revoltaţi se aşezaseră singuri într-o poziţie de unde nu mai puteau fi ajutaţi, iar ceea ce estimaseră ei că va fi o nouă stare de existenţă urma să se dovedească a fi cea mai înfiorătoare experienţă prin care trecuse universul până atunci. Moartea, moartea cea veşnică, stătea gata să se prăvălească asupra lor, iar lumile necăzute şi îngerii nici măcar nu înţelegeau mecanismul acesta al despărţirii voluntare de Dumnezeu şi consecinţele naturale ce rezultă de aici.

"Dumnezeu ar fi putut să-l distrugă pe Satana şi pe simpatizanţii lui la fel de uşor cum aruncă cineva o pietricică la pământ; dar El nu a făcut acest lucru. *Rebeliunea nu trebuia biruită prin forţă.* Puterea constrângătoare nu se găseşte *decât* sub guvernarea lui Satana. Principiile Domnului nu sunt de acest gen. Autoritatea Sa se bazează pe bunătate, îndurare şi dragoste, iar *prezentarea acestor principii* este metoda de acţiune. Guvernarea lui Dumnezeu este morală, iar adevărul şi dragostea trebuie să fie puterea predominantă" (DA 759).

Prin urmare, dacă autoritatea lui Dumnezeu se bazează pe bunătate, îndurare şi dragoste, ce metodă putea folosi un asemenea guvern spre a prezenta aceste principii unora care erau deja pe cale de a fi loviţi de furia morţii a doua, aceea de unde nu mai există întoarcere?

În acest moment crucial, în această foarte tensionată clipă a universului, Mielul lui Dumnezeu s-a aşezat între moarte şi rebeli, de bună voie şi nesilit de nimeni. Pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El, ca universul să aibă ocazia să înţeleagă bogăţiile nepătrunse ale dragostei ascunse în Hristos încă de la întemeierea lumii. Spre a oferi făpturilor Sale încă o şansă de a afla adevărul, Dumnezeu nu a anulat legile imutabile ale guvernării Sale, ci S-a aşezat El însuşi între moarte şi victime, acceptând să cadă asupra

Lui moartea care trebuia să cadă asupra lor. Aceasta era singura metodă conformă cu neprihănirea şi dreptatea.

Descriind principiul conform căruia cei care se despart de Dumnezeu, izvorul vieţii, nu sunt pedepsiţi de autoritatea guvernării divine, ci culeg consecinţele naturale ale hotărârii lor, sora White spune:

„La începutul marii controverse, îngerii nu au înţeles acest lucru. Dacă Satana şi oştile lui ar fi fost lăsaţi să suporte consecinţa finală a păcatului lor, ei ar fi pierit; dar fiinţele cereşti nu ar fi perceput că acesta este rezultatul inevitabil al păcatului. În minţile lor ar fi rămas, ca o sămânţă a răului, o îndoială asupra bunătăţii lui Dumnezeu, care ar fi produs roada mortală a păcatului şi nenorocirilor" (DA 763).

Apreciat corect, acest paragraf tulburător ar fi suficient spre a lămuri cine a murit de moartea a doua.

a) dacă nu intervenea Dumnezeu, rebelii ar fi suportat ei înşişi consecinţele păcatului;

b) consecinţele păcatului lor, despărţirea de Dumnezeu, însemnau moartea a doua, de unde nu mai există înviere.

Prin urmare, ca să nu fie ei loviţi de consecinţa păcatului lor, Fiul lui Dumnezeu, Cuvântul, conform planului făcut încă de la întemeierea lumii, a luat asupra Lui această consecinţă a păcatului, acceptând să fie El lovit de moartea a doua, aceea de unde nu mai există întoarcere.

Lăsând un gol imens în inima Tatălui şi pe tronul universului, Iubita Persoană prin care se făcuseră lumile a încetat să existe pentru totdeauna, lovită de moarte pentru rana poporului Său.

Înţelegem noi astăzi cu ce preţ s-au realizat siguranţa, libertatea şi armonia în familia universală a lui Dumnezeu?

Numai în virtutea acestui eveniment cutremurător a fost posibil să se nască în Betleem Fiul omului, ridicat „dintre fraţii tăi," dar părtaş de natură divină. Numai aşa a fost posibil ca pe această planetă, de la căderea lui Adam, să fie refăcut planul lui Dumnezeu din veacuri veşnice, acela ca „fiecare făptură inteligentă, de la

serafimul luminos şi sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul."

Exact aşa a venit pe lume pruncul Iosua din Nazaret, un templu exact asemenea fraţilor Săi, dar în care locuia deplin, prin Duhul Sfânt, toată plinătatea Dumnezeirii. La prima Lui întâlnire cu savanţii poporului ales, solia din partea lui Dumnezeu a fost concentrată într-o singură frază: „Stricaţi templul acesta, şi în trei zile îl voi ridica" (Ioan 2,19).

Doar atât avea El să le spună din partea lui Dumnezeu? Nu ar fi fost mai bine să facă în faţa lor o prezentare detaliată a misiunii Sale, a scopurilor lui Dumnezeu în marea controversă şi a naturii împărăţiei Sale, ca ei să poată aprecia corect caracterul lui Dumnezeu? Nu. În puţinele cuvinte rostite de Isus în faţa lor, sub inspiraţia Duhului Sfânt, era concentrată toată comoara de adevăr ţinută ascunsă timp de veacuri, în care îngerii ar fi vrut să privească, pe care proorocii ar fi dorit să o înţeleagă atunci când scriau despre ea, şi pe care noi avem astăzi nevoie să o înţelegem, dacă vrem să onorăm destinul profetic pentru care am fost chemaţi la existenţă ca popor.

Aceste puţine cuvinte clarificau tainele profunde ale ispăşirii, care ar fi dus la rezolvarea marii controverse dintre Hristos şi Satana. Ei trebuiau să înţeleagă că proorocul vestit de Moise trebuia să fie ca şi ei, adică un templu al Duhului Sfânt. Fiind făcut „în toate lucrurile asemenea fraţilor Săi," cu aceeaşi ereditate ca şi ei, şi acceptând să fie un templu al Duhului, El urma să demonstreze că a) se poate să trăieşti în neprihănire în mijlocul păcatului, dar şi mai important, b) că nu este nici o ruşine, nici un handicap şi nici o îngrădire a libertăţii să fii un templu al Duhului Sfânt. Sora White spune în *Hristos Lumina Lumii* că prin întruparea lui Hristos scopul lui Dumnezeu din veacuri veşnice a fost atins din nou pe această planetă lovită de moarte. Un fiu al lui Adam, un fiu al omului, era dispus să onoreze caracterul Tatălui, murdărit în ochii universului de acuzaţiile lui Lucifer. El era dispus să renunţe la Sine, să accepte batjocura şi moartea, doar spre a aduce lumină peste negura groasă care acoperea popoarele. El a devenit astfel fratele nostru mai mare.

Fiind făcut în toate lucrurile asemenea fraţilor Săi, o mulţime de locuitori ai acestei planete bolnave vor avea privilegiul să fie făcuţi fraţi asemenea Lui, adică părtaşi de natură divină.

În Hristos, natura umană şi natura divină, omul şi Dumnezeu, au fost făcuţi din nou una. Aceasta este esenţa profundă a ispăşirii. Astfel, Fiul omului a devenit Răscumpărătorul neamului omenesc. Din această cauză i-a fost dat un Nume care este mai presus de orice nume.

Conform serviciului ceremonial, această ispăşire în Hristos nu se putea realiza fără vărsare de sânge. Sângele înseamnă viaţa fiinţei care moare. Nu este vreo virtute în lichidul respectiv, sau în turnarea lui în anumite locuri. Ceremonialul spunea „simţurilor noastre tocite" că Cineva şi-a dat sângele, adică a fost lovit de moartea a doua, ca să putem noi scăpa de moarte. Iar acest Cineva a fost Cuvântul, a doua Persoană a Dumnezeirii, Fiul Prea Iubit al lui Dumnezeu. Dacă această slăvită Persoană nu a murit, ci doar şi-a continuat viaţa în persoana lui Isus din Nazaret, atunci nu a fost nici o vărsare de sânge, în locul nostru nu a murit nimeni, iar tot sistemul ceremonial al jertfelor a fost complet inutil, căci vorbea despre ceva care nu a avut loc niciodată.

Noi am crezut că sacrificiul de pe Golgota a însemnat vărsarea sângelui, fără să înţelegem că:

1. Între păcătoşi şi moarte nu se putea interpune nici o altă fiinţă creată. Doar Cineva egal cu Legea putea oferi o a doua şansă. Nu uitaţi că, atunci când au fost anunţaţi că Fiul lui Dumnezeu îşi va da viaţa pentru salvarea universului, mulţi îngeri s-au oferit să-şi dea ei viaţa în acest scop, dar au trebuit refuzaţi, căci nu era cu putinţă.

2. Fiul omului a fost făcut „trup," o fiinţă creată părtaşă de natură divină, aşa cum erau şi îngerii. De aceea El este numit al doilea Adam. În această situaţie, sângele Său nu realiza ispăşirea.

3. Domnul Isus Hristos a înviat după trei zile, prin urmare timpul petrecut în mormânt nu a fost decât un somn, conform definiţiei Bibliei. Cei care au parte de moartea a doua nu se mai întorc la viaţă. Nu putem accepta explicaţia unora care cred că,

deoarece El nu putea vedea dincolo de mormânt, în aceasta ar consta moartea a doua.

4. Noi nu credem în karma şi nemurirea sufletului. Ordinea universală a lui Dumnezeu se bazează pe identitatea personală, nu pe transmigrarea spiritului dintr-un corp în altul. Din această cauză credem că Fiul omului, slăvitul nostru Domn Isus Hristos, a fost o persoană distinctă, cu identitate distinctă, identitate pe care o va păstra în decursul veşniciei.

5. Biruinţa Sa asupra păcatului nu poate fi explicată decât dacă înţelegem corect moartea a doua a Fiului lui Dumnezeu. Dacă socotim că Isus din Nazaret a fost Creatorul, care doar avea un trup omenesc pe deasupra, atunci trebuie să recunoaştem că El nu putea păcătui, căci Dumnezeu nu poate fi ispitit, iar în această situaţie nu se poate vorbi despre biruinţă asupra păcatului, un păcat în care nu putea nicidecum participa. Dar El a biruit ca noi şi în locul nostru, arătând că, fiind părtaş de natură divină, omul poate trăi în neprihănire.

Atunci, se poate întreba cineva, ce rost mai are crucea? Mai au vreun rost naşterea, viaţa, biruinţa şi moartea Mântuitorului?

Bineînţeles că au. Şi încă unul foarte glorios, căci fără ele, pământul ar fi rămas acoperit de negura mare care acoperea popoarele cu privire la caracterul lui Dumnezeu, la natura păcatului şi a jertfei care deja avusese loc, iar locuitorii planetei s-ar fi nimicit unii pe alţii până la anihilare completă.

Crucea este o ghindă mică în care se ascunde măreţul stejar. Este scânteia care garantează apariţia soarelui neprihănirii, cu vindecarea sub aripi. Este dovada de necombătut că sămânţa femeii va zdrobi capul şarpelui.

"Cei care se gândesc la rezultatul grăbirii sau întârzierii lucrării evangheliei se gândesc la el în legătură cu *ei înşişi şi cu lumea*. Puţini se gândesc la legătura lui cu Dumnezeu. Puţini se gândesc la suferinţa pe care a produs-o păcatul Creatorului nostru. Tot cerul a suferit în agonia lui Hristos; dar acea suferinţă nu a început şi nu s-a sfârşit cu manifestarea Sa în omenire. Crucea este o descoperire pentru *simţurile noastre tocite* a durerii pe care a produs-o păcatul, chiar de la

apariţia lui, inimii lui Dumnezeu. Fiecare depărtare de la adevăr, fiecare faptă de cruzime, fiecare eşec al omenirii de a atinge idealul Său, Îi produc suferinţă. Când asupra lui Israel s-au abătut calamităţile care erau rezultatul sigur al despărţirii lor de Dumnezeu – subjugare din partea vrăjmaşilor, cruzime şi moarte – se spune că "sufletul Lui a fost mâhnit de suferinţele lui Israel." "În toate durerile lor El era lovit… necurmat i-a sprijinit şi i-a purtat în zilele din vechime (Jud. 10.16; Isaia 63,9)" (Ellen G.White - Educaţie 263).

"Crucea este o descoperire pentru simţurile noastre tocite." Preocupaţi de noi şi mântuirea noastră, nu ne-a mai interesat de Dumnezeu şi tulburarea produsă în împărăţia Sa universală. Noi am crezut că suferinţa Sa a început şi s-a sfârşit în viaţa şi moartea Domnului Hristos. Simţurile noastre tocite aveau nevoie să vadă în Golgota sacrificiul mai mare şi mai glorios pe care a trebuit să-l facă Dumnezeu Însuşi, atunci când a doua Persoană a Dumnezeirii a acceptat de bună voie moartea, acea moarte de unde nu mai există întoarcere.

Domnul Hristos spunea că El este pâinea vieţii care se coboară din cer. Dacă bobul de grâu Divin nu murea, nu puteam avea această pâine.

Pe muntele schimbării la faţă, Moise şi Ilie au venit să-L încurajeze pe Domnul Isus, asigurându-L de simpatia cerului faţă de misiunea Sa (vezi capitolul *Schimbarea la faţă* din *Hristos Lumina lumii*). Creatorul nu avea nevoie ca doi muritori să-L asigure de simpatia lui Dumnezeu pentru propria misiune.

Dovada copleşitoare a pasajelor biblice care spun că Isus era una cu Tatăl, că Tatăl care locuia în El făcea acele lucrări mari şi minunate, că de la Sine El nu putea face nimic, nu urmăreşte decât să ne întărească şi mai mult convingerea că El a fost, conform planului veşnic al lui Dumnezeu, un templu al Duhului Sfânt.

Noi astăzi acceptăm cu uşurinţă că toate detaliile serviciului ceremonial evreu arătau spre Hristos şi spre cruce. Şi a fost foarte bine că ne-am concentrat asupra crucii, aşa cum a făcut Pavel, aşa cum au făcut ucenicii. Crucea este centrul esenţial în marea

controversă. Greşeala noastră constă în faptul că am fost mulţumiţi cu răspunsurile pe care le-am găsit la Golgota, şi nu ne-am întrebat dacă nu cumva Golgota urmărea să ne îndrepte privirile spre ceva şi mai glorios, mai monumental şi mai înfricoşător. Am fost bucuroşi că la Golgota am găsit răspunsuri la nevoia noastră cea mai presantă: mântuirea. Nu ar fi acum înţelept să ne întoarcem privirile spre Cel pe care L-am străpuns, să înţelegem crucea în cadrul larg al marii controverse şi să găsim răspunsuri la nevoia Lui cea mai presantă, eliberarea lui Dumnezeu de acuzaţiile mincinoase care I-au fost aduse în legătură cu legea?

Înţelegând şi acceptând crucea ca pe o „descoperire pentru simţurile noastre tocite," avem ocazia veacurilor de a face o deosebire clară între crucea lui Hristos şi crucea lui Tamuz. Studiind sacrificiul lui Dumnezeu din această perspectivă, s-ar putea să descoperim cu stupefacţie că înţelegerea noastră seamănă mai degrabă cu crucea lui Tamuz, aşa de larg răspândită astăzi în lumea creştină.

Sperăm ca acest subiect să vă încurajeze să studiaţi mai serios pe Isus Hristos răstignit, şi să descoperiţi în crucea Lui mărgăritarele ascunse ale dragostei fără margini a lui Dumnezeu ascunsă în Isus Hristos, Domnul nostru.

Într-un număr viitor vom analiza poziţia şi rolul Domnului Hristos pe tronul universului în lumina morţii a doua pe care a suportat-o Fiul lui Dumnezeu şi consecinţele ei în finalizarea marii controverse universale.

33 -
ARMAGHEDON - confruntarea finală

Ca şi subiectul despre cei 144.000, Armaghedonul emană o aură de mister pentru societatea adventistă. Acest domeniu al profeţiei,

abordat mai mult speculativ, suscită un interes constant membrilor bisericii, foarte atraşi de semnele sfârşitului. Sensibilitatea este la cote maxime ori de câte ori este prezentat acest subiect.

Îmi amintesc liniştea profundă care se lăsase peste sală când, într-una dintre comunităţile noastre din Bucureşti, pastorul anunţa solemn că profeţia se împlineşte: Plaga a şasea este în plină desfăşurare. Armaghedonul este la un pas. Şi cita versetele din Ioel: „Să se strângă neamurile şi să vină în valea lui Iosafat...Vin grămezi, grămezi în valea judecăţii" (Ioel 3, 12-14).

Ce se întâmplase? Supărat că Sadam Husein invadase Kuwait-ul şi ameninţa să blocheze aprovizionarea lumii cu petrol, NATO pregătea operaţiunea „Furtună în deşert," aducând în zonă trupe şi echipament militar, totul însoţit de o campanie mediatică fără precedent.

Dar aşteptările ascultătorilor din acel sabat au fost înşelate, timpul dovedind că evenimentul atât de mult aşteptat a fost interpretat greşit. Bineînţeles că vorbitorul nu a revenit, aşa cum era de aşteptat, asupra interpretării profetice pe care o făcuse.

De atunci, senzorii noştri spirituali intră în alertă la fiecare incident militar de proporţii. Acest lucru se întâmplă deoarece de mulţi ani a fost scris adânc în conştiinţa adventistă că Armaghedon va fi ultima încleştare militară internaţională, în mijlocul căreia va avea loc intervenţia directă a lui Dumnezeu.

Ar fi posibil să trecem şi noi prin dezamăgirea generaţiei de evrei ai primului secol, care aşteptau un Mesia pământesc şi războinic, şi pe care nu au putut să-L vadă în rolul săracului nazarinean a cărui misiune era să descopere caracterul Tatălui Ceresc?

Ce înseamnă cuvântul Armaghedon?

Toţi cercetătorii sunt de acord că nu există nicăieri în lume un loc istoric numit astfel. Armaghedon este un termen compus din două cuvinte: *Har* – care înseamnă munte, şi *Meggidon* – numele unei localităţi şi al unei văi din Palestina. De asemenea, nu există nicăieri un munte numit Meghido. Ce vrea să spună Ioan că

urmează să se întâmple în acest loc, Armaghedon, unde duhurile de demoni au adunat pe împăraţii pământului?

Dacă ţinem seama de două principii clar exprimate ale marii controverse, atunci episodul din capitolul 16 din Apocalips nu prezintă nici o dificultate.

În primul rând, trebuie să înţelegem că marea controversă din univers este între Hristos şi Satana. Pavel o spune foarte clar: „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii şi sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii care sunt în locurile cereşti" (Efeseni 6.12).

Apoi, natura bătăliei în care este prins Dumnezeu este de natură spirituală, nu fizică. Există un război crâncen pentru descoperirea adevărului, pentru clarificarea deformărilor aduse de Satana asupra caracterului lui Dumnezeu, a naturii păcatului şi adevăratelor puncte în dispută din marea controversă.

Cu aceste două elemente stabilite clar, şi fiind atenţi la natura metaforică a limbajului din Apocalips, să ne întoarcem la acest termen codificat.

Deoarece susţinem că Biblia se explică singură, ar trebui să ne întrebăm dacă nu există cumva un pasaj care ar putea arunca lumină asupra acestui subiect. Avem doi termeni: Munte şi Meghido. Există vreo relatare Biblică legată de aceste două elemente?

Nu numai că există, dar episodul descris acolo este vast şi cu semnificaţii profunde. Locul este muntele Carmel, iar valea de la poalele muntelui se numea Meghido, pe unde trecea pârâul Chişon. Muntele Carmel şi valea Meghido au foarte multe de spus despre ultima bătălie din marea controversă. Să ne întoarcem puţin şi să reanalizăm episodul cel mai important petrecut pe muntele Carmel şi în valea Meghido. Dacă Pavel are dreptate când spune că paginile Scripturii conţin lecţii pentru învăţătura noastră, să vedem deci care sunt lecţiile pe care o ultimă generaţie a poporului lui Dumnezeu le-ar putea învăţa de aici.

Episodul 1: Ilie

În regatul lui Israel ajunge la conducere Ahab, care se simte foarte atras de farmecele culturale şi religioase ale unei fete emancipate şi exotice, cum este frumoasa Izabela. De viţă nobilă, fata primise o educaţie atentă, în mare respect pentru religie şi pentru dumnezeii poporului ei. Are loc nunta regală, iar Ahab, într-un gest de mare bunăvoinţă, oferă tinerei lui soţii libertate religioasă într-o atmosferă de pluralism doctrinal foarte binevenit pentru izolarea culturală în care se afla poporul lui.

Aşa se face că Izabela îşi aduce la Samaria anturajul academic şi religios cu care era familiară în Sidon. Tinerii ei prieteni găsesc atmosfera din Samaria foarte prielnică, în ciuda diferenţelor culturale şi religioase. Auziseră de obiceiurile ciudate ale evreilor. Era de aşteptat un conflict serios între preoţii Domnului şi proorocii lui Baal. Dar sub aripa regală a lui Ahab, părtăşia şi buna înţelegere estompează diferenţele tot mai mult. Nu exista oare un singur domn (ba'al) pentru tot pământul? Nu este el cel care dă ploaie la vreme şi ne ţine în viaţă?

Studiată mai de aproape, religia sidoniţilor nu părea chiar aşa de respingătoare. Tinerii preoţi evrei constatau că diferenţele între cele două religii nu sunt insurmontabile. În plus, aceşti străini ştiau cel puţin să trăiască bine, să se îmbrace frumos şi să se poarte aşa natural. Petrecerile selecte de la palatul frumoasei Iza erau adevărate oaze de cultură şi artă, de teologie modernă şi închinare nonconformistă.

Încet şi neobservat, cei din Israel care se opuneau noii teologii au fost izolaţi, umiliţi şi batjocoriţi din cauza credinţei lor naive şi prăfuite, iar sutele de tineri veniţi cu Izabela au devenit norma teologică pentru preoţimea lui Israel.

În timp ce nivelul educaţional şi cultural al clasei conducătoare creştea, discernământul spiritual scădea vertiginos. Yehova semăna tot mai mult cu Baal, iar teoriile spiritualiste luau locul cuvântului sigur al proorociei. Mama natură care ne hrăneşte devenea tot mai mult unicul obiect de adorare în Israel.

Sub o aparenţă de dezvoltare intelectuală şi teologică, Satana zugrăvea în minţile clasei preoţeşti a lui Israel pe Dumnezeu ca

fiind capricios, sever şi arbitrar. Ritualurile serviciului divin deveneau tot mai clar o slujbă de liniştire a mâniei zeilor. Israelul nu mai ajunsese niciodată până acum la o aşa depărtare de Dumnezeu.

Puţini bărbaţi din Israel aveau însă ochi spre a discerne depărtările acestea înşelătoare de la adevăr. Dumnezeu devenise Baal, iar poporul nu-şi dădea seama ce se întâmplă.

Printre ei se afla Ilie Tişbitul, un locuitor al Galaadului, provincie de la frontiera de răsărit a regatului. El privea aceste grave alunecări de la adevăr şi inima lui era torturată observând cum poporul urmează orbeşte această filozofie păgână infiltrată în Israel.

Dumnezeu îl trimite cu o solie la Ahab: Ploaia va înceta să mai cadă peste ţară. Şi, într-adevăr, o secetă cumplită se abate peste regiune.

De atunci, generaţii întregi au crezut că, supărat şi mânios că Israel nu vrea să-L mai asculte, Dumnezeu s-a răzbunat pe ei făcându-i să moară de foame. Deoarece nu a reuşit să-i ţină lângă El cu vorba bună, El a recurs la constrângere fizică. Nu credem şi noi astăzi la fel?

Privit prin perspectiva crucii, acest episod descoperă motivaţii complet diferite.

Prin acest anunţ înfiorător, Dumnezeu dorea să spună aşa: „Voi aţi ales de mulţi ani să vă descurcaţi fără Mine, iar Eu am continuat să vă ajut şi să vă protejez. Acum, voi aţi ales deliberat să vă închinaţi unui alt dumnezeu, pe care îl veneraţi şi de la care aşteptaţi ploaie şi soare. Nu vă pot forţa să Mă alegeţi pe Mine. Dacă prezenţa şi ajutorul Meu nu sunt necesare, nu doresc să vă tulbur. Am aşteptat ani de zile să vă întoarceţi la Mine, dar voi Mă izgoniţi tot mai deschis. Îmi vine foarte greu să vă părăsesc, dar Mă văd silit să o fac; sunt îngrozit de consecinţele acestui act. Zeul pe care îl veneraţi voi nu vă poate ajuta."

Aceasta era perspectiva divină a teribilului eveniment. Nu vorbise Moise aşa?

„Poporul acesta se va scula şi va curvi după dumnezeii străini ai ţării în care intră. Pe Mine Mă va părăsi şi va călca legământul pe care l-am încheiat cu el. În ziua aceea Mă voi aprinde de mânie

împotriva lui. Îl voi părăsi şi-Mi voi ascunde faţa de ei. El va fi prăpădit şi-l vor ajunge o mulţime de rele şi necazuri; şi atunci va zice: Oare nu m-au ajuns aceste rele din pricină că Dumnezeul meu nu este în mijlocul meu?" (Deuteronom 31, 16.17. Vezi şi 32, 16-20).

Această criză de proporţii prin care trece poporul lui Dumnezeu atinge punctul culminant pe muntele Carmel şi se încheie în valea Meghido. Ilie propune împăratului disperat şi curţii lui apostaziate o confruntare deschisă, în faţa întregului popor. Ilie dorea să spună că tragedia care mistuia naţiunea se datorează faptului că Dumnezeu a fost înlocuit cu Baal, că poporul nu ştie acest lucru, şi că dumnezeul lor actual nu le poate păstra viaţa.

Poate părea ciudat, dar chemarea lui Ilie nu se referea la practica păcătoasă a vieţii lor religioase, el nu le reproşa faptele păcătoase şi ruşinoase în care se complăceau. Problema numărul unu era închinarea la un dumnezeu străin. Dacă acest lucru era perceput şi acceptat, schimbarea şi vindecarea ar fi venit de la sine, conform principiului: „Veţi cunoaşte adevărul şi adevărul vă va face slobozi."

Boala Israelului era perceperea greşită a realităţii spirituale, produsă de necunoaşterea adevăratului Dumnezeu.

„Şi-a schimbat vreodată un popor dumnezeii, măcar că ei nu sunt dumnezei? Dar poporul Meu şi-a schimbat Slava cu ceva care nu este de nici un folos. Miraţi-vă de aşa ceva ceruri, înfioraţi-vă de spaimă şi groază, zice Domnul. Căci poporul Meu a săvârşit un îndoit păcat: M-a părăsit pe Mine, izvorul apelor vii, şi şi-au săpat puţuri, puţuri crăpate, care nu ţin apă" (Ieremia 2,11-13).

Expresia „poporul Meu şi-a schimbat Slava" este extrem de importantă, dacă înţelegem că Slava este caracterul lui Dumnezeu. Printr-o deformare a atributelor caracterului lui Dumnezeu, Satana a reuşit să se aşeze în locul lui Dumnezeu, „dându-se drept Dumnezeu" (2 Tesaloniceni 2,4; Ezechiel 28), obţinând astfel închinarea din partea poporului. Spiritul Profetic repetă mereu că Satana a prezentat în ochii poporului pe Dumnezeu îmbrăcat cu trăsăturile lui de caracter. De aceea spune Domnul prin Isaia că „poporul acesta este un popor prădat şi jefuit" (Isaia 42.22).

Aşa se face că Slava lui Israel a fost preluată de dumnezeul acestei lumi, care s-a bucurat foarte mult să fie numit Dumnezeu, şi să fie adorat de unicul popor care îi putea pune în pericol împărăţia.

Singura soluţie pentru pocăinţa naţională era o dezvăluire a acestei foarte subtile, dar distrugătoare, deformări a realităţii.

Experienţa de pe Carmel este o oglindă a ultimei lupte din marea controversă. Poporul avea nevoie să ştie că persoana căreia îi spun Domnul era de fapt stăpânitorul acestei lumi.

Aceasta este lucrarea ce trebuie făcută „în spiritul şi puterea lui Ilie."

Episodul 2: Al doilea Ilie

Aceeaşi lucrare urma să o facă al doilea Ilie, Ioan Botezătorul. Poporul lui Dumnezeu din vremea lui Ioan moştenise exact aceeaşi maladie de la strămoşii lor. În capitolul „Împlinirea vremii" din „Hristos, Lumina lumii" se face o descriere foarte reală a stării naţiunii alese:

„Oamenii pe care Dumnezeu îi chemase să fie stâlpul şi temelia adevărului deveniseră reprezentanţii lui Satana. Ei făceau lucrarea dorită de el, ajungând să reprezinte greşit caracterul lui Dumnezeu şi să determine lumea să-L considere ca fiind un tiran... Trupul fiinţelor omeneşti, făcut pentru a fi un locaş al lui Dumnezeu, devenise locaş al demonilor... Feţele oamenilor reflectau expresia legiunilor celui rău, de care erau posedaţi."

Poporul ales avea nevoie disperată de cineva care să le deschidă ochii asupra faptului că se închină cui nu trebuie. Aceasta era misiunea lui Mesia, pe care Îl prezenta Ioan prin cuvintele: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii."

Trimis „în spiritul şi puterea lui Ilie," Ioan pregăteşte poporul să vadă „strălucirea Slavei lui Dumnezeu pe faţa lui Isus Hristos." Poporul trebuia să hotărască odată cine este adevăratul Dumnezeu, încetând astfel să mai şchioapete de ambele picioare. Ei se numeau poporul lui Dumnezeu, dar se închinau lui Baal, iar trupurile lor deveniseră locuinţa acestuia. „Dacă Baal este dumnezeu, mergeţi după el."

Această profundă dar subtilă pervertire a adevărului este descrisă de cuvintele pe care Isus le adresează iudeilor, care pretindeau că sunt copiii lui Dumnezeu: „Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, M-aţi iubi şi pe Mine... Voi aveţi de tată pe diavolul; şi vreţi să împliniţi poftele tatălui vostru" (Ioan 8, 41-44).

Cine era acest tată al lor? Stăpânitorul acestei lumi, care se îmbrăcase cu hainele caracterului lui Dumnezeu şi se aşezase „în templul Său, dându-se drept Dumnezeu." El era persoana căreia i se aducea închinare în fiecare sabat în sinagogile naţiunii. El era numit „Domnul" de urmaşii lui Avraam.

Dar „Domnul" prezentat de Nazarinean era foarte diferit de domnul lor. Ei citeau în Scripturi că trebuie omorâţi cei din popor care spun „haideţi să mergem după dumnezei străini" (Deuteronomul 13, 6-10) şi li se părea că Isus tocmai asta făcea. De aceea I-au răspuns: „Nu zicem noi bine că eşti samaritean şi că ai drac?" (Ioan 8,48).

Dar El venise să prezinte pe adevăratul Dumnezeu, a cărui cunoaştere este viaţa veşnică.

Episodul 3: Al treilea Ilie

Spiritul Profetic ne avertizează că starea poporului lui Dumnezeu din vremea sfârşitului va fi asemănătoare cu aceea de la prima Sa venire. Laodicea se măguleşte cu maturitatea ei spirituală, dar nu îşi cunoaşte starea nenorocită. Ea nu vede că „întunericul necunoaşterii lui Dumnezeu" acoperă din nou lumea. Ea se complace într-o închinare la un dumnezeu pe care fiicele Babilonului îl numesc „Domnul." Pe Baal nu îl deranjează că este numit „Isus" şi „Domnul," atâta timp cât i se aduce închinare. Cine îi învaţă pe cei mai strălucitori dintre tinerii noştri cum este Hristos şi cum trebuie El prezentat poporului? Verificaţi acreditarea academică a profesorilor de la cele mai mari universităţi ale noastre şi veţi obţine răspunsul. Diplomele lor cele mai înalte, pe temeiul cărora au dreptul să profeseze, sunt obţinute de la marile universităţi ale Babilonului spiritual. Ce hristos este prezentat acolo? Cine sunt profesorii care dau diplome *magna cum laude* savanţilor

noştri adventişti? Mai este de mirare că poporul nostru vede caracterul lui Dumnezeu exact ca bisericile Babilonului? Să ne mirăm de violenţa cu care reacţionează el când i se prezintă un Dumnezeu non-violent?

Al treilea Ilie va avea o misiune la fel de grea ca a predecesorilor lui. Armaghedonul va fi o repetare a conflictului de pe muntele Carmel, şi care se va încheia în valea Meghido, la pârâul Chişon, dar la scară internaţională. El va trebui să descopere în faţa poporului caracterul lui Dumnezeu. Apogeul marii controverse va fi dezvăluirea închinării false în care a fost târât poporul lui Dumnezeu de stăpânitorul acestei lumi. Încheierea planului de mântuire depinde de această descoperire catastrofică. Abia după ce are loc demonstraţia de la Armaghedon se va putea auzi un glas care va spune „S-a isprăvit."

Nu există în istorie decât două momente când s-a folosit această expresie.

Prima oară, atunci când Isus şi-a încheiat lucrarea: „Când scopul misiunii Sale a fost atins - descoperirea lui Dumnezeu în faţa lumii - Fiul lui Dumnezeu a anunţat că lucrarea Sa a fost terminată şi caracterul Tatălui a fost făcut cunoscut oamenilor" (ST 20 ianuarie 1890).

A doua oară are loc aici, în Apocalips, când cel de-al treilea Ilie, în faţa adunării de la Armaghedon, descoperă în faţa poporului că cel pe care îl numesc Domnul nu este altul decât Baal. Şocul va fi cumplit, distrugător, dar fără această demonstraţie nu se va putea auzi niciodată "din Templu, din scaunul de domnie, un glas tare care zicea: S-a isprăvit" (Apocalips 16.17).

Marea controversă nu se poate încheia atâta timp cât caracterul lui Dumnezeu, natura păcatului şi acuzaţiile lui Satana nu vor fi clarificate. Omenirea face în zilele noastre eforturi disperate spre a construi aici o împărăţie cu totul de aur. Ei proiectează un mileniu de pace şi prosperitate, afirmând că "secolul 21 va fi religios, sau nu va fi deloc." Aceasta vrea să spună că omenirea va avea secolul 21 doar dacă se va închina lui Dumnezeu. Dar cine este acest dumnezeu care promite secolul 21 în schimbul adorării universale?

În 1901, chiar în mijlocul crizei panteiste, Ellen G. White are o pătrundere fascinantă a pregătirii bătăliei de la Armaghedon:

„Satana este foarte grăbit să-şi pună în aplicare planurile pentru ultimul mare conflict, unde fiecare va trebui să se decidă. După ce evanghelia a fost proclamată în lume timp de aproape două mii de ani, Satana mai prezintă încă omenirii scenele pe care le-a prezentat lui Hristos. El face să treacă prin faţa lor, într-un mod foarte minunat, împărăţiile acestei lumi în toată slava lor. El oferă aceste lucruri tuturor celor care vor accepta să i se închine. El caută astfel să-i aducă pe toţi sub stăpânirea lui. Satana se luptă cu disperare să se prezinte ca fiind Dumnezeu, şi să distrugă pe toţi cei care se opun puterii lui. Astăzi, omenirea se prosternă în faţa lui. Puterea lui este primită ca fiind puterea lui Dumnezeu. Se împlineşte profeţia din Apocalips că „tot pământul se mira după fiară" (AU 1 ianuarie 1901).

Noi înţelegem dorinţa omenirii ca secolul 21 să fie religios, dar cine este cel care „face toate eforturile să se prezinte ca fiind Dumnezeu," cerând închinarea tuturor? Pe cine slăvesc bisericile Babilonului? În faţa cui se pleacă în adorare şcolile de teologie ale lumii? A cui putere o laudă ele ca fiind puterea cea mare a lui Dumnezeu? Cine este hristosul pe care îl onorează şi îl predică ele, iar nouă ne dau acreditare şi diplome de merit? Este şi biserica rămăşiţei prinsă în planurile lui Satana de a pregăti un mileniu de aur pentru omenire? Participăm noi, alături de celelalte biserici, la propăşirea acestei lumi, într-un efort de a prelungi pacea şi bunăstarea acestei ordini, astăzi, când prioritatea este marea strigare a îngerului al treilea, de care lumea are o nevoie disperată?

Unul dintre cei mai proeminenţi preşedinţi ai Conferinţei Generale avertiza Biserica mondială într-un apel al Consiliului Anual: "Este recunoscut faptul că, într-o vreme a dezvoltării conştiinţei sociale şi schimbării, instituţiile adventiste pot fi prinse în proiecte lumeşti alături de lume, neglijând lucrarea pe care doar biserica rămăşiţei o poate face. Una dintre cele mai mari ameninţări la adresa instituţiilor noastre de învăţământ superior o reprezintă filosofiile şi teologia falsă, absorbite inconştient în universităţile

lumii de către viitorii noştri profesori, şi apoi aduse în şcolile adventiste ca "vin" al Babilonului" (Robert Pierson şi Comitetul Conferinţei Generale - *The Appeal of the 1973 Annual Council*).

Cine poate spune că această "ameninţare la adresa instituţiilor noastre de învăţământ superior" nu a devenit o realitate în zilele noastre? Nu este îngerul bisericii Laodicea descris ca fiind "ticălos, nenorocit, sărac, orb şi gol," o descriere foarte bună a ameţelii teologice care ne face să spunem că totul este bine? Doar Martorul Credincios poate spune care este gradul de alcoolemie din sângele care aleargă prin venele rămăşiţei, dar bâlbâiala din teologia adventistă poate fi observată de oricine. Invitaţi la mesele bogate ale Izabelei, ne este ruşine să vorbim despre neprihănirea lui Hristos şi ne cerem scuze pentru vocile singulare din mijlocul nostru care mai amintesc de ziua ispăşirii, ştergerea păcatelor, ploaia târzie şi marea strigare.

Cu adevărat, ne aşteaptă cea mai ameninţătoare confruntare pe vârful muntelui Carmel modern, căci omenirea întreagă este convinsă că se închină Dumnezeului adevărat.

Vom avea noi curajul să spunem că se înşeală?

Dar şi mai important, vom avea noi curajul şi percepţia spirituală să vedem că între Domnul la care se închină întreaga lume şi Domnul la care ne închinăm noi nu este nici o diferenţă, şi astfel să ne putem întoarce spre Cel pe care L-am străpuns?

Armaghedon... ce diferit ar putea fi de ceea ce am aşteptat noi!

Cuprins

Prefaţă

1 Un singur subiect 7

2 Ce este LEGEA? 11

3 Accente 18
4 Misterioasa împotrivire 23
5 Ce este SLAVA? 34
6 Dumnezeu pedepseşte
7 Hypostasis
8 Interese majore
9 Iona 5
10 Leproşii Domnului
11 850:1, 400:1 într-o singură generaţie
12 Măhrama
13 Mânia lui Dumnezeu
14 Natura păcatului
15 Neprihănirea lui Hristos
16 O confruntare necesară
17 Să Te cunoască pe Tine
18 Sanctuarul
19 Ziua ispăşirii
20 Software ilegal
21 Stânga liberală şi dreapta radicală
22 Străin şi călător
23 Ultimele raze
24 Uniunea Europeană

25 Vase de lut

26 Vindecători superficiali

27 Voi L-aţi răstignit

28 Urâciunile părinţilor

29 Un viteaz încremenit

30 Scrisoare deschisă

31 re:church

32 Moartea a doua

33 Fratele nostru mai mare

34 Scandalul crucii

35 Armaghedon – confruntarea finală